

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

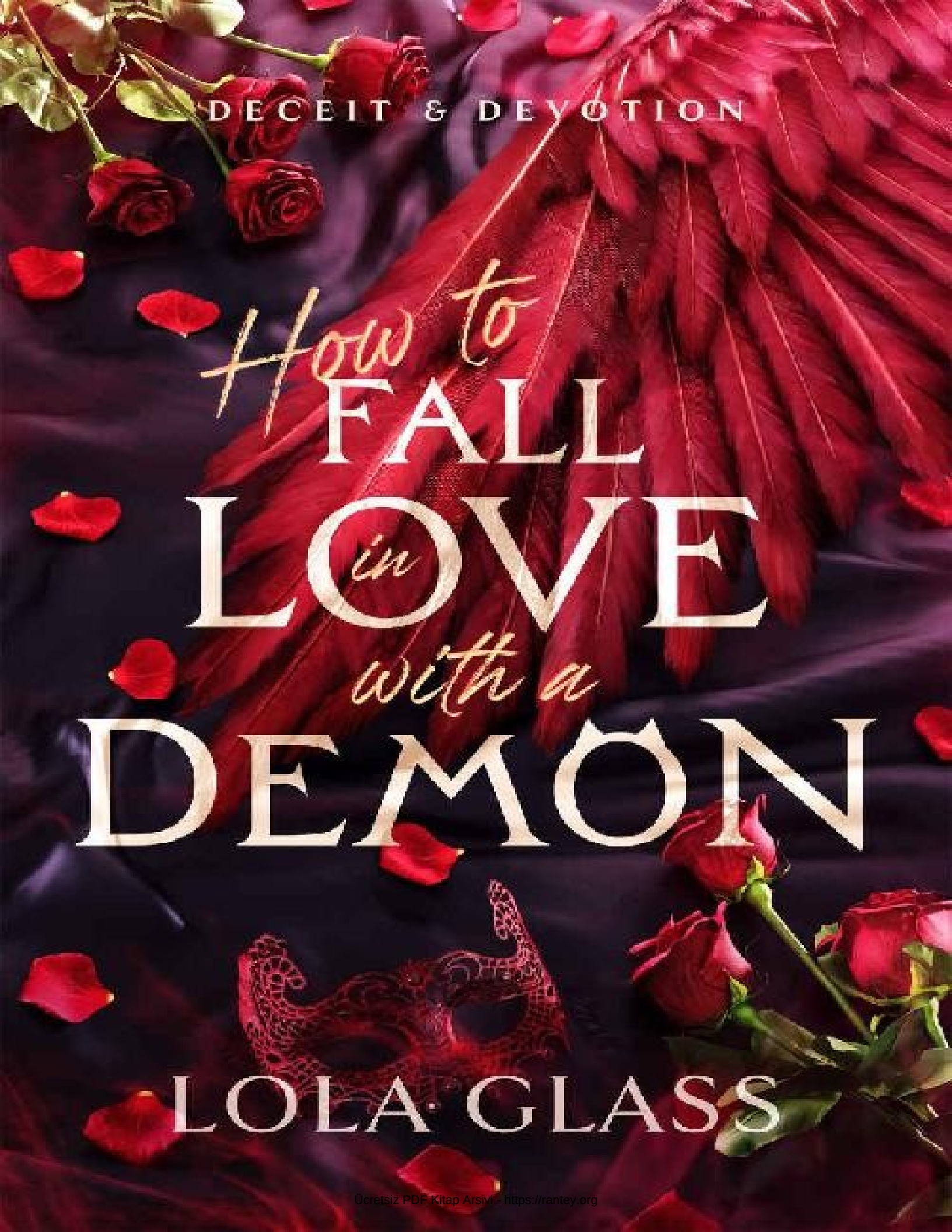
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DECEIT & DEVOTION

How to
FALL
LOVE
in
with a
DEMON

LOLA GLASS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

bir şeytana nasıl aşik olunur

ALDATMA & BAĞLILIK

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LOLA CAM

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[Sonradan](#)

[Düşünülenler](#)

[İletişimde](#)

[Kalın](#)

[Lola Glass'ın Tüm Serileri](#)

[Lütfen İnceleyin](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Lola Glass

authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kapak: Fenix Kapak Tasarımı

<https://fenixcoverdesigns.com>

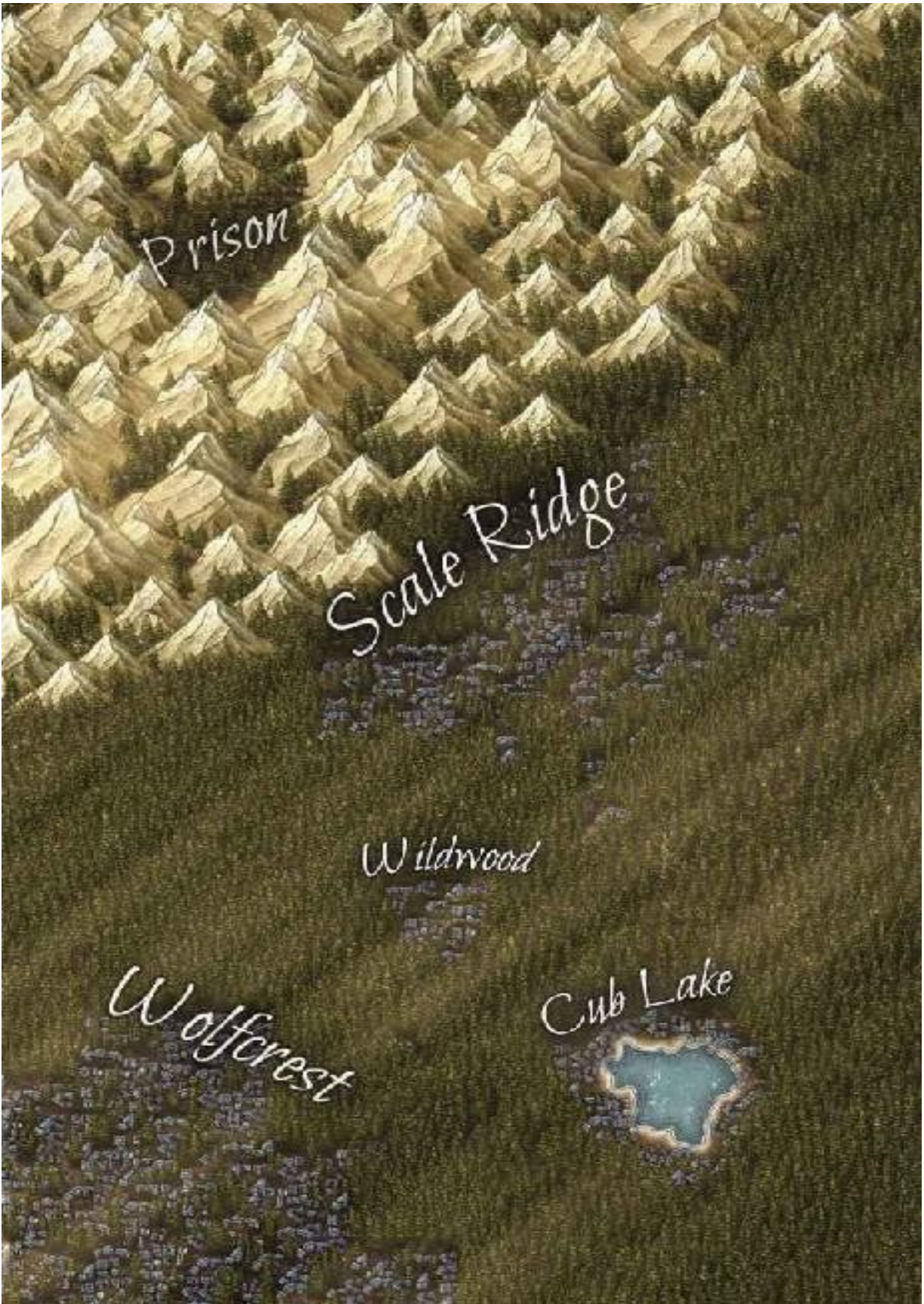
OceanofPDF.com

Kocama:

Bana kasırğa olmayı kabullenmemi söylediğinizde böyle oluyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

bir

OceanofPDF.com

TATUM

En son denediğim mükemmel naneli trüften büyük bir ısırık aldığım da havada yoğun bir kahve kokusu vardı. Zengin lezzet ağzıma doldu ama yüzümü buruşturdum.

Hala mükemmel değil.

Ben olsam miktarını değiştirirdim-

"O kadar da kötü olamaz." En sevdiğim barista Sophie, tabaktan bir tane aldı ve bir ısırık aldı.

"Kahretsin, Tatum." İniltisi dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. "Eğer beni kabul edersen seninle evlenirim."

Canlı, solgun, sarışındı ve lisedeki sevgilisiyle ciddi bir ilişkisi vardı, bu yüzden ikimiz de şaka yaptığını biliyorduk. Sophie yirmi bir yaşındaydı ve ben de yirmi dört yaşım la ondan çok da büyük değildim, bu yüzden iyi anlaşıyorduk.

"Bunu düşüneceğim."

Çalışan diğer barista Hector tezgâhın yanında bekleyen müşterinin içeceğini bitirirken o da çikolatanın geri kalanını yavaşça yedi.

Uzun, tarçın rengi saçlarımın birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım ve tarif kartımın kenarına birkaç not ekledim. Bunlar, planladığım tariflerin işe yaramaması ihtimaline karşı birkaç olası değişiklik için fikirlerdi ve her birinin kendi test partisine ihtiyacı olacaktı.

Yazarken telefonum çaldı ve mesajı okumak için cebimden çıkardım.

MİLLER

Yer mantarları nasıl ?

BEN

Eh

BRYNN

Tatum dilinde, bu neredeyse mükemmel oldukları anlamına geliyor.

BEN

Neredeyse, anahtar kelime

BRYNN

Bir yolunu . Bizi edin!

Bir başparmak işareti gönderdim ve telefonumu yarım önlüğümün cebine geri soktum. Sophie dükkânın ön tarafına geçmiş, yeni bir müşteriye yardım ederken Hector da kendi yer mantarını çalıyordu.

"Tatum mutfakta çalışıyor. Ona ne için ihtiyacın var?" Sophie'nin sesi yükseldi, tonu bana kıcımlı kaldırıp onun yanına gitmem gerektiğini söylüyordu, ben de tereddüt etmeden kahve dükkânımın önüne doğru yürüdüm.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam onun karşısında duruyordu. Bir buçuk metre boyunda olmalıydı ve tamamen kastan yapılmıştı. Teni bronzdu ve dalgalı, siyah saçları neredeyse çenesine kadar uzanıyordu, amaçlı sayılamayacak kadar uzun ve dağınıktı. Çok ama çok daha iyi günler görmüş gibi görünen siyah önlükler giyiyordu.

Gözleri mi?

Kırmızı parlıyorlardı.

Aklım lisede doğüstü varlıklar hakkında almak zorunda bırakıldığım derslere gitti. İki yüzyıl önce saklandıkları yerden çıkmışlardı ve kısa bir savaşın ardından bir barış anlaşması yapılmıştı.

O zamandan beri aramızda (çoğunlukla) barış içinde yaşıyorlardı, ancak aptalca bir şey yapmamak için onlar hakkında yeterince bilgi sahibi olmak yine de önemliydi

onlarla karşılaştığımızda. yerlerden uzak durmak zor olmasa da, kurtadamların bile yiyecek almaya ihtiyacı vardı.

Ve bu adamın parlayan kırmızı gözleri vardı, yani...

İblis.

O bir şeytandı.

Doğru hatırlıyorsam, *aç* bir iblis. İblisler ve vampirler aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler; vampirler kanla, iblisler ise şehvetle beslenirdi.

Peki neden benim kafemdeydi?

Adam omzunun üzerinden baktı, sanki arkasında birini bulmayı bekliyordu.

Bu garipti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" İblise sordum, sesim kibardı ama arkadaşça değildi. Bir kafede fazla arkadaş canlısı olmak sadece erkeklerin kartvizitlerini ve istemediğim telefon numaralarını arkalarında bırakmalarına neden olurdu.

Adam tezgâhın üzerinden biraz bana doğru eğildi, Sophie'ye

değil. Birkaç adım geri çekildi ve onu suçlamadım. Ufacıktı.

Tam olarak korkutucu olmasam da, 1.80 boyunda, zayıf değil güçlü bir yapım vardı. En iyi arkadaşlarım ve ben de güvende olmak için birkaç kendini savunma dersi almıştık. Benden bir karış daha uzun olan bir iblis adama karşı işe yarayacaklarından değil.

Adamın elleri tezgâhın üzerine düştü ve bakışlarım onlara kaydı. Piçin parmakları bir ressamınkiler gibiydi; uzun ve zarifti ama diğer parmakları kadar güçlüydü.

"Bu kafenin dışında bir ejderha şekil değiştirici var," dedi adam, sesi alçak ve yumuşaktı.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve onları ondan saklayan büyük boy bir kazak giydiğim için mutluydum. Şehrimiz Scale Ridge'de sonbahardı.

Büyük bir dağ silsilesinin eteklerinde, bu da soğğun gerçek olduğu anlamına geliyordu.

Ejderha şekil değıştirenlerin oldukça güvende olması gerekiyordu. Doğaüstü hükümetin yasalarını çiğneyenlerin tutulduğu dağların derinliklerindeki bir hapishaneyi savunuyorlardı. Doğrusu, bir ejderha şekil değıştirici bana kırmızı gözlü bir iblisten çok daha güvenli geliyordu.

"Tamam..." Adamı inceledim.

Ona ters ters bakamaz ya da sebepsiz yere kovamazdım; doğaüstü varlıklar birçok yönden güçlü olmalarıyla bilinirlerdi. Adam bazıları gibi ünlü görünmüyordu ama bu güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sebepli ya da sebepsiz, doğaüstü bir kişiye kötü davranmak dükkanımın kapanmasına yol açabilir.

Öldürölmenize bile yol açabilir.

Genellikle doğaüstü varlıklar tarafından işletildiğı bilinen barlardan, gece kulüplerinden ve spor salonlarından uzak dururdum. Yani genellikle onlar hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

"Benden eşimle birlikte çıkmamı bekliyor," dedi iblis. *Eşi mi?*

Çiftleşme evliliğın doğaüstü versiyonuydu. Birlikte çalıştığım birinin bir iblisle çiftleşip çiftleşmediğini kesinlikle bilirdim. Açıkça sormazdım ama insanlar bu konu hakkında konuşurdu.

"Burada olduğunu sanmıyorum. Size kahve ya da ev yapımı şeker getirebilirim. Sattığımız tek şey bu." Vitrinin üzerindeki logoya dokundum. *Coffee & Toffee* yazıyordu, dükkanımın adı.

Adam elimi tuttu ve ben hareketsiz kaldım. Damarlarımda dolaşan *bir şey* bedenimi bir şekilde rahatlattı. Korkum gitmişti ve artık dükkânımda parlayan gözlü bir iblis olduğu gerçeğı beni endişelendirmiyordu.

Sophie arkamdan, "Bırak onu yoksa polis ," diye uyardı. İblis kolumu bıraktı. "Eşim ol," dedi.

Şaka mı yapıyordu?

Şaka yapıyor olmalı.

Büyüsü beni o kadar rahatlatmıştı ki, alaycılığımı bastıramıyordum.

"Evet, tanıştıktan iki dakika sonra senin eşin olmayı kabul edeceğim," dedim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve tek bir kelime söyledi. "*Aeternum*."

kelimeyi daha önce hiç duymamıştım ama bir şeyler vardı. Büyülü bir şey.

Soyut bir şeyin dalgası üzerime çökerken dizlerim birbirine çarptı.

İblis tek bir yumuşak hareketle tezgâhın üzerinden atladı.

Sophie'nin nefesi kesildi.

İblis beni belimden yakaladı, beni dik tutarken tutuşu demir gibiydi. Başımda bir baskı vardı ve bu beni bulanık hissettirdi.

Çok, çok bulanık.

"Bana ne yaptın?" Nefes aldım.

"Benim eşim olmayı kabul ettin Tatum. Aslında tanışmamızdan iki dakika sonra." Sesi daha önce olduğundan daha alçaktı, neredeyse mizahla süslenmişti.

İsmimi öğrenmek için yaka kartımı okuduğunu düşünebilirdim ama özellikle beni sormuştu. Bu da en azından kim olduğumu bilerek dükkâna geldiği anlamına geliyordu.

"Sadece bir şakaydı." Onu itmeye çalıştım ama belimi bıraktığı anda neredeyse yere çakılıyordum. O da beni bir kez daha yakaladı.

"Bir eş bağı alaycılığa karşı ayrımcılık yapmaz."

Öfkeli bir ses çıkardım ve onu tekrar itmeye çalıştım.

Çabalarıma rağmen hiç kıpırdamadı.

"Ejderha şekil değiştiren buraya geldiğinde beni tanıyormuş gibi davran. Eğer yapmazsan, ikimizi de kendisiyle birlikte hapishaneye geri sürükler."

"Hapishane mi?" sesim yükseldi.

Sophie arkamdan ciyakladı.

Dükkânın kapısı açıldı ve zil yüksek sesle çaldı.

Zihnim hâlâ bulanıktı ve görüşüm de öyle.

Başım yine de kahve dükkânımın girişine sallandı.

Beni dik tutan iblis kadar büyük, gömleksiz, mürekkepli bir adam odaya girdi. Teni altın sarısıydı ve saçları koyu sarıydı. Daralan gözleri otomatik olarak bana yöneldi ve kendimi iblise biraz daha yaslanırken buldum.

"Villin," diye hırladı ejderha şekil değiştiren.

"Eşim, söz verdiğim gibi." İblis arkama geçti, güçlü göğsü ve karnı sırtıma bastırdı. Temas karşısında nefesimi içime çektim -ve göğüslerimin hemen altında, kaburgalarımın üzerinde gezdirdiği sahiplenici eli.

Bekle, adı Villin miydi?

Kötü adam gibi mi?

Kulağa iyi gelmedi.

"Tatum, bu August. Geçen yıl beni senden uzak tutan baş belası."

Peki ya *geçen yıl*?

Gerçekten de bir yıldır doğaüstü hapishanede miydi? Ejderha

beni inceledi. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Ejderhaya bunun bir yalan olduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama iblisin-Villin'in

-Burnu boğazımın kenarına değdi ve başım o yöne doğru hafifçe eğildi. Bu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, kulağıma mırıldandığı sırada kelimeler boğazımda düğümlendi: "*Yalan* söyle, Tater-tot."

Bu lakap kaşlarımı çatmam için yeterliydi ama yalan söyledim. Bir iblisin kolları etrafımdayken hapse atılma tehdidi bunu teşvik etmek için yeterliydi. "Yeterince uzun."

Ejderha cevabıma kızmış ya da şaşırmış gibi görünmüyordu. "Bana ellerini göster."

Villin sağ elimi kendi eliyle kaldırdı ve dördüncü parmağımın etrafında kıvrılan ve elimin arkasına yayılan parıldayan, dönen siyah işaretleri gördüğümde sesli bir şekilde nefes almamaya çalıştım. İblisin elimi tutuş şeklinden işaretlerin avucumda da olduğunu anladım.

Ejderhanın yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Kuralları biliyorsun, Villin."

Bununla birlikte döndü ve hışımla dükkândan çıktı.

O giderken ürpertimi bastıramadım ve hemen Villin'den uzaklaştım. Beni serbest bıraktı, ancak tekrar çökmediğimden emin olmak için izliyor gibi görünüyordu.

Zihnimdeki sis kaybolmuş ve düşüncelerim normale dönmeye başlamıştı. Midemde daha önce olmayan bir ağrı vardı - açlık diye düşündüm ama yemek yemeyeli epey olmuştu, bu yüzden aldırmadım.

"Neler oluyor?" Elimini kahve dükkânımın kapısına doğru savurarak sordum. "Adın *Villin* mi? Çiftleştik mi? Ve *bu* da ne böyle?" Hafifçe titreyen elimi kaldırdım ve ona renkli işareti gösterdim.

"Benim adım *Rafael* Villin, evet, biz çiftleştik ve bu bir eş işareti." Yanıma eğildi ve markalı kutularımızdan birini aldı, ardından vitrini açtı. Vitrini tekrar kapatmadan önce bir sürü şeker kutunun içine bir gram bile düzen olmadan hızla girdi. "Ve şimdi, gidiyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdim. "Bu yeterli *değil*. Hiçbir şey açıklamadınız. Neden hapisteydin? Ejderha şekil değiştirenin bahsettiği kurallar neydi? Nasıl *çiftleşmeyeceğiz*?"

"polisi ararım," diye atıldı Sophie, benden ve *Rafael* Villin'den olabildiğince uzakta olmasına rağmen dükkânın önünde kalmaya devam ediyordu.

"Kardeşlerim ve ben insan hükümeti için çalışıyoruz, o yüzden buyurun." Truffle'lardan bir ısırık aldı - balkabağı baharatlı bir tane - sonra şaşkınlıkla baktı. "Bu aslında oldukça güzel."

İltifatının ardındaki bariz hakaretle alay

"Eve giderken açıklarım. Hadi gidelim." Tezgâhın arkasından çıktı, kapıya doğru yürüdü ve beni de peşinden sürükledi.

"Biz birlikte değiliz." bir işaret yaptım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerindeki parıltı daha da arttı ve Sophie'nin nefesini içine duydum.

Telefonum yine önlüğümün cebinde vızıldamaya başladı - bir arama geliyordu - ama görmezden geldim.

"Seni arabaya bindirmek için ne gerekiyor, Tater-tot?" Rafael sordu.

"Bir açıklama? Cevap mı? Bilmiyorum." Telefonum tekrar çalmaya başladı, ben de kulağıma götürdüm ve kim olduğuna bakmadan cevapladım. "Alo?"

"Az önce bir *ejderha şekil değiştiricinin* dükkânınızın yakınına indiğini duydum. Sen iyi misin?" Miley kontrol etti.

"Tamam göreceli bir şey. Seni ararım."

"Hayır, Tatum, bekle-"

Telefonu kapattım ama sanki bana bir şekilde yardım edebileceğim gibi telefonumu elimde tuttum. Edemedi.

İblisin gözleri kısıldı. "Kimdi o?" "Arkadaşım."

"Erkek arkadaş mı?"

"Bu seni ilgilendirmez." Sinirden telefonumu sessize alıp kot pantolonumun cebine soktum. "Sorularıma cevap ver, ben de seninle gelmeyi düşünüyüm." Kısa bir sonra hızla ekledim: "Tabii gitmem gerektiğini kabul edersem. Ayrıca, bunların parasını da ödemek zorundasın."

"Eşler, bağ sonraki ilk birkaç yıl boyunca ayrı kalamazlar. Mesafe psikoza yol açar."

Bu harikaydı. "O zaman nasıl

eşleşeceğiz?"

"Biz . Mühürlenmiş bir eş bağı koparılamaz."

Dükkânda sessizlik hüküm sürüyordu.

Geriye doğru baktım ve Sophie'nin yüzünde huzurlu bir ifadeyle kıpırdamadan durduğunu görünce bir an duraksadım. "Ona ne yaptın?" Sesim keskin ve endişeliydi. "Geri al."

"*Hapisten* yeni çıktım, Tater-tot. Aylardır açlıktan ölüyorum. Bu kadar açken kimsenin duygularını kontrol edemiyorum, bu yüzden seni bu lanet kafeden çıkarmaya çalışıyorum."

Kahretsin.

Onunla gitmek zorundaydım.

Uzun bir nefes alarak sonunda önlüğümü çözdüm.

"Bana bir daha öyle deme. Seninle daireme geleceğim, böylece herkesten uzakta konuşabiliriz."

"Kıyafetlerime ihtiyacım var, kadın. Ve para, eğer sana ödeme yapmamı istiyorsan." Şeker kutusunu kaldırdı.

"Senin evine gitmiyorum." Önlüğümü astım ve çantamı aldım. En yeni tarif kartımı çantaya yerleştirdikten sonra omzuma attım ve kapıya doğru yürüdüm. "Arabayı da ben kullanacağım."

"Güzel. Buraya bir ejderhanın

üzerinde geldim." Bir homurtuyu

geri çektim.

Şaka yapmak için kesinlikle yanlış bir durumdu.

Hiçbir önemli soruya cevap vermemiş bir iblisle çiftleşmişim - hapishaneden yeni kaçmış biriyle.

Şekere ve şehvete açtı. Belki de şaka

yapmanın tam zamanıydı.

OceanofPDF.com

iki

OceanofPDF.com

TATUM

İBLİS İRİ CÜSSESİNİ KATLADI,

kaslı vücut içine
güvenilir SUV'umu şaşırtıcı

bir kolaylıkla.

Ama vay canına, o yolcu koltuğundayken araç çok daha küçük geliyordu. Bir iki santimden fazla yana kıpırdarsam omzum onunkine çarpıyordu.

Vay be.

Arabamı çalıştırdım ve sürmeye başladım.

Bir kez daha düşündüm de, onu daireme götürmek muhtemelen berbat bir fikirdi. Nerede yaşadığımı ya da evimin neye benzediğini bilmesini istemiyordum.

Yine de, beni evine götürmesine izin vermek daha kötü bir fikirdi - neresiyse - çünkü orada daha fazla kontrole sahip olacaktı.

Büyüsü yüzünden halka açık herhangi bir yer mümkün değildi, bu yüzden benim dairem kötü seçeneklerin en iyisiydi.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu bana, açlıktan ölüyormuş gibi çaldığı şekerleri yerken. Gözleri parlıyordu, belki de öyleydi.

"Sorularıma cevap verene kadar olmaz." Sophie ve Hector'a yaptığı gibi bana da kızacağından ya da duygularımı sömürmeye çalışacağından endişe ederek ellerimi direksiyona koydum.

"Tamam, devam et." Sanki benimle dalga geçiyor gibiydi.

"Bizi çiftleştirmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır, gezegendeki en iğrenç cadıların birçoğunun yüzyıllar süren çabalarına rağmen."

Cadılardan bahsedilince burnum kıristı. Herkes cadılardan nefret ederdi.

Açıkçası, nedeninden bile emin değildim. Sadece nefret ediliyordu. "O zaman neden benimle çiftleştin?"

"Çünkü seçeneklerim ya seninle sonsuzluk ya da bir hücreydi."

Doğru.

Hapishane olayı.

"düşmek için ne yaptın? Ve neden çiftleşme ya da hapishane arasında seçim yapmak zorunda kaldın?"

"Size söyledim, hükümetiniz için çalışıyorum. Kardeşlerim ve ben insanları öldüren vampirleri avlıyoruz. Kendimizden sonrasını temizlediğimiz sürece doğaüstü hükümet görmezden geliyor. Bir grup insanı katlettikten sonra yüksek profilli bir vampiri yakaladık ve yasaları çiğnediğine dair elimizde kanıt olmasına rağmen hükümet olaya dahil oldu. Kardeşlerim özgür kalsın diye suçu ben üstlendim ve sonunda hapse girdim."

Gözlerimi kırptım. "Yani vampirleri mi

öldürüyorsun?" Kasıtlı olarak mı kalın

kafalı davranıyordum?

Evet.

Şu anda onu gerçek bir kötü adam olarak etiketlemek, insanları koruduğunu kabul etmekten çok daha kolaydı.

"Sadece kötü olanlar."

Kaşlarımı çattım. "Cinayet cinayettir, Rafael. Hapishane o vampirleri tutmak için var."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum." Çikolatadan bir ısırık daha aldı.
"Bunları kim yaptı?"

"Şefim," diye homurdandım.

Benim şefim olduğumu bilmesine gerek yoktu.

"Bana numaralarını vermeniz gerekecek. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

Şakamı aramızda bir eş bağı kurmak için kullanmasaydı iltifat benim için daha anlamlı olurdu. Ve bu süreçte en sevdiğim baristanın duygularını tüketti.

En azından vampir olmadığım için beni öldürmeye çalışmayacaktı. Bu da bir artıydı.

"Peki seni neden hapisten çıkardılar?"

"Kardeşlerim ve benim yıllardır bu tür durumlar için planlarımız vardı. Scale Ridge'de potansiyel bir eşim olduğunu biliyordum, bu yüzden dava boyunca burada yaşadım ve çiftleşme uğruna cezamın kısaltılmasını talep ettim. Eşler doğaüstü toplumda saygı görür ve çiftleşen çiftler farklı kurallara göre yaşar. Kimse bir eşi hafife almaz."

"Görünüşe göre sen hariç," diye karşılık

verdim. Bir omzunu kaldırdı.

"Hapishaneden daha iyi." "Senin için belki."

Bir an sessiz kaldı.

Belki de kendini suçlu hissediyordur diye düşündüm, ama kafamı çevirip baktığımda, fıstık ezmesi fincanlarımın tadını çıkarırken orgazmik bir ifade takındığını gördüm.

Piç kurusu.

"Sen insansın," dedi Rafael sonunda. "Ya da azından öyleydin. Potansiyel eşlerden haberin var mı?"

"Hayır."

"Doğaüstü varlıklar, insanlar gibi hayatlarını birlikte geçirmek için kalabalıktan birini seçemezler. Hayatımız boyunca temas ettiğimiz bir avuç potansiyel eşimiz vardır. Çoğu iblis yeni bir potansiyel eşe ilgi duymaya başladığında yeni bir şehre veya ülkeye taşınır, çünkü genellikle eş almakla ilgilenmeyiz. Bu, büyümümüzün uyumlu olduğu başka birini bulduğunun bir işaretidir, başka bir şey değil."

Gözlerimi kırptım. "Ben insanım. Büyüm yok."

"İnsanlar kendi yöntemleriyle güçlüdür. Bazıları sözcükler ya da resim konusunda yeteneklidir. Diğerleri harika konuşmacılar, iyi arkadaşlar ya da sevgi dolu ebeveynlerdir. Büyünün pek çok şekli vardır ve hepsi de korunmaya değerdir."

Bir şeker daha çıkarırken bakışları elindeki kutudaydı.

Ona şaşkınlıkla bakmamaya çalıştım, çünkü son yorumuyla beni şoke etmişti.

"Ve her neyse, artık insan değilsin. Bana bağlısın, yani bir iblissin. Benim gibi beslenmen gerekecek, yoksa kontrolünü kaybetmeye başlayacaksın."

İşte böyle, ondan nefret etmeye geri dönmüştüm. "Ne? Doğaüstü varlıkların doğduğunu, yaratılmadığını sanıyordum."

Kıkırdadı. "Bu, insanların bizim gibi olmak için bizi avlamasını engellemek için yayılan bir yalan."

Harika.

Bu *harikaydı*.

"O zaman birini nasıl bir iblise dönüştürürsünüz?"

"İblisler sadece çiftleşme yoluyla oluşabilir. Ancak bir vampir yaratmak için gereken tek şey, vücudunda birkaç damla vampir kanı bulunan bir insanın kanını emmektir. Onlar dönüştürülmesi en kolay olanlardır."

"Ve kontrol etmesi en zor olanı?" Geçmişte vampir saldırılarını ben bile duymuştum. Nadirdi ama oluyordu.

"Aynen öyle."

Dairemin önüne park ettik ve Rafael binaya eleştirel bir gözle baktı. Dört katlı bina küçük ve basitti ama çevre düzenlemesi büyük ölçüde yapılmıştı. "Güvenliği pek sevmiyorsun, değil mi?"

Yüzüne yumruk atmak istedim.

Gerçekten, gerçekten istedim.

Lüks bir ev olmasa da, taşındığımızda oda arkadaşlarımla birlikte iş ve eğitim borçlarımızı hızla ödeyebileceğimiz kadar ucuzdu. Sonuncumuz birkaç ay önce borcunun son parçasını ödemişti ve bunu Hawaii'ye bir geziye çıkarak kutlamıştık. Çok eğlenceliydi ve bu şekilde özgür olmak iyi hissettiriyordu.

Yine de daha güzel bir daire için para ödemek istemiyorduk. Ben bir ev için para biriktiriyordum, Miles yatırım yapıyordu ve Brynn ne için para biriktirdiğinden emin değildi.

"Hepimiz doğaüstü varlıkları öldürmek için büyük paralar almıyoruz," diye karşılık verdim ve emniyet kemerimi çözüp arabadan indim. Rafael beni kompleksin en alt katındaki kapıma kadar takip etti. Artık boş olan şeker kutusunu da yanında taşıyordu.

Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Oda arkadaşlarım ve ben burayı temiz tuttuk ve süslü bir şey olmasa da, kafelerimizi dekore ettiğimiz aynı rahat, boho titreşimleriyle dekore ettik.

Tezgâhın üzerinde bir kutu şeker daha vardı, tabii ki Rafael hemen ona yöneldi.

"Nasıl bu kadar çok çikolata yiyebiliyorsun? İblisler şehvet içmez mi?" Ona sordum. Her şeye rağmen, artık onunla tehlikede olduğumu hissetmiyordum.

Sadece çok ama çok

sinirlenmiştim. Ve belki biraz da

nefret doluydum.

"Şehvet büyümüzü canlı ve tekmeleyici tutar, bedenlerimizi değil. Yiyecek ve su bunun üstesinden gelir. Duygular nefes almamızı sağlamaya yeter, ama daha fazlası değil."

"Bu bana neden şekerle karnını doyurduğunu ."

Kırmızı gözlerini bana doğru kaldırdı.

Onlara son baktığımda olduklarından kesinlikle daha parlaktılar.

"Bir yıldır istediğimi yemediğim için şekerle karnımı doyuruyorum, Tater-tot. Ve artık çiftleştüğimize göre, tek istediğim *sensin*."

Oh.

Ohhh.

Yüzüm kızardı. "Seninle seks yapmayacağım."

"Senden bunu istemedim, değil mi?" Göz temasını kesmeden şekerden bir ısırık daha aldı.

Doğru.

Yapmamıştı.

"Genelde nasıl yemek yersiniz?"

"Zor değil. Gece kulüpleri genellikle şehvet saçan insanlarla doludur. Bazen barlar da. Şansınız varsa restoranlar bile. Striptiz kulüpleri de işe yarıyor ama ben hayranı değilim. Kardeşlerim ve ben işleri kolaylaştırmak için genellikle gece kulüplerini tercih ederiz."

"Yani seni evine bırakırsam, yollarımızı ayırabiliriz ve sen de en yakın gece kulübüne gidebilirsin, öyle mi?" Kabul edeceğini umarak kontrol ettim.

Rafael kıkırdadı ve avucunu kaldırarak bana sağ elindeki parıldayan işareti gösterdi. "Keşke bu şekilde çalışsaydı."

İçimi çektim. "Alternatif ne o zaman?"

"Bana telefonunu vereceksin, böylece kardeşlerime özgür olduğumu ve çiftleştüğimi bildirebileceğim. Eşyalarını toplayıp seni benim daireme taşıyacağız. Sen paniğe kapılıp benimle yatmanı beklediğimi düşünmeden önce boş bir odam var."

Ona ters ters baktım.

Yine de devam etti. "Şu anda beni besleyebilecek tek kişi sensin; teşekkür ederim, dostluk bağı." Elini tekrar bana doğru salladı. "Bu yüzden kardeşlerimden birine buraya gelirken bir vibratör aldıracağım, aramızda bir kapı varken kullanacaksın, böylece kendini güvende hissedeceksin ve ben de açlıktan ölmek zorunda kalmayacağım."

Yüzüm kıpkırmızıydı ve öfkem alev alev yanıyordu. "Vibratörüm olmadığını mı varsayıyorsun?"

Gözleri yavaşça vücudumda gezindi ve tekrar yukarı baktı. "Vibratörün olmadığına bahse girerim, Tater-tot."

"Pislik herif." Kanepeden bir yastık aldım ve ona doğru fırlattım. Rafael eğilme ya da yana çekilme zahmetine katlanmadı, yere düşmeden önce koluna çarpmasına izin verdi.

"Bu pislik değil; bu mantık. Şehveti görebiliyorum. Biz çiftleştik, bu yüzden birbirimizden etkilenmemiz kaçınılmaz. İhtiyaç şu anda lanet bir sauna gibi üzerimden kıvrılıyor, ancak kendi arzunu o kadar tamamen görmezden geliyorsun ki, onun küçük bir dalını bile görmedim. Beni çekici bulmasaydın aramızdaki bağın bizi birbirimize bağlamayacağını biliyorum, bu yüzden tek mantıklı sonuç bunu görmezden geliyor . Ve bunu etkileyici bir şekilde iyi yaptığını da eklemeliyim."

"Ya da bağ konusunda yanılıyorsun," diye karşılık verdim. "O zaman bana vibratörünü göster."

Onu yumruklama dürtüsü daha da güçlendi.

İki oda arkadaşım ile yaşıyordum ve duvarlarımız inceydi. Durum göz önüne alındığında, sahip olunması veya yapılması garip bir şey gibi görünüyordu. Oda arkadaşlarımdan birinin kendininkini çıkardığını her duyduğumda kendimi o kadar rahatsız hissediyordum ki, kendiminkiyle denemeye cesaret edemiyordum.

Kıkırdadı, sesi alçak ve yumuşaktı. Sesi bile baştan çıkarıcıydı. "Seni bunun için yargılamıyorum, Tater-tot. Şehvet sadece bir duygudur ve en önemli duygu olmaktan çok uzaktır. Seninkini kontrol altında tutuyor olman bana güçlü bir iradeye ve daha güçlü bir zihne sahip olduğunu gösteriyor ki bunlar sahip olabileceğin en seksi nitelikler arasında. Ama biraz rahatlamak da seni öldürmez."

"Kardeşlerinizi markete göndermeyin. Ben kendi vibratörümü alacağım," dedim dişlerini sıkarak.

"Ben sipariş ederim. Şu anda bir mağazada durmak iyi bir fikir değil."

"Peki." Kanepenin koluna oturdum, bunun soğukkanlılığımla yeniden kazanmama yardımcı olacağını ve onu yumruklama isteğimi yok edeceğini umuyordum. Adam iri yarı ve üstelik bir vampir katiliydi, bu yüzden kendimi savunma becerilerimin onunla bir kavgayı kazanmama yardımcı olmasına imkân yoktu. "Ama hâlâ seni beslemeyi kabul etmedim."

"Seni ikna edeceğim. Bana telefonunu atar mısın?" Ellerini uzattı, sonunda şekerden kurtulmuştu.

Kesinlikle istemiyordum - ve en iyi arkadaşlarımla telefonlarıyla patladığını biliyordum - ama ne kadar şehvet hissettiğini açıkça söylediği için, telefonu ona fırlatmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Kolayca yakaladı, ben isteksizce kodu verdikten sonra kilidi açtı ve kulağına götürmeden önce numarayı hızlıca yazdı. Bir parça daha şekerleme alırken bakışları üzerimde oyalandı, ben de daha fazla göz temasından kaçınmak için başımı çevirdim.

Telefon çalmaya başladı ve başım ona doğru sallandı.

Hoparlöre mi almıştı?

"Seni öldürmeyi planladığımı düşünmeni istemem," dedi ve bana küçük bir sırıtış attı.

Ben de ters baktım ama sırtıtmamak için kendimi zor

tuttum. "Alo?" Telefonu yumuşak, alçak bir ses açtı.

"Benim," dedi Rafael.

"Rafe dışarıda," diye seslendi diğer ses yüksek sesle. Rafe mi?

En azından ona Rafael'den daha çok uyuyordu.

"Dişisini buldu mu?" diye sordu başka bir adam.

Alay ettim.

Sesindeki küçümseme benim de onu yumruklamak istememe yetti.

"Evet, onu buldum. Şu anda beni dairesinde esir tutuyor ama eninde sonunda onu evime dönmeye ikna edeceğim."

"Onu seni beslemeye ikna mı?" "Pek sayılmaz.

Ateşi var."

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Adamlardan biri, "Size biraz yiyecek alıp evinizi doldurmaya geleceğiz," dedi.

"Teşekkürler." Telefonu kapattı ve ekrana baktı. Gözleri kısıldı, içlerindeki ısıltı parladı. "Miles da kim ve neden son yarım saat içinde seni bir düzine kez aradı?"

Rafael, Miles'ın bir erkek olduğunu sandı. Ve onunla yattığını. Ve kıskanıyor muydu? Cidden mi? Daha yeni tanışmıştık.

"Dediğim gibi, vakit geçirdiğim seni ilgilendirmez."

"Biz çiftleştik, Tater-tot. Eğer bir erkek arkadaşın varsa, onu hemen bitir."

"Kafeme gelip beni kendisiyle çiftleşmeye zorlayan bir iblis için neden ilişkiyi bitireyim ki?" Ben de karşılık verdim.

"Hiçbir şeyi *zorlamadım*." Yumuşak sesi biraz hırıltılı bir hal almıştı. İçindeki sertliği itiraf edemeyeceğim kadar sevmiştim.

"Kabul ettiğimde alaycı davranıyordum ve sen de bunu biliyorsun."

"Seni benim yaptığım için özür dilemeyeceğim. Ne senden ne de eski sevgilinden," diye hırladı.

"Cidden kıskanıyor musun?" Kaşlarım kalktı, sesim kuşkuluydu. "Beni tanıyorsun bile."

"Seni tanımama gerek yok. Sen de dolambaçlı yollardan bu bağı kabul ettin ve bu da seni benim yapıyor, istesen de istemesen de. I-"

Kilitte bir anahtar sesi duyduğumuzda ikimizin de kafası kapıya doğru döndü. Kapı hızla açıldı ve en iyi arkadaşlarımdan biri içeri girdi, gözleri vahşi ve endişeliydi. Soluk tenliydi, boyu ancak 1.80'di ve kıvrırcık siyah saçları onun en büyük parçasıydı. Yoga takıntısı sayesinde vücudu kaslıydı, siyah taytı ve dar, kırpılmış gri bluzu bunu gösteriyordu.

"Ne oldu Tatum?" diye sordu, bakışları Rafael'e yönelmeden önce bana takıldı ve aniden durdular. "Sen de kimsin be?"

"Miles, Rafael'le tanış. Rafael, bu benim arkadaşım *Miley*." Tam adını vurguladım.

Yüz ifadesi gevşedi, aramıza girdi.

"Dairemizde ne arıyorsun, Rafael?" Miles odayı geçti, yanıma gelirken kapıyı açık bıraktı.

"Beni buraya eşim getirdi. Onu başka türlü ikna etmeye çalıştım," dedi, biraz önceki halinden çok daha sakindi.

"*Neyiniz?*" Bakışları bana doğru kaydı.

"Görünüşe göre, bir iblis size eşi olmanızı teklif ettiğinde asla alaycı bir cevap vermemelisiniz."

Bir kez göz kırptı ve sonra tekrar kırptı.

"Kahretsin." "Evet." Parmaklarımı saçlarımdan arasında gezdirdim.

Giderek daha çok acıkıyordum ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Eğer Rafe haklıysa, *yemekten* daha fazlasına aç olabilirdim.

"Ne yapacağız?" Tekrar Rafael'e baktı ve omuzları yavaşça gevşedi.

Yüz ifadesi de öyle.

"Onun duygularını boşaltma," diye tersledim iblisi.

"Sana söyledim, şu anda insanlar üzerinde kontrolüm yok." Sesi sakindi ama sözleri kesik kesikti.

Miles, "Sanırım oturmam gerekiyor," diye mırıldandı.

Tökezlediğinde kollarından tuttum ve onu kanepeye yatırdım.

"Brynn de yolda." Sırtını minderlere yasladı. "Bu iblis gerçekten çok güçlü."

"Onu evine geri götüreceğim," diye hemen kabul ettim ve onun koltuktan düşmeyeceğinden emin olur olmaz ayağa kalktım. Rafe'e elimle işaret ettiğimde, tezgahın üzerindeki şeker kutusunu kaptığı gibi apartmandan dışarı çıktı.

"Dikkatli ol. Dükkânına göz kulak olacağım. Yardıma ihtiyacın olursa bizi ara," diye mırıldandı Miley.

"Yapacağım," diye yalan söyledim.

Sihrini tekrar kontrol edene kadar Rafael'e yaklaşımlarına izin vermeyecektim... ve ben onu beslemeyi kabul edene kadar da kontrol edemeyecekti.

Yani, muhtemelen biraz zaman

alacaktı. Uzun, çok uzun bir süre.

Ama en azından vampirler söz konusu olduğunda cinayete inanıyordu.

OceanofPDF.com

$\ddot{u}_\zeta$

OceanofPDF.com

TATUM

Bizi dairesine götürürken RAFE de ben de sessizdik. Arabadaki tek gürültü bana ne zaman ve nereye döneceğimi söylemesiydi. Yol boyunca şekere bir daha dokunmadı, ki daha önce içine çekişinden sonra bu bir mucize gibi görünüyordu.

Şehrin pahalı bölgesine ilk dönüşümüzle birlikte parmaklarım direksiyonda sıkıştı.

Beni bölgedeki en şık, en yeni binalardan birinin otoparkına yönlendirdiğinde tekrar gerildiler.

Ve yine bana mantıklı beyaz SUV'umu birden fazla canlı renkli lüks arabanın arasına park ettirdiğinde.

Aracı bir dakikalığına çalışır halde bıraktım ve önümdeki kapalı otoparkın duvarına baktım.

"Arabayı kapatacak mısınız?" Rafael kolumu hafifçe dürterek sordu.

"Henüz karar vermedim,"

dedim. Bir dakika daha

bekledi. Hareket etmedim.

"Tater-tot?"

"Yani zengin misin?" Sonunda sordum.

"Evet."

Uzun bir nefes aldım.

Bunu biliyordum. Doğaüstü varlıklar çoğunlukla ölümsüzdü; para kazanmak için daha fazla zamanları ve hepimizden daha değerli sihir yetenekleri vardı.

Yine de, bu beni zaten emin olduğumdan daha da az emin yaptı.

Rafe eğilip arabamı kapattı, anahtarları aldı ve arabadan indi.

"Lanet olası iblis," diye mırıldandım nefesimin altında, kendi kapımı dikkatlice açıp dışarı kaydım. Daha fazla yaklaşma riskini almak istemediğim için kapımla yanındaki Lamborghini arasında altı inçlik boşluk bıraktım.

"Burada yaşamaya gücün yetiyorsa, çaldığın şekerlerin parasını da ödeyebilirsin," dedim ona yetişmek için acele ederek.

"Sonunda şoktan kurtuldun mu?" "Kapa çeneni."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Süslü bir asansöre adım attık ve o tuş takımına bir kod yazdı. Yeşil bir ışık yandı ve asansör sorunsuzca yükseldi.

"Ne kadar zengin olduğunu , değil mi?" diye sordu.

"İlgilenmiyorum."

İlgimi çekti.

Yine de itiraf etmeyecektim.

Rafe bana baktı. "Eşyalarını toplamayı unuttuk."

"Ben hiçbir şey unutmadım. Senin yanına taşınmayı kabul etmedim."

"Ah."

"Mmhm."

"Bunun için kardeşlerimi göndereceğim," dedi.

"Seni beslemem için beni ikna etme şansın olsun istiyorsan hayır." Yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar karşılıklı iki kapısı olan küçük bir koridora açıldı. Rafe soldaki kapının tuş takımına bir kod yazdı ve kapı büyük bir yaşam alanına açıldı.

Her şeyi kavrarken gözlerim yuvarlandı. Renkler ve dekor modern değildi ama sade ve rahattı. Yerler kahverenginin zengin bir tonu, duvarlar yumuşak bir beyaz ve mutfak dolapları kendimi evimde hissettiren doğal bir ahşap tonundaydı. Her şef bu kadar büyük bir mutfakta, bu kadar muhteşem aletlerle çalışmaktan mutlu olurdu.

Önümdeki duvarlar, dağların çarpıcı ve engelsiz manzarasını sunan devasa, tavandan tabana pencerelerdi. Pencerelerde sadece iki boşluk vardı. Biri devasa bir kitaplık, diğeri de sinema salonunu aratmayacak bir televizyon içindi.

Gözlerim büyük pencereleri takip ederek, bulunduğumuz katın sadece yarısını kaplıyormuş gibi görünen ikinci bir kata çıktı. Çatı katı mıydı? Emin değildim. Yine de oturma odasının yarısının korkunç derecede yüksek tavanlı olması muhteşemdi.

Merdiven boyunca uzanan ve yaşam alanına bakan çıkıntıda metal korkuluklar vardı. Mutfak dolaplarındaki kulplarla uyumlu mat siyah bir tonda yapılmışlardı ve tüm alanı birbirine bağlıyorlardı.

"Yatak odaları üst katta." Rafe önce merdiveni, sonra da şeker kutusunu tezgâhın üzerine koyarken başka bir yönü işaret etti. "Banyo şurada, televizyonu açmak istersen kumanda da yan masanın üzerinde olmalı. Kardeşlerimin geldiğini duymazsam bana seslen." Bununla birlikte merdivenlere doğru yöneldi.

"Telefonumu bana hiç geri vermedin," diye hatırlattım ona.

Durdu, cebinden telefonumu çıkardı ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bana fırlattı.

"Soyunmaya ve kendine dokunmaya karar verirsen bana haber ver. Ben hâlâ açım," diye omzunun üzerinden seslendi.

Yüzüm kızardı ama bu sefer ona fırlatmak için bir yastık kapmamak için direndim.

Onu görmezden gelerek ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye doğru yürüdüm. Neredeyse bana kötü anımsatan mavi tonunda, korkunç bir şeydi.

Üzerine oturduğumda, yeni hayat amacımın kendi evime bu kadar rahat bir kanepene alabilecek kadar para kazanmak olduğuna karar verdim.

Evi satın aldıktan sonra tabii ki.

Televizyonla uğraşmak yerine Miley'i geri aradım. Duşun açıldığını duydum ve Rafael'in meşgul olduğunu bildiğim için kendimi daha rahat hissettim. O cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı.

"Hâlâ hayatta mısın?" Miles sordu.

"Öyle görünüyor," dedim kanepeye uzanarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten çok iyi aslında," diye itiraf etti. "Bir dakikalığına duygusuz olmanın ne kadar güzel fark etmemiştim. Yıllardır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim."

"Sevindim." Gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim.

"Peki tam olarak ne oldu?" Brynn sordu. Onu duymak beni şaşırtmadı; ikimiz birlikteyken ve diğerimiz telefondaiken birbirimizi hep hoparlöre alırdık.

İkisine de Rafe'le tanışmamı, ardından ejderha değiştiriciyi ve olan biten diğer her şeyi hızlıca anlattım.

"Tehlikede değilsin o zaman?" Miley kontrol etti.

"Hiç sanmıyorum. Sırf bir eşe sahip olmakla uğraşmamak için beni öldürmek isteyebilir ama bunu yaparsa muhtemelen hapse geri döner. Görünüşe göre, eş bağları doğüstü varlıklar için kutsal."

Miley, "Bu tam olarak güven verici değil," dedi.

"İnan bana, biliyorum." Gözlerimi daha sıkı kapattım.

"Evi neye benziyor?" Brynn merak dolu bir sesle sordu.

"Muhteşem," diye itiraf ettim, gözlerimi açtım ve dağların nefes kesici manzarasını seyre daldım. Öğleden sonra geç saatlerdi ama güneş henüz batmaya başlamamıştı, bu yüzden her şey ışıkla yıkanıyordu.

Onlara göstermem için beni ikna ettiler, biz de bunu bir video görüşmesine dönüştürdük ve onlara her şeyi gösterirken oohed ve ahhed yaptılar. Kamerada kafalarını birbirine çarparken görmek eğlenceliydi. Brynn uzun boylu ve kıvrımlı, düz sarı saçlı ve bronz tenliydi, bu yüzden Miles yukarı doğru zorlanırken o aşağı doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Şaşırtıcı derecede rahat." Videomu kapattım ve başımı kanepeye yasladım. "Ama *onu besleme* konusunda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Seksi bir kitap falan oku," diye önerdi Miley. "Aslında orgazm olmak zorunda değilsin, değil mi? Onun sadece şehvete ihtiyacı var?"

"Emin değilim."

"Vibratörün yok mu senin?" Brynn sordu.

Yüzümü buruşturdum.

Şu vibratör meselesine lanet olsun.

"musun?" Sesi kuşkuluydu.

Miley, "Herkesin bir vibratöre ihtiyacı yoktur," diye itiraz etti.

"Lanet olsun, sen de mi bilmiyorsun?" diye sordu. "Cinsel açlık çeken kadınlarla yaşıyorum! Ben kendi pişirdiğim yemeği yerken senin benim bulaşıklarımı lavaboya koymana şaşmamalı."

Miles, "Yemeğin tabakların üzerinde kuruyup kabuk bağlamasına izin vermenin bir anlamı yok," diye itiraz etti.

"On dakika içinde kabuk bağlamazlar. I-"

Birinin Rafael'in kapısına şifreyi girdiğini duydum ve tartışmalarını kestim. "Kardeşler daha yeni geldi. Gitmem gerek."

Kanepenin devasa sırtını göremediğimden, işgal etmek zorunda kaldığım alana kimin girdiğini görebilmek için hızla ayağa kalktım.

Rafe'in duşu hâlâ akıyordu ve bana yapmamı söylediği şeye rağmen onu bölmek üzere değildim.

Arkadaşıma çok benzeyen iki adam apartmana girdi, ikisi de doğrudan bana bakıyordu.

Ben de baktım.

Bir süre sonra mutfağa girdiler ve taşıdıkları tüm market poşetlerini tezgâhın üzerine koydular.

Yüzleri Rafe'inkine benzese de, aynı bronz ten ve koyu renk saçlara sahip olsalar da, çok daha derli toplu görünüyorlardı. Ve daha sağlıklıydılar; bir şekilde daha sağlıklı görünüyorlardı.

Görsel farkın ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama onlara bakınca orada olduğunu söyleyebiliyordum. Belki teni biraz daha griydi?

Bu doğru gelmedi, bu yüzden konuyu açmayacaktım.

İçlerinden birinin sörfçü tarzı kesilmiş, ustaca karışık saçları vardı. Açık gri bir spor ceket ile asitle yıkanmış kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti.

Diğerinin saçları yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmişti ve her bir tutam özenle jölelenmişti. Siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, şık ve pahalı görünüyor. Adamın görünüşü *aslında İŞLETME* diye bağıırıyordu.

"Barista sen misin?" diye sordu sörfçü saçlı olan.

Sesinde telefonda duyduğum kadar küçümseme yoktu. Kaşlarımı çattım. "Benim adım Tatum."

Duş kapandı.

"Ben Sebastian. Bu da Zander. Mesleğinize onun söylediğinden daha fazla saygı duyuyoruz," dedi iş adamı olan ve kardeşini işaret etti. "Rafe duşta mı?"

Kaba bir şekilde başımı salladım.

"Onu beslemekten bahsetti mi?" Zander ekledi.

"Yapmak zorunda olduğumu söyledi. Ben de hayır dedim." Telefonumdaki saate baktım ve Sophie'nin iyi olduğundan emin olmak için kontrol etmediğimi fark ettim. "Birkaç arama yapmam gerekiyor."

Sebastian anlamış gibi başını eğdi. Zander'la birlikte sözsüzce merdivenlere yöneldiler.

Dairenin en ucuna doğru yürüdüm ve dükkânın telefon numarasını aramadan önce adamlarla arama olabildiğince mesafe koydum.

Sophie sakın bir ses tonuyla hızlıca cevap verdi. "Coffee & Toffee, ben

Sophie." "Merhaba Soph. Nasılsın?"

"Aman Tanrım, iyi olmana çok sevindim! Ben iyiyim; iblisin büyüğü aslında iyi hissettirdi. Sen nasılsın? Ne oldu?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum," diye itiraf ettim. "Yarın çalışabilecek misin?"

"Tabii ki! Miley'den de haber aldım ve günün bir kısmında uğrayıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olmayı planlıyor."

"Mükemmel. Bu kadar harika olduğun için teşekkürler." Başımın yan tarafını cama yaslayarak gözlerimi kapattım. Karnım açlıktan ağrımaya başlamıştı ama aslında tek istediğim yatağıma yığılıp o gün olan her şeyi unutarak uyumaktı.

Ne yazık ki uyumak Rafael'in ya da elimdeki eş işaretinin mucizevi bir şekilde yok olmasını sağlamayacaktı.

"Sorun değil. İblis sorunlarınızda iyi şanslar!"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım olacak." Telefonu kapattıktan sonra tekrar kotumun cebine koydum.

Bir plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı. Her şeyden bir çıkış yolu düşünmek için zamana. Her şeyi *sindirmek* ve bu konuda tam olarak ne yapacağıma karar vermek için zamana ihtiyacım vardı.

Yine de zaman, sahip olmadığım bir şey gibi görünüyordu.

Rafe açlıktan ölüyordu. İnsanlarla bir yere gitmeden önce onu beslememe ihtiyacı vardı ve insanlar her yerdedi. Ben de açtım ve muhtemelen bir iblis gibi nasıl yemek yeneceğini öğrenmem gerekiyordu.

Bunun da ötesinde, Noel için hazırladığım üç mevsimlik şekeri de mükemmel hale getirmem gerekiyordu. Ekim ayının başıydı, yani fazla zamanım kalmamıştı.

Her şey bunaltıcıydı.

Üç kardeş birlikte merdivenlerden inerken başımı çevirdim. Rafael sırtıyordu, üzerine ikinci bir deri gibi oturan gri bir tişört ve bir çift siyah jogger giymişti. Çenesindeki kıllar kesilmiş, kirli sakal bırakılmıştı ama dalgaları hâlâ nemli ve uzundu. Her iki kardeşi de benzer ifadeler takınmıştı.

Hepsi mutfakta toplanmadan önce beni kısaca selamladılar ve sonra birlikte yiyecekleri yerleştirmeye başladılar. Olduğum yerde kalarak onları çalışırken izledim.

Sorunsuz bir şekilde hareket ettiler, hepsi her şeyin nereye gittiğini açıkça biliyordu. Bana göre bu, muhtemelen birlikte ve birbirlerinin evlerinde bolca zaman geçirdikleri anlamına geliyordu. Ya da en azından Rafael'in evinde.

"Buraya gelirken annem aradı. Bağınızı duymuş," dedi daha dağınık olan Zander.

"Kahretsin," diye homurdandı Rafe. "Daha uçağa binmedi mi?"

"Ona bir hafta vermesini söyledim. Bu sana kendini toparlaman için yeterli zamanı verecektir," dedi Sebastian. "Eminim sahte olduğundan şüpheleniyordur ama cevabını istemediği soruları sormayacak kadar da akıllıdır."

Rafe, "Onu satacağız," dedi.

Şimdi de annesine yalan söylememi mi bekliyor?

Tanrım, kendimi *harika* bir durumun içine sokmayı başarmıştım.

En azından annesiyle hâlâ yakın olduğumu sanıyordum. Okuduğum birkaç dedikodu makalesine göre, bazı doğaüstü aileler birbirleriyle savaş halindeydi ve yüzyıllardır da öyleydi.

"Akşam yemeğiyle ben ilgilenirim. Zander telefonunu ve bilgisayarını kurmayı yarılamiştı; ona yardım et." Sebastian yan gözle bana baktı. "Ya da git ve eşinin ona zarar veremeyeceğini bildiğinden emin ol."

Benden bahsedince dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

Rafael çantalardan birine uzandı ama Zander ondan önce kapıp mutfak masasına götürdü. Orada yepyeni bir dizüstü bilgisayar ve telefonun kutularını çıkardı.

Rafe bana doğru ilerlemek yerine kutudan bir parça çikolata daha aldı.

Kardeşleri geldiklerinden beri ilk kez şekeri fark ettiler ve ikisi de hemen ona doğru koştular.

Rafael ellerine vurup uzaklaştırmaya çalıştı ama ikisi de yine de birkaç parça çikolata ve şekerleme çıkardılar. Şekerler üzerinde bu kadar çabuk hak iddia etmelerinden gurur duymamaya çalıştım ama başaramadım.

Zander şaşkın bakışlarını bana doğru kaldırarak, "Vay canına, bu çok iyi," dedi. "Bu senin kahve dükkânından mı geldi?"

"Öyle oldu."

"Bana şeker şefinin adını vermiyor. Zaten sordum," dedi Rafael, çikolatalardan birini ağzına atarken.

Sebastian yine bana doğru baktı. "Sana ne kadar borcumuz var?"

Açıkçası iki kutuda da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden tahmin etmenin bir yolu yoktu.

İblisler aptalca zenginlerdi, bu yüzden onlara ne söylersem ödeyebilirlerdi.

"Üç yüz."

Zander ve Sebastian sırtıttı.

Rafe homurdandı. "Dakika başına faiz , değil mi?"

"Evet. Ve bana yönelttiğin her ekstra hakaret için faizi iki katına çıkarmaya başlayacağım."

"Sana *hakaret etmedim*," diye karşılık verdi.

"Güvenlikten hoşlanmıyorsun, değil mi?" Onu taklit ettim ve yüzümü buruşturdum.

Kardeşlerinden biri homurdandı ama hangisinin homurdandığını görecektense kadar uzun süre gözümü ondan . Muhtemelen Zander'dı, çünkü Sebastian'ın henüz gerçek bir duygu belirtisi gösterdiğini görmemiştim.

"Acıkmıştım."

"Ben şehvetten sıırıslıklamım, sen ise hayatında vibratör bile görmemiş, kuru, karton kutu gibi bir insansın," dedim, onun pürüzsüz tınısına benzemek için sesimi alçaltarak. "Seksin nasıl işlediğini biliyor musun ki?"

Sebastian güldü ve Zander homurdandı. Rafael

parmağını kaldırarak, "Bu bir alıntı değil," dedi.

"Söylediğin şey tarafından ima edildi."

Zander sırtarak, "Arkadaşımdan hakaret başına yüz dolar almaktan çok daha iyisini yapabilirsin," dedi.

"Bunlar onun çikolataları değil," diye Rafael. "Teknik olarak-"

Sebastian elini omzuna sertçe koyarak onun sözünü kesti. "Bu cümleyi bitirmek istediğini sanmıyorum."

Zander bana özür dileyen bir sırıtış atarak, "Gerçekten yemek yemen gerek," dedi. "Genelde Rafe iyi olan taraftır."

"Elbette öyle." Şaşkın bakışlarımın ona ne kadar az inandığımı göstermesini umuyordum.

"İblisler tam kapasiteyle çalışabilmek için genellikle haftada bir ila iki kez şehvetle beslenirler." Sebastian Rafael'i serbest bıraktı ve buzdolabına dönerek malzemeleri çıkardı. "Hapishanede açlıktan ölüyoruz, bu yüzden büyümüş etrafımızdaki diğer varlıklardan duyguları çekecek. Bu herkesi sakinleştiriyor ama sadece kalplerimizin atmaya devam etmesini sağlıyor. Hayatta kalıyoruz ama zar zor."

Kulağa cehennem gibi geliyordu.

Ama bu kendimi gümüş bir tepside sunacağım anlamına gelmiyordu. Ya da pembe bir tane, eğer bir vibratör içeriyorsa.

"Eminim öyledir. Her neyse, ben duş almaya gidiyorum," dedim ve konuşma daha da rahatlama dan merdivenlere doğru yöneldim.

"Ben sana gösteririm," dedi Rafael, onlara ulaştığımda beni yakalayarak. "Banyonun neye benzediğini biliyorum."

"Tabii ki istiyorsun. Sana benim giysilerimden bir çift getirebilirim, böylece daha rahat edersin diye düşündüm," dedi Rafael ve merdivenlerden yukarı çıkarken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Burası senin kazağın, botların ya da kot pantolonun için yeterince soğuk değil."

"Ben iyiyim, teşekkürler." Onun tarafına bakmadım.

"Geceyi burada geçirmeyi planlıyordum, bu senin için uygun mu?" "Ne zamandan beri benim için neyin uygun olduğunu umursuyorsun?"

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu.

Sonunda banyoya ulaştık ve ben içeri girdim, kapıyı arkamdan usulca kapattım. Tam kapanmadan önce yakaladı ve gözlerimiz buluşacak kadar açtı.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," dedi sesi kısık bir şekilde. "Geçen yılı bir ateş trolüyle aynı hücrede aç, terli ve acı içinde geçirdim. İnan bana, bir insanın yapabileceği her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Seni de bu işe bulaştırdığım için üzgünüm ve bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ama şu anda berbat durumdayım. Bununla uğraştığın için üzgünüm ama gerçek bu."

Her ne kadar hoşuma gitmese de, açık sözlü dürüstlüğünü takdir ettim. Bir anlık sessizlikten sonra kapıdaki tutuşunu bıraktı.

Bir dakika olduğum yerde kaldım ve sonunda, "Giysilerinizden bir çift alacağım ve geceyi burada geçireceğim. Bir gece, ayrı yataklarda. Belki bu yerleşmenize yardımcı olur."

Başını öne eğdi. "Teşekkür ederim. Umarım olur. Bana bir saniye verin, kıyafetlerle birlikte döneceğim."

Rafael ortadan kayboldu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde küçük, katlanmış bir giysi yığısıyla geri döndü. "Neyin uyacağından emin değilim."

"Ben hallederim. Teşekkürler." Yığını aldım, sonra banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Uzun bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve kalın tahtaya yaslandım.

Aslında duş almak istemiyordum. Sadece olanları sindirmek için şeytanlardan uzakta bir yere ve zamana ihtiyacım vardı ve bunu yapmanın başka bir yolunu bulamamıştım.

Ben de duşa girdim.

OceanofPDF.com

dört

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RAFAEL

"UMARIM EN AZINDAN ÖZÜR DİLEMİŞSİNDİR," dedi Bash, bir kasede bir şeyler çırparken.

"Ben yaptım." Bar taburelerinden birine oturdum. "Bana bütün çikolatayı yemediğini söyle."

Vücudumun her santimi acıyordu. Hükümetimiz beni hapishanelerine atmadan önce hiç ölüyormuşum gibi hissetmemiştim ama cehennemde geçirdiğim bir yılın ardından bu duyguya fazlasıyla aşınaydım.

Başımı ellerimin arasına alıp uzun bir nefes verdim.

Ejderhalar beni hapse atmadan önce bir gün Tatum'un izini sürmüştüm, sadece ona bir göz atmak için. Kendimi neyin içine sokacağıma dair bir fikir edinmek istemişim.

Sadece on beş dakikadır orada olmama rağmen, iş arkadaşlarını güldüren rahat bir alaycılığa sahip olduğunu öğrenmek için yeterince uzun bir süreydi. En karmaşık, en iğrenç kahve siparişlerini hatırlar ve gözünü bile kırpmadan yerine getirirdi. İçecekleri, muhteşem yeşil gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle uzatırdı.

Zihnimde onun görüntüsüne tutunmuş, acı çekerken zavallı kadını takıntı haline getirmiştım. Kızılımsı kahverengi saçları ve krem rengi teni sürekli düşüncelerimde ve rüyalarımda .

Her nasılsa, hatırladığımdan daha da muhteşemdi.

...Ve benden hiç beklemediğim kadar nefret etti.

"Bütün çikolatayı yedik," dedi Zander. Kızının tabureye çarptığını duydum, bilgisayar ve telefon da onu takip etti.

"Siktir git."

"Birkaç saat önce kartlarını doğru oynamış olsaydın *ona*," diye karşılık verdi.

"Şu anda kimseyi becerecek enerjim yok."

"Ağrı göğsüne yayıldı mı?" Bash sordu, her zaman mantıklı olan.

"Birkaç hafta önce."

"Lanet olsun."

Zander, "Birinin Tater-tot'unuza açlıktan ölerken bir iblise tam olarak ne olduğunu açıklaması gerekecek," dedi.

Başımı kaldırdım. Her nefese eşlik eden acıya rağmen, kendimi eşit bir şekilde nefes almaya devam etmeye zorladım. "O ben olmayacağım." Bir anlık sessizlikten sonra isteksizce, "Ve ona öyle deme," diye ekledim.

Zander bilgisayara bir şeyler yazarken, "Bash'i aday gösteriyorum," dedi. Muhtemelen giriş bilgilerimi. Bu tür şeyleri benim için takip etmesi çok iyi bir şeydi; zihnim pelte gibi olmuştu.

"Destekliyorum," dedim.

"Bu konuşmayı yapacak kadar uzun süre eşinle yalnız kalmamı gerçekten istiyor musun?" Bash'in sesi açıldı.

Sahiplenme duygusu çirkin başını kaldırmadan ve yüzüm bir hırıltıya dönüşmeden önce bunu bir nefes kadar düşündüm.

"Ona mesaj atarım. Daha önce aradığın numara onundu, değil mi?" dedi, kabaca durumu yumuşatmaya çalışarak. Genelde bu benim işimdi. İnsanlarla ilgilenen bendim; geri kalan her şeyle onlar ilgilenirdi. Onlar işleri yürütürken beni hapisanede bir yıl geçirecek kadar harcanabilir kılan da buydu.

Yorgunluğum, beceriksiz girişiminin başarılı olduğunu kanıtlayacak kadar yoğundu. "Evet. İyi." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Kesilmesi gerekiyordu ama bu öncelikli olmaktan çok uzaktı.

Bir şekilde, benden nefret eden eşimi baştan çıkarmam gerekiyordu, böylece önce ben beslenebilecektim.

Kollarımı tezgâhın üzerine koydum, üzerine eğildim ve gözlerimin

kapanmasına izin verdim. Kahretsin, yorulmuştum.

Pişen yemeklerin sesleri ve kokuları, dizüstü bilgisayar tuşlarına vuran parmakların sesiyle karışıyordu. Zihinsel ve fiziksel olarak farklı bir durumda olsaydım, bunlar rahatlatıcı olurdu.

Ama ben .

Dikkatimin büyük bir kısmı aktığını duyabildiğim duşa odaklanmıştı. Duyguları tam olarak algılamak bir iblisin yetenekleri arasında değildi; diğerleri arasından ayırabildiğimiz tek duygu şehvetti, çünkü onu fiziksel olarak görebiliyorduk. Ama merdivenlerden yukarı çıkarsam, kapıdan ve duvardan onun duygularının kütlesini hissedebilirdim.

Zander yeni telefonumu bana doğru kaydırıldı. "Bu hazır. Tam olarak bıraktığın olmalı, ancak son modelden bu yana düğmelerden birinin yeri değiştirilmiş. Eski eşyalarını aktarırken dizüstü bilgisayarın işi biraz daha uzun sürecektir."

"Teşekkürler." Onu aldım. Cihazla yeniden tanışmak bir dakika sürdü ama genel olarak aynıydı.

Hemen internete girerek herkesin en sevdiği online alışveriş sitesini açtım ve hızlıca vibratörleri buldum.

Listede gezinirken Tatum'un en rahat neyi kullanabileceğine karar vermeye çalıştım. Yeni olduğu için onun için bir miktar gariplik olabilirdi ama buna ısınacağını umuyordum.

Ya da benimle yatağa girmesi, gerçi bu pek olası görünmüyordu.

"Gerçekten vibratörü yok mu?" Zander sordu, sesi eğleniyordu.

"Hayır, pek sık rahatlamadığı izlenimini edindim," dedim dalgınca, sepete birkaç farklı stil eklerken. Ona aralarından seçim yapabileceği birkaç tane verecektim, böylece kendini daha kontrollü hissedecekti.

Seks oyuncaklarından hoşlanmadığı düşünüldüğünde siyah en güvenli seçim gibi görünüyordu, bu yüzden neon pembe olanlardan herhangi biriyle uğraşmadım.

Bunları sipariş ettikten sonra, bir yemek dağıtım sitesinde çalıştığı kafeyi buldum ve stoklarında olan her şeyden maksimum miktarda sipariş ettim. Şeker erkek iblislerin açlığını köreltiyordu, bu yüzden o lanet şeylerden bir sürü almam gerekecekti. Beni beslemeyi kabul etse bile, bu kadar uzun süre aç kaldıktan sonra tamamen iyileşmem haftalar alacaktı.

"Bana da sipariş ver," dedi Zander, hâlâ bilgisayarımda çalışıyordu.

"Kendine bir şekerçi dükkânı bul. Bunu zaten satın aldım," diye homurdandım ve bir an önce bana ulaştırılması için birilerini ikna etmek üzere yüklü bir bahşişle birlikte siparişi verdim. Neyse ki ben yokken kredi kartlarımın son kullanma tarihi geçmemişti.

"Birden fazla yerleri var," dedi Bash. "Dişinizi ilk kez orada bulduktan sonra Raven Caddesi'nde bir tane fark ettim."

Arama çubuğuna *Coffee & Toffee* yazdım ve elbette iki yer daha buldum.

Kardeşlerimin sipariş ettiğim her şeyden kendi paylarına düşeni alacaklarını bildiğimden, diğer iki dükkâna da aynı siparişi verdim. Umarım aynı şefe ya da en azından aynı tariflere sahiplerdir.

Bash, "Bir kahve dükkânında iyi şekerleme olmasını beklemiyordum," dedi. "Ben de beklemiyordum," diye katıldı Zander.

"Ve sen balkabağı baharatlı trüfleri denemedin. Mutlu bir şekilde ölebilirdim," dedim dalgın bir şekilde en yakın çiçekçinin web sitesini açarak. Tatum bana güllerden kolayca etkilenecek bir kadın gibi gelmiyordu ama vibratörlerle birlikte ona verecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Annem şehre gelmeden önce ona bir yüzük de almam gerekiyordu ama bunu yapmadan önce nelerden hoşlandığını bilmem gerekiyordu. Bir kadının bir mücevheri sadece sevdiği için sevmesi gibi insani bir ideali hiçbir zaman kabul etmemiştim.

Erkeğinin hoşuna gitmişti ve her zaman bir kadının parmağına ne takacağı söz sahibi olması gerektiğini düşünmüştü.

Öte yandan, çoğu erkek muhtemelen evlenme teklif etmeden önce kadınının nelerden hoşlandığını biliyordur.

Evlenme teklif etmemiştim, yani bu zaten söz konusu bile olamazdı.

"Onu parti konusunda uyarman gerekecek," dedi Bash.

"Biliyorum. Ona nasıl besleneceğini de öğretmem gerekecek." "Ve açlığını nasıl tespit edeceğini de," diye araya girdi Zander.

Bash, "İyileşene kadar rüyalarına konusunda onu uyarmanın yanı sıra" diye ekledi.

"Bunu düşünmemiştim." Yüzümü buruşturdum, siparişimi bitirdim ve telefonumu tezgâha geri koydum. "Bana işte neler olup bittiğini anlat."

Kapı çalınana kadar ikisi de hikâyeler ve açıklamalarla dikkatimi dağıttı.

Bash bir yığın kutu getirdi ve tekrar kapattı. Birkaç dakika sonra bir teslimat daha vardı.

Ondan birkaç dakika sonra da bir üçüncüsü geldi.

Neyse ki hepsi şeker ve çikolata doluydu.

Birkaç kutuyu açtık ve mutfığa yaydık. Tezgâhta fazla yer kalmamıştı ve masamın üzerinde hâlâ bir yığın dolu kutu vardı.

Onlar konuşmaya devam etti ve ben de çikolatanın mucizevi bir şekilde tüm vücudumdaki acıyı silmesi dua ederek yemeye devam ettim.

Olmadı, ama umut etmenin yaşamaktan daha fazla acı vermediğini sanıyordum.

beş

OceanofPDF.com

TATUM

SONUNDA duştan çıktığımda, olanları kafamda toparladığımı hissettim.

En azından çoğunlukla.

Nasıl gerçekleştiğine bakılmaksızın, kalıcı olarak bir iblisle iftleşmiştim.

Bu yüzden bir iblise dnşyordum.

Eşimi beslemem ve ondan *beslenmem* gerekecekti.

Bu gerçeklerden kaçmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden onlardan kaçmaya ya da kaçınmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Ya uyum sağlarsın ya da ölürsün mantığının geçerli olduğu bir dünyada yaşıyorduk ve benim lmeme izin vermem gibi bir şansım yoktu.

Ben de nasıl uyum sağlayacağımı düşünürdüm.

Rafael'in de benim için uyum sağlaması gerekecekti. O da benim gibi iftleşmişti. Hayatını daha az boktan hale getirmek için onu beslediğim anda, ikimizin de kendi hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamamızı nasıl mümkün kılacağımız hakkında konuşuyor olacaktık. Hiç değilse iş ortağı olduğumuzu düşünürdüm.

Kendi styenimi ve i amaşırımı giydikten sonra ödünç aldığım kıyafetleri denedim. Pantolonu büyük ölçüde üzerime oturdu, ancak bzg ipini biraz sıkmam gerekti.

Sonra gömleği başımın üzerinden geçti. Çok büyüktü, bu yüzden fazla kumaşı topladım ve kalçamda bırakarak onunla bir düğüm attım.

şirin miydi?

Hayır, kesinlikle değildi.

Ama işlevseldi.  nemli olan da buydu, diğer seçeneğin s tyenimle dışarı çıkmak olduğunu düşünürsek. Ne kadar şehvetli hissettiğini çoktan itiraf etmiş bir iblisle çiftleşmemiş olsaydım, bu benim için sorun olmazdı ama  yleydim.

Yani, s tyenimle dolaşmak yok.

Bildiğim kadarıyla, seks yapmadan ya da birbirimizi çıplak görmeden birbirimizi besleyebiliyorduk, yani bu umut vericiydi. Eğer doğruysa, kesinlikle bu konuda ısrar edecektim.

 ekmecelerden birinde bir tarak buldum ve ıslak saçlarımı taradım. Başta kuru tutmaya çalıştım ama başaramadım, bu yüzden duşta bulduğum şampuan ve sa  kremi kullandım. Kullandığım bakkal ürünlerinden çok daha pahalı görünüyordu ve güzel kokuyordu, bu yüzden sorun etmedim.

Tarak saçlarımda şaşırtıcı bir kolaylıkla kayıyordu. Saçlarımı açtıktan sonra fazla suyu bir havluyla sıktım ve tarçın rengindeki uzun telleri çok m kemmolmamaları için karıştırdım.

Makyajım çoktan bitmişti, ama zaten tek sürdüğüm rimel ve göz kalemiydi. Fond tenin nasıl doğru görüneceğini hiçbir zaman   zememiştim, bu yüzden yıllar önce ondan da vazge miştim. S rd ğ m azıcık makyajla da sadece kafede çalışırken kendimi mecbur hissettiğim için uğraşıyordum.

Eğer gerçekten bir erkekle evli olsaydım, makyajlı ya da makyajsız g r n ş m  beğenen biriyle evlenirdim.

Rafael'in görünüşümden hoşlanıp hoşlanmadığından emin olmadığım gerçeğini umursamamaya çalıştım.

Ya da çiftleşmiş olmamızın, muhtemelen hiçbir zaman gerçekten aşık olma şansım olmayacağı anlamına geldiği gerçeği hakkında.

Ya da onu ailemle ve hayatımdaki diğer herkesle tanıştırmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Ya da onu aileme ve hayatımdaki diğer herkese

Onlara neden birlikte olduğumuzla ilgili gerçeği söylemek.

Ve muhtemelen o piç kurusuna aşık mışım gibi davranmam gerekecekti. Hayır, bunların hiçbirini düşünmeyecektim.

Bebek adımları.

Ne de olsa bir plan vardı. Guruldayan midem bana bunu hatırlattı.

Ben Rafael'i beslerdim, o da bana iblis gibi kendimi nasıl besleyeceğimi öğretilirdi. Sonra, artık çiftleştiğimize göre ikimizin de nasıl işlev göreceği konusunda bir sonuca varacaktık. Beni sıfırdan inşa ettiğim hayattan koparmasına izin vermeyecektim.

Banyonun kapısını açıp dışarı çıktım ve derin bir nefes aldım.

Kahretsin, Sebastian her ne yaptıysa *inanılmaz* kokuyordu.

Belki de düşündüğüm kadar çabuk bir iblise .

Eğer durum buysa, yine de Rafael'i beslemem gerekecekti ama iblis olmayı öğrenmek zorunda kalmadan önce hayatla ilgili tüm meseleleri özebilirdik. Bu benim için işleri kesinlikle daha iyi hale getirirdi. Alışmak için zaman çok takdir edilecektir.

Aşağı indiğimde Rafe'in parlayan kırmızı bakışları çoktan merdivenlere yönelmişti ve sanki gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi yavaşça bakışlarımı içine çekti.

Derisinden bir şeylerin çıktığını fark ettim; bana dumanı anımsatan bir şekilde hareket eden bir tür soluk, bordo dallar.

Ben onu izledikçe daha da belirginleştiler. Ya

da... belki o beni izledikçe.

Bana şehvet yaydığını söylemişti. Şehvet bir şey miydi?

Bakışlarım hızla kardeşlerine kaydı, onların da aynı şeyi yayıp yaymadığını görmek için. Sebastian başıyla selam verdi ve Zander başını laptopundan kaldırmadan iki parmağıyla el salladı ama ikisinin de teninden duman çıkmıyordu.

"Şehvet neye benziyor?" Sonunda Rafael'e dönüp bakarak yüksek sesle sordum. Ondan yayılan dalların rengi daha da parlaklaşmıştı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim ve bilmek *istediğimden* de tam olarak emin değildim.

Rafe hemen cevap vermedi, gözleri hâlâ vücudumda geziniyordu. Bu beni biraz utandırıyor ama bunu yüksek sesle itiraf edemezdim.

"Kırmızı duman," diye cevap verdi Sebastian, kardeşi cevap vermeyince. "Şehvet güçlendikçe renk daha canlı hale gelir ve daha fazla yayılır. Ondan beslenmek için güçlü olması gerekmez; eğer onu görebiliyorsak, onu alabiliriz. Ama ne kadar yoğun olursa, açlığımızı gidermek için o kadar az ihtiyacımız olur."

Kahretsin, bilgi doluydu. Sorularıma cevap verme konusunda Rafael'den çok daha iyiydi.

İblislerle ilgili başka bir soru bulmaya çalıştım ama boşa çıktı. Zander, "Referans olsun diye söylüyorum, Rafe şu anda olabildiğince şehvetli," diye ekledi. Rafael onun yan tarafına dirsek attı. Homurdandı ama başka bir tepki vermedi.

Sonunda bakışlarımı yeni eşimden ayırdım ve mutfağa baktım. Her yerde dükkânımın kutularını görünce kaşlarım havaya kalktı.

Her yerde, her yerde. Masanın üzerinde iki yığın vardı ve bir demet de tezgahların üzerine yayılmıştı.

"Bana *yine* kahve dükkânımı soymadığını söyle," dedim, kelimeler beklediğimden daha sert çıkmıştı. O kadar çok kutu vardı ki, ikinci bakışta hepsinin sadece benim dükkânımdan gelmiş olmasına imkân yoktu.

"Bu sefer ödedi," dedi Zander.

"Geçen sefer de ödeyeceğimi söylemiştim. Hatta ilgine yetecek kadar bırakacağım." Rafael bir elini saçlarında gezdirerek uzun, dalgalı bukleleri gözlerinden uzaklaştırdı.

"Çikolata ile aranda ne var?" Kutulardan oluşan kuleyi işaret ettim.

"Şeker bir iblisin açlığını yatıştırır. En azından bir erkeğinkini. Dişi iblislerin açlığı bizimkinden farklıdır," diye açıkladı Sebastian. "Erkek iblisler neredeyse her zaman bir miktar açlık hisseder, bu yüzden açlığı tutmak için şeker yeriz. Dişiler

bunu sürekli hissetmezler, ancak acıktıklarında bu ihtiyaç keskin ve görmezden gelinmesi zordur."

Harika.

İhtiyacım olan şey tam olarak *Keskin* bir açlık.

Sebastian pişirdiği şeye geri döndü. "Dişiler de aç olduklarında erkekleri cezbeder. Sen de cezbetmeye başlıyorsun."

Zander, "Rafe'in şu anki tepkisini göz önüne alırsak, bunun onu *çok* etkilediğini söyleyebilirim," diye ekledi. "Kelime oyunu yapıyorum."

Rafe ona tekrar dirsek attı.

"Harika." Mutfak masasına doğru yürüdüm ve çocuklardan uzakta bir sandalyeye çöktüm. En azından benim cazibem Rafael'in kardeşlerinin şehvetlenmesine neden olacak kadar güçlü değildi.

Miley'nin erkek arkadaşım olduğunu düşündüğünde verdiği tepki, yemimin kardeşlerini etkilemesi durumunda tepkisinin pek de iyi olmayacağını düşündürdü bana.

"Bu neredeyse hazır. Çok fazla güçlenmeden yola koyulalım," dedi Sebastian, bir tencereyi kaldırıp ustalıkla başka bir kâseye boşaltarak. "Yarına kadar yetecek kadar da yemek kalmıştır."

Rafael konuşmayınca, "Teşekkürler," dedim.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi, sıcak, parlak ve kırmızıydı. Çok, çok

kırmızıydı. Ona ne kadar *sert* vurduğuna dair bir kanıt olup olmadığını

kontrol etmek için aşağıya bakmadım.

"Sorun değil. Bize ihtiyacın olursa yarın akşam yemeği için tekrar gelmekten mutluluk duyarız; sadece haber ver," dedi Sebastian yumuşak bir sesle.

"Yarın onun için yemek yapacağım," dedi Rafael, sesi

alçaktı. Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey

söylemedim. Kardeşleri de öyle.

bakmak zorunda kalmamak için telefonumda aptal bir oyun oynadım ama Rafe'in bakışları beni terk etmedi.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı ve Sebastian kapıyı açtı. Dairenin içine büyük bir kutu taşıdı ve oturduğum masaya doğru ilerledi.

Adımları bir an duraksadı ve arkasında bana bir hayvanın hırlamasını hatırlatan bir ses duydum.

Bakışlarımı Sebastian'a çevirdiğimde, teninden kıvrılan dumanın en hafif izini gördüm.

Kutuyu olduğu yere bıraktı, sonra usulca daireden çıktı.

Kapıya göz kırptım.

O gider gitmez telefonum bir mesajla titredi.

BİLİNMIYOR

Sebzeleri makarna ve sosla karıştırın ve yemek hazır olacaktır.

Mesajın Sebastian'dan geldiğini varsaymak güvenli görünüyordu. Rafael, sesi hâlâ tehlikeli derecede alçak olan Zander'a, "Çık dışarı," dedi.

"Dizüstü bilgisayarını yarın getiririm," dedi Zander, kapıya doğru adım atarak.

Rafael bu sözleri zorlukla kabul etti, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Kapı Zander'in arkasından kapandığında kalp atışlarım biraz hızlandı.

Mutfağa doğru ilerledim, doğruca sebze ve makarnaya yöneldim. Ben giderken karnım yüksek sesle gurulduyordu.

Rafael'e, "Gerçek bir yemek için acıkmış olabilirim," dedim, sebze kasesini kaparken sesimi sabit tutmaya zorlayarak. "Normal şekilde yemeyi deneyene kadar şehvetle içme meselesiyle uğraşmayacağım. Tepkinin nedeni sadece-"

Bir çift büyük el kalçalarımın indi ve kavramanın sıcaklığı beni durdurdu.

Gözlerim kapandı ve kâseyi tekrar tezgâhın üzerine bıraktım. Parmaklarım kalın taşın kenarını buldu ve hafifçe içine girdi.

Neredeyse çaresizce.

"Fiziksel açlık bir cazibeyi tetikleyemez, Tatum." Sesi ciddiydi ve ilk kez bana gerçek adıyla hitap etti.

"Neden olmasın?" Sesim biraz gergin çıkıyordu.

Bana dokunmasını engellemeliydim. Ona uzaklaşmasını söylemeliydim.

Ama her nedense, yapamadım.

Belki açlıktan, belki bağdan, belki de cazibeden, ama yapamadım.

"Aralarında en ufak bir ilişki yok. Biri diğerini tetikleyemez." Kalçalarımıdaki tutuşu gevşedi.

"Bana nasıl besleneceğimi öğretecek misin?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Bir öğretmene ihtiyacın olmayacak. Arkanı dön."

Yumuşak bir nefes vererek tezgahı bıraktım ve söylediği gibi yaptım. Bunu yaparken vücudumun ön kısmı onunkine değdi ve bu dokunuşla orta yerimde bir sıcaklık oluştu. Ellerim göğsüne indi ve vücudunun avuçlarımın altındaki hissi yüzümün kızarmasına neden oldu.

Bir miktar duman tenimin üzerinde dans etti ve derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Duman burun deliklerinden içeri süzülürken hiçbir şey hissetmedim. Ondan etkilenmemiş gibi görünerek dumanı içine çekerken de kaybolmadı. Göğsü benimkine doğru gürledi, bu his ve ses o kadar yumuşaktı ki neredeyse buna mırıltı demek istiyordum. "Tadın inanılmaz."

Tenindeki kırmızımsı duman o kadar parlaktı ki neredeyse parlayan gözleriyle eşleşiyordu ve sanki bir mıknatısmışım gibi bana doğru eğilmeye başlamıştı. Açlığım keskinleşti ve tenindeki şehvete duyduğum şiddetli arzuyla görünmez bir savaşa girdim. Nefesimi sığ kalmaya zorlayarak, istediğimi elde etmeme izin vermedim.

Bana hiç mantıklı gelmedi.

Hiçbiri bana mantıklı gelmedi.

Bununla istemedim ve yapamadım-

"Benden ne istiyorsan al, Tatum. Kontrol sende." Rafael'in sesi otoriteyle çınlıyordu.

Onu dinlemek istemiyordum ama çarem yoktu. Teklif ettiği

şeye ihtiyacım vardı, o yüzden kabul etmek zorundaydım.

Kendimle savaşmayı bıraktığımda parmaklarım göğsüne saplandı. Derin bir nefes çekerek tenindeki dumanın bana doğru akmasını izledim.

İçtike tadı ağzıma ve burnuma doldu. Ve içtim.

Ve içti.

Vücudum kızardı ama gergin olduğunu fark etmediğim kısımlarım gevşemeye başladı.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Şehvet tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ben onun şehvetini daha fazla içime çekerken nefesim derin ve eşit kaldı. Ben ne kadar hızlı içersen, o da teninin üzerinde dans etmeye devam ediyordu, elleri hala kalalarımda sıkıca duruyordu.

Hissettiğim doğal olmayan açlık yavaş yavaş azaldı, ta ki o kadar doyana kadar, yanabileceğimi düşündüm.

Göğsünü hafifçe ittim ve hemen geri çekildi. Yaşadığım deneyimin etkisinden kurtuldukça nefes alış verişim hızlandı, başım dönüyor ve bedenim aldığım duygularla adeta uğulduyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, gözlerim kapanıyordu. Elimi göğsüme götürdüm ve kalbimin avucumun altında hızla çarptığını hissettim.

"Sana rahatlamamanı seni öldürmeyeceğini söylemiştim, Tater-tot."

Gözlerimi açtığımda ellerini spor pantolonunun ceplerinde buldum. Gözleri hâlâ canlı bir kırmızıyla parlıyordu ve pantolonunun önü büyük ölçüde çökmüştü ama dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı.

Sanırım cazibesi gitmişti.

"Bana *iyi* hissettireceğini söylememiştin," dedim. Beslenmeden biliyordu.

Dudaklarının kıvrımı hafifçe büyüdü. "İma edildiğini sanıyordum. Biz şehvet içiyoruz, asit değil."

Haklı bir noktaydı.

"İblis formun çok güzel." Elleri ceplerinde kaldı ama alnım çatıldı.

"Benim *neyim*?"

"Şeytanların iki şekli vardır, tıpkı şekil değiştirenler gibi. Kontrolümüzü kaybettiğimizde ve çok miktarda şehvet içtiğimizde şekil değiştiririz. Emir üzerine de şekil değiştirebiliriz, ancak bu daha basit düşüncelerimizi, eylemlerimizi ve arzularımızı ortaya çıkarma eğilimindedir, bu yüzden mümkün olduğunca bundan kaçınırız. Bu formda daha hızlı ve daha güçlüyüz, bu yüzden bazen faydalı olabiliyor."

Vampirlerle savaşırken demek istiyordu.

"Göster bana," diye emrettim.

"Eğer bilerek yer değiştirirsem, kendimi sana dokunmaktan alıkoyamam."

Kahretsin.

Doğru.

Birlikte değildik. "Benden

beslen o zaman."

"Bir vibratör kullanmanız ya da bir elinizi arasına sokmanız gerekir."

Şehvet.

Şehvetli degildim.

Lanet olsun.

Merakım, her şey olması gerektiği gibiymiş gibi hissettiğim huzurlu duyguyla karıştı ve garip olup olmamasını umursamadığıma karar verdim.

Onun değiştiğini görmek istedim. İblislerin doğaüstü hallerinin neye benzediğini bilmek istiyordum.

"Vibratör mü aldın?"

"Ben yaptım." Başını ön kapıya, Sebastian'ın o büyük kutuyu bıraktığı yere doğru eğdi.

"Git getir o zaman."

Sırıttı. "Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun." "Beni buna pişman etme."

Kıkırdadı. "Elimden geleni yaparım." Mutfığa geçip bir kutuyu açtıktan sonra basit, siyah, silindirik bir vibratörle geri geldi. Daha önce bir vibratörüm olmuştu, bu yüzden onlar hakkında biraz bilgim vardı ve sadece klitorisimi hedeflemek için yapıldığını biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, basit bir şey seçmiş olmasını takdir ettim. O şehvetimi içerken içime bir şey sokmaya cesaret edebileceğimden şüpheliydim.

Önümde geri adım attı ve vibratörün ucunu kıyafetlerimin üzerinden hafifçe bana doğru bastırdı. Hâlâ kapalıydı ama yine de dokunuşun hafif baskısı karşısında bir nefes çektim.

Orgazm olmayalı uzun zaman olmuştu. Çok uzun, açıkçası.

Gerçi ihtiyaçlarımı görmezden gelme konusunda oldukça ustaydım. "Yapabilir miyim?" Sesi yine alçak ve ipeksiydi.

"Sadece bu seferlik. Ve tenime dokunma."

Gözleri daha da kızardı ve klitorisime yaptığı baskıyı yavaşça artırdı.

Önemli bir şey
değildi.

Neredeyse hiçbir
şey.

Neredeyse hiçbir
şey.

Ama yine de nefes alışım hızlandı.

"Dokun bana, eğer istiyorsan." Sesi hâlâ alçaktı ve içinde hiçbir beklenti
yoktu.

Ellerim vücuduna doğru hareket etmeye başladığında kendimi tezgâhın
kenarına tutunmaya zorladım. Üzerimde kıvrılan bir şehvet vardı ve renkliydi.
Sadece küçük bir renk, ama renk.

Hala gerçekten birlikte değildik.

O hala bir pislikti.

I-

"Ohhh." Vibratörü inledim, taşı merkezime doğru hafifçe tutarken bir
cankurtaran halatı gibi kavradım. Etrafımdaki duman daha da kalınlaştı,
kırmızı-sıcak dalgalar halinde canlandı.

Rafael nefes aldı ve yemin ederim vücudu *aydınlandı*.

Etrafındaki şehvet, şimdiye kadar gördüğüm en parlak kırmızı renkte
parlıyordu ve vücudu ışıltıyordu.

Vibratörü bana biraz daha sert bastırdığında haykırdım, ama çok hassastım,
beni böyle kenara itti.

Şehvetimi içerken vücudu tamamen değişti, ben paramparça olurken beni
dengelemek için bir elini kalçamda tuttu.

Havayı içime çektim, yükseklerden aşağı indim ve onun iblis formuna baktım,
aynı anda hem mutluluktan uçtum hem de kendimden geçtim.

Aynıydı ama daha büyüktü. Daha

sert.

Daha ölümcül.

Daha güçlü.

Boyu birkaç santim uzamıştı ve vücudunun *her yeri* kalınlaşmıştı. Derisi, boynu ve yüzü de dahil olmak üzere görünen her santimini kaplayan hareketli, kıvrımlı büyülu işaretlerle kaplıydı. Başından kalın, çıkıntılı boynuzlar çıkıyordu ve tüylü kanatları arkasına doğru yayılıyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım, hâlâ nefes nefeseydim. "Kanatlarına dokunabilir miyim?"

Vibratörü benden uzaklaştırarak kendime gelmem için zaman tanıdı ve ben de işimizin bittiğini düşündüm. O kadar rahatlamıştım ki, onun kanepesine kıvrılıp dakikalar içinde uykuya dalabileceğimden emindim. Güneş hâlâ batıyordu ama zaman beni şaşırtmıyordu.

"Eğer seni becermeme izin vereceksen," diye mırıldandı. Sesi bu haliyle daha da seksiydi nedense.

Arkasında bir şey yana savruldu ve sivri bir kuyrukla karşılaşınca gözlerim açıldı.

"Belki bir dahaki sefere," dedim, kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışarak.

Vibratörü tekrar klitorisime bastırdı ve neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Ellerim kolunu yakaladı ve göğsü aynı lanet mırıltıyla gürledi. "Daha işimiz bitmedi, dostum."

Kahretsin, ne başlatmıştım?

"Değil miyiz?" Kalçalarım titreşime tepki olarak hafifçe hareket ederken başardım.

"Vücudunun benim için nasıl hareket ettiğine bak, Tater-tot.

Daha fazlasını istiyorsun." "Cehenneme git," diye soludum, tırnaklarım derisini kazıyordu.

"İnan bana, ben de o yollardan geçtim." Başparmağı kalçamın üzerinde gezindi ve şehvetimle dolu derin bir nefes daha aldı. "Hiç kimsenin tadı senin gibi olmadı. Bana daha fazlasını ver."

"İstesem de kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum."

Göğsü tekrar guruldadı, bu sefer vibratörü bana daha sert bastırırken memnuniyetle. "Vücudun eşini tanıyor."

"Vücudum yıllardır doruğa ulaşmadığını biliyor," diye karşılık verdim.

"Bu çoktan değişti." Şehvetimden bir nefes daha aldı ve kanatları arkasında ardına kadar açıldı. Beklediğimden çok daha büyüktüler ve gözlerim onlara sabitlendi.

Onlara neden bu kadar çok dokunmak istediğimi bilmiyordum

ama . Gerçekten, gerçekten istedim.

Kalçalarım sallanırken parmaklarım onlara uzandı ve ben ona dokunmadan hemen önce bileğimi yakaladı. "Kanatlarıma dokunursan kıyafetlerini çıkarırsın," diye uyardı, sesinde aynı lanet mırıltı vardı.

Orgazm beni *sertçe* vurdu.

Beni dolaplara doğru tutarken vibratöre doğru eğilerek haykırdım.

Parmaklarım kıvrılmış ve tüm vücudum zevkle canlanmış bir halde yükseklerden aşağı inerken iniltiğim devasa dairede yankılandı.

Rafael vibratörü benden uzak tutarken şehvetimi nefes nefes içine çekti. Gevşemeyi sağduyu takip etti.

bir yabancı vardı. İblis olan bir yabancı.

Kanatlı.

Kocaman, muhteşem, *kırmızı*

kanatlar. Ve boynuzlar.

Ve bir kuyruk.

Ve o benim kocamdı.

Lanet olsun, kendimi neyin içine sokmuştum?

OceanofPDF.com

alt1

OceanofPDF.com

TATUM

"Sanırım şimdilik bu kadarı yeterli," diyebildim ve titreyen bir elle Rafael'den şık siyah cihazı aldım.

Bunu itiraf etmek ne kadar çılgınca olsa da daha fazlasını istiyordum.

Şehvetim eninde sonunda sönecekti ama içimde ilk tanıştığımız zamanki karton kutu halinin yakınına bile yaklaşamayacağına dair korkunç bir his vardı.

Parmağım kapatmak için düğmeyi zorlandı ama sonunda başardım.

Rafe hâlâ şehvetimi içine çekiyor, yavaşça ve derinden içiyordu. Şehvetin onu doldurduğunu görebiliyordum, kanatları hala geniş ve gururlu bir şekilde açılmıştı ve kuyruğu yumuşak, ritmik hareketlerle hareket ediyordu.

Sonunda şehvetim azalmaya başladı.

Yavaşça, nefes alışları sığlaştı.

Sonunda vücudu tekrar parıldadı ve insan formuna geri döndü. *İnsan* formuna.

Yeterince yakından bakarsam, teninin üzerinde hareket eden o büyülü dövmeleri ve arkasındaki o muhteşem kanatların ana hatlarını hâlâ görebileceğime yemin edebilirdim.

Sonunda gözlerini açtı ve yumuşak, berrak mavi irislerin bana baktığını gördüm.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gülümsemesi gözleri parlarken olduğundan çok daha hızlı ve kolaydı. "Teşekkür ederim, Tatum."

"Rica ederim?"

Kıkırdadı, sesi o kadar yumuşak ve muhteşemdi ki tüylerim diken diken oldu. "Git otur. Ben yemeği bitireceğim."

Verdiği talimat beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki sorgulamadım bile. Ayaklarım beni odanın diğer ucuna taşıdı ve cebimden telefonumu çıkararak oturdum. Külotum o kadar ıslaktı ki rahatsız olmuştum ama bunu Rafael'e itiraf edecek değildim.

Telefonumu kontrol ederken sessizlik aslında huzur vericiydi.

Mesajları ve cevapsız çağrıları gördüğümde bu huzur kayboldu. Çoğu Miley ve Brynn'den, bir tanesi de Sebastian'dandı. Miles ve Brynn'e cevap vermenin daha uzun süreceğini düşünerek önce Sebastian'dan gelen mesajı kontrol ettim.

Mesajı okuduğumda kaşlarım kalktı - kendilerini aç bıraktıklarında iblislere ne olduğu hakkında kısa bir açıklamaydı.

Görünüşe göre, organları bir vampirinki gibi taşla dönüşmeye başlamış. Rafael açlık çekerken ciddi acılar çekiyordu ve bu sadece açlık acısı değildi.

Kahretsin.

Ama Rafael'i yeni beslemiştim, o yüzden bu bizim için bir sorun .

Ona bir başparmak işareti gönderdikten sonra Miles'ı aradım, Brynn'in duyabilmesi için beni hoparlöre vereceğini biliyordum. Miley uçümüzün arasında anne ayıydı, bu yüzden onun aracılığıyla çalışmak daha kolaydı.

Telefonu talepkâr bir sesle açtı, "Hâlâ hayatta mısın?"

Mutfağa bir göz attım ve bakışlarım bir an için Rafael'inkilerle buluştu. Temasla birlikte dudakları şakacı bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı ve hızla gözlerimi kaçırdım. "Çoğunlukla."

Miley, "İblis eşin tarafından hapsedilmişken alaycı bir şekilde cevap veremezsin," diye tersledi.

"Teknik olarak hapiste değilim." Duraksadım ve sonra tekrar Rafe'e baktım.
"Ben bir mahkûm değilim, değil mi?"

"Hayır. Gidersen seni takip etmek zorunda kalırım ama seni asla burada tuzağa dūşürmem." Gülümsemesi kaybolmuş, kaşları çatılırken alnı çatılmıştı.

Doğru.

Hapisten yeni çıkmıştı ve ben de ona boktan bir hatırlatma yapmışım.

Ayrıca... Kendimi onun bir katil olduğuna ikna etmem gerekiyordu. Bu kısmı ne zaman unuttum?

Belli ki işe yaramıyordu.

Merakım ve yeni keşfettiğim şeytani büyü beni resmen delirtiyordu.

"Mahkûm değil. Az önce kontrol ettim," dedim telefona bakarak ve Rafael'den tekrar uzaklaştım. Bakışlarım pencerelerimizin dışındaki dağların büyüleyici manzarasında gezindi. Güneş neredeyse tamamen kalmış, sıradağların sivri hatlarının üzerinde sadece bir parça ışık bırakmıştı.

"Kardeşler nasıl? Sıcak mı?" Brynn araya girdi. "Son derece."

"Ne için oradaydılar?"

"Yiyecek bir şeyler, Rafe için yeni bir telefon ve bilgisayar getirdiler. Ve bize yemek hazırladılar."

"Ciddi misin?" Brynn

"Evet" diye sordu.

"Yani onlar normal kardeşler gibi mi?" Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Kardeşim bana hiç yemek getirmedi, o yüzden hayır diyeceğim. Yine de hoş görünüyorlar." Birkaç nemli saç telini gözlerimden uzaklaştırdım. "Mesajlarını gördüm. Ne oldu?"

Miley, "Birisi üç dükkânımızdaki tüm şekerleri satın almış," dedi. Sesi beklediğim kadar gergindi. "İblisinle aranı düzeltmen için seni yalnız bırakacaktık ama belli ki bu mümkün değil. Sophie, öğleden sonra müdavimleriniz aramaya geldiğinde son deneme nane şekerini partinizi satmaya başvurdu."

Aniden doğruldum. "O *yapmadı*."

"Yaptı."

"Onu öldüreceğim." "Oh,
o biliyor."

Gözlerimi kapattım. "Kahretsin. İşte bu yüzden dondurucuda fazladan stok bulundurmalıyız."

"Mükemmel çözülmeliklerini söyleyen sendin," diye hatırlattı Brynn. "Önemli bir şey değil ve hiçbirimiz ekstra paradan şikâyet etmeyeceğiz. O kadar çok şeker vardı ki. Temel şeylerin çoğunu yeniden yapmak için bütün gece ayakta kalacağız, ama mevsimlik şeylerin bizim beceri seviyemizin biraz ötesinde olduğunu biliyorsun."

Miles, "Ve mevsimlik ürünler peynir ekmek gibi satılıyor," diye ekledi. "Baristalarım insanları şimdilik balkabağı baharatlı latte, daha sonra da balkabağı baharatlı trüf almaya ikna etme konusunda çok başarılı."

"Biliyorum. Benimkiler de öyle." Koltuğa yaslandım ve bakışlarım masanın üzerindeki kutuları taradı. Üç dükkânı da kimin satın aldığını tam olarak biliyordum ama bunu bilmenin bize bir yararı yoktu. Onları geri alıp tekrar satamazdım.

Dürüst olmak gerekirse, en başından mal sahibi olduğumu söylemeliydim, böylece saçma bir şey yapmazdı.

Üç dükkân değerinde süslü şeker almak gibi.

"Sorun değil. Para konusunda haklısın. Rafael'i de yanımda dükkâna götüreceğim ve siz dairede çalışırken geceyi orada geçireceğim."

"Mükemmel," dedi Brynn. "Neye öncelik vermeliyiz?"

"Geçen ay her bir mağazamızda en çok hangi ürünlerin satıldığına dair elektronik tablolarım var. Kontrol edip listeyi mesaj atarım, böylece sen de ne üzerinde çalışacağını bilirsin Tatum."

"Kulağa hoş geliyor. Bugün iblislerin açlıklarını bastırmak için şeker yediklerini öğrendiğimi de söylemeliyim."

Brynn sonunda gülene kadar uzun bir duraklama oldu. "Yeni kocan ve kardeşleri üç dükkânımızdaki şekerleri de mi satın aldılar?"

"O kadar şekeri nasıl taşıyabiliyor? Acayip kaslı," diye homurdandı Miley.

"Ve görünüşe göre gülünç derecede zengin," dedi Brynn.

"Yediklerinin görünüşlerini etkilediğini sanmıyorum." Tekrar Rafael'e baktım ve o da başını eğerek şüphelerimi doğruladı.

"Lanet olsun. Kardeşlerden birine dükkânıma gelip beni eşleştirmesini söyleyebilir misin?" Brynn alay etti.

Miley homurdandı, ben de sııttım. "Bir deneyeceğim."

"Listeyi önümüzdeki birkaç dakika içinde göndereceğiz. İblisinizi geceyi sizinle birlikte yemek pişirerek geçirmeye ikna etmede bol şans," dedi Miley.

"Muhtemelen ihtiyacım olacak, o yüzden teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattık ve Rafael'e baktım. Onu telefonuyla uğraşırken buldum, alnı kırış kırış olmuştu.

Bir süre sonra bakışları benimkilere kaydı. "Bu konuşmanın senin tarafındaki kısmı ilginçti, Tater-tot."

Açıkçası, itiraf etmek zorunda kalacaktım.

"Küçük bir arama beni dükkânınızın sosyal medya sayfasına getirdi," dedi, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Sen bir barista değilsin."

Evet, muhtemelen ona daha önce söylemeliydim.

"Aslında öyleyim. En azından yoğun dönemlerde."

"Bu resme göre, tüm *Coffee & Toffee* tariflerinin arkasındaki dahi sizsiniz. Ve dükkan sahiplerinden biri. En iyi arkadaşların diğer iki mekanın sahibi."

İşte oradaydı.

"Sana *sadece* bir barista olduğumu söylememiştim."

"Hakkında övgüler yağdırdığım şeker şefi olduğunu da bana hiç söylemedin." Bana bakmaya devam etti, gözleri hâlâ kısıktı. "Açıklamalıydın."

"Gerçeği öğrenmekle ilgilenmiyor gibiydin."

"Söz konusu sen olduğunda her zaman gerçekle ilgileneceğim." Sesinde çok hoşuma giden bir hırıltı vardı.

"Güzel. Gerçek şu ki, dükkâna geri dönüp bütün geceyi yemek pişirerek geçirmem gerekiyor. Miley ve Brynn tariflerin çoğunu halledebilir ama daha karmaşık şekerlerin çok fazla bileşeni var. Aynı zamanda en çok satanlarımız da onlar, bu yüzden bu gece içeri girmekten kaçış yok. Olumsuz etkiler olmadan önce birbirimizden ne kadar uzakta olabiliriz? Ve bu etkiler ortaya çıktığında tam olarak ne olur?"

"Etkiler kişiye özgüdür. Çoğu insan eşleri hakkında saplantılı düşünceler ve paranoya bildiriyor. Bu, tam bir psikozdan ziyade, kendi taraflarına geri dönme dürtüsüdür."

Bu bana hala berbat geliyor.

Rafael ekledi, "Patlamadan ne kadar uzaklaşabileceğimizi bilmiyorum ama şu anda test etmeye değmez. Şu an için açlığım yatıştı ama vücudumun dengeye ulaşması zaman alacak. Büyümü olduğundan daha fazla tetikleyecek bir şey yapamayız."

Bu adildi.

Dükkânı işletmeme karşı çıkmıyordu, bu da iyiye işaretti.

"Tamam, bana yardım edebilirsin," dedim. "Ama ben *çok* titizimdir. Eğer talimatları takip edemezsen, seni mutfaktan mümkün olduğunca uzaktaki masalara oturturum."

Bana eğlenceli bir sırtış attı. "şimdiye kadar sahip olduğun en iyi asistan olacağım." "Zorlama."

Kıkırdadı ve ben de gülümsemeye karşı koydum.

RAFAEL kaselerimizi kardeşinin yaptığı makarnayla **doldurdu**, sonra da yola çıkmadan önce kalanını hızla buzdolabına kaldırdı. Benden yemek yemeden önceki halinden çok daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu ve buna aldırđđımı söyleyemezdim.

Yine de tenimin üzerinde hafifçe dans eden yumuşak dumanı *görmezden* gelebilirdim ve *geldim* de. Ve Rafael'in canlı kırmızısını da.

Birbirimizden beslendiğimizde inmiyordu, ki bu benim gözümde kaçmamıştı. Henüz bu konuyu açmamıştı ve ben de açmayacağımdan emindim.

Yemek sıcaktı ve inanılmaz kokuyordu, bu yüzden anahtarlarımı istediğinde, ehliyeti olduğundan emin olduktan sonra isteksizce verdim.

O yaptı.

O arabayı sürerken de yıllardır yediğim en güzel makarnayı mideye indirdim. Arabanın ses sisteminden benim müziğim alıyor, havayı tercih ettiğim rahat pop ile dolduruyordu. İkimiz de bir şey söylemedik ama garip de değildi.

Sadece rahatladım.

Miley listeyi grup sohbetimize gönderdi ve neyi yeniden yapmam gerektiği konusunda haklı olduğumdan emin olmak için listeye baktım.

Öyleydim.

Müşterilerimin ne istediği konusunda haklı olmak güzel bir duyguydu, ancak yapılması gereken çok iş vardı. Meydan okumaya hazırdım ama muhtemelen dükkânın açılacağı zamana kadar bitiremeyecektim.

RAFAEL, benim yön bulma yardımım olmadan dükkânımı buldu ve hiç duraksamadan her zamanki yerime park etti. Sophie dükkânı bir saat önce kapatmış olacaktı. Beklediğim gibi, içeri adım attığımızda dükkân boş ve karanlıktı.

"Burası inanılmaz kokuyor," dedi Rafael, her şeyi ilk geldiğinden çok daha büyük bir ilgiyle inceliyordu. Bunun nedeni açlıktan ölmek üzere olması mıydı, yoksa buranın bana ait olduğunu bilmemesi miydi, emin değildim.

"Her zaman öyledir," diye kabul ettim ve eşyalarımı yere bıraktım. Küçük dinlenme odamıza oturdu, ben önlüğümü bağlarken o da makarnasına başladı. "Kahve içer misin?"

"Eskiden öyleydim."

İçimden bir ses, *hapishaneden önce* tercüme edildiğini söylüyordu. "En sevdiğin hangisi?"

"Tadı en az kahveye benzeyeni." Bana şakacı bir sırıtış fırlattı ve dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni hiç şaşırtmadı.

Ona balkabağı baharatlı latte yaptım, çünkü şu anda en popüler olan buydu ve yemeğini yerken yanında bıraktım. Kabul ettiğinde şaşırmış görünüyordu ve ben başlamadan önce bana iki kez teşekkür etti.

Düşüncelerimi susturacak kadar yüksek sesle çalan müzikle, yaptığım işe odaklandım ve hızla çalıştım. Rafael yemeği biter bitmez bana katıldı ve ona en kolay işleri verdiğimde (ve üstesinden gelebileceğinden emin olana kadar onu bir şahin gibi izlediğimde) hiç şikayet etmedi.

Omuzları rahatlamıştı ve hareketleri ilk tanıştığımız daha yumuşaktı.

Belli ki onu beslemek işe yaramıştı. Bu neşeli adamın, dükkâna girip bana onun olduğumu söyleyen kırmızı gözlü iblis olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bunu itiraf etmek gereksiz görünüyordu, bu yüzden sessiz kaldım.

Sorunsuz bir şekilde çalıştık, sadece gerektiğinde konuşuyorduk ama ortam sadece ben mutfakta yalnızken olabileceği kadar sakindi. Bu bana biraz tuhaf gelmişti ama çok hoşuma gitmişti.

Ne zaman boş vaktimiz olsa ya da yorulmaya başlasak Rafael'e en popüler içeceklerimizden birkaçının nasıl yapıldığını öğrettirdim. Ona sadece seveceğini bildiğim şekerli içecekleri öğrettiğimi fark ettiğinde, benim de ona en sevdiğim içecekleri öğretmemi istedi.

Sonunda Sophie açmaya geldiğinde dükkândan ayrıldık.

Parmağımla onu işaret ettim, damarlarımda dolaşan kafeine rağmen gözlerim dolmuştu. "Test trüflerimi verdiğin için seni öldürmek zorundayım."

Ellerini kaldırdı ama bana bir sırtış fırlattı. Bakışları birkaç kez Rafael'e kaymış olsa da onun varlığını sorgulamadı. "Jen ve Ian'ın yer mantarları konusunda nasıl olduklarını bilirsin. Onları kırmaktan başka çarem yoktu. Bu sırada başka müşteriler de geldi ve bu kadar ilgilerini çekmişken onları geri çeviremezdim. Kayıtlara geçmesi için herkese hala üzerinde çalışıldığını söyledim ve bu deneyim için onlardan ekstra ücret aldım."

"Yorgun olduğum için şanslısın," diye homurdandım ona.

"Evet. Ve bu kadar iyi olduğum için şanslısın." Bana göz kırptı.

"Biliyorum, öyleyim." Sırıtmama engel olamadım ve Rafael'e . "Hazır mısın?"

"Evet." Bana kolunu uzattı, ben de itaatkâr bir şekilde elimi dirseğinin kıvrımına koydum.

Hızlıca arabama döndük ve sürücü koltuğuna oturduğunda itiraz etmeyi düşünmedim bile. Yorgunluk beni çok etkilemişti.

Tatlıları teslim etmek için Brynn ve Miley'nin dükkânlarına uğradıktan sonra - onlara mesaj attığımda benimkine gidiyorlardı - nihayet Rafael'in evine geri döndük.

İçeri girdiğimizde yedek yatağı işaret etti. Sütyenimi ve pantolonunu çıkarmadan önce hiç sesimi çıkarmadım.

Gülünç derecede rahat yatağın üzerine çökerek lüks çarşafı çeneme kadar çektim ve hemen uykuya daldım.

OceanofPDF.com

yedi

OceanofPDF.com

TATUM

Tüm bu olanlardan sonra taş gibi uyumayı BEKLİYORDUM ama uykuya dalar dalmaz rüyalar başladı.

Hiçbir zaman seks rüyaları gören biri olmamıştım. Hiç uğraşmak zorunda kaldığım bir şey değildi.

Ama rüyalar *iğrençti*.

Rafael'in çıplak, şeytani vücuduyla doluydu. Gülümsemesi hınzırcaydı ve dövmeleleri beni yutarken, bana dokunurken ve beni her şekilde becerirken dans ediyordu. Ben orgazm olamadan rüyalar hep değişiyor, beni neredeyse delirtiyor ama yine de uykuda beni esir alıyordu.

Gerçek dışıydılar.

Kesinlikle gerçek dışı.

Ve daha da gerçek dışı olanı, onlardan gerçekten hoşlandığım gerçeğiydi.

Nihayet uyandığımda akşamın geç saatleriydi ve kendimi inanılmaz derecede dengesiz hissediyordum. Kalçalarımın arası hiç hatırlayamadığım kadar kaygandı ve vücudum hem ağrıyor hem de zonkluyordu, umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyordu.

Mutfakta birilerinin yemek pişirdiğini ve erkek seslerinin alçak mırıltısını duyabiliyordum. Rafael'in tişörtünü başıma geçirerek banyoya doğru yürüdüm.

ve ortamdaki gerginliği hafifleteceğini umarak tesisleri kullandım. Biraz yardımı oldu ama hepsi o kadar.

Aynada kendime bakarken bir kez göz kırdım.

Ve tekrar.

Hala aynı görünüyordum. Aynı açık yeşil gözler, aynı tarçın rengi saçlar, aynı çiller. Ama ben de farklıydım. Cildim daha berraktı ve her zamanki kızarıklığım gitmişti.

Başımı iki yana çevirerek aradaki farkları düşündüm. Küçüktüler ama fark etmemi sağlayacak kadar önemliydiler.

Rafael'in büyüsu beni, onun duygularını içmem gereken bariz kısımdan daha fazla şekilde değiştirmişti. Ona göre iblis formuna da geçebilirmişim.

Bunu görmek isteyip istemediğim hâlâ belirsizdi. Boynuzları, kanatları ve kuyruğu olan bir canavara dönüşmek kesinlikle benim konfor alanımın dışındaydı.

Yine de hayatta kalırdım. Her zaman hayatta kaldım.

Banyodan çıktım, konuşmanın bir kısmını duymaya çalışırken merdivenlerin başında duraksadım. Karnım hâlâ gergindi ve üzerime giyecek temiz bir külotum yoktu, bu yüzden hâlâ sinir bozucu bir şekilde ıslaktım.

"Bugün davetiye göndermiş," dedi Rafael'in kardeşlerinden biri, sesi aramızdaki mesafeden dolayı zayıf çıkıyordu. "Bu konuyu Tatum'la konuşmalısın. Annem bizzat arayıp ailesini davet etti ve onların bu bağ hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Bunu çözmek için iki ayımız var. İyi olacağız," dedi Rafael, sesi gece boyunca olduğu kadar yumuşak değildi.

Hangi partiden bahsediyordu?

Ve bu da ne? Annesi ailemi mi aramış?

Odama geri döndüm, telefonumu aradım ama bulamadım. Bir gece önce çantamda bırakmış olmalıydım.

Ya da o sabah erken saatlerde, sanırım. Kahve dükkanında şarj etmişim, bu yüzden ölmediğini biliyordum.

"Onunla en azından rüyalar hakkında konuştun mu?" diye sordu kardeşlerinden biri. "O konuya girmedim," diye itiraf etti Rafael.

Sıcak rüyaları hatırlayınca yüzüm kızardı.

Yatağıma geri dönmek ve hayat sihirli bir şekilde normale dönene kadar battaniyeleri başımın üzerine çekmek istedim ama belli ki bunun hiçbir faydası olmayacaktı. Eğer bir şeylerin değişmesini istiyorsam, onları kendim değiştirmek zorundaydım.

"Bu kadının senden hoşlanmasına ihtiyacın var," diye girdi

kardeşlerden biri. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

garip konuşmaya kendimi dahil etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm ve merdivenlerden aşağıya indim.

Üç çift göz üzerime dikilip oyalandığında yere baktım.

Kahretsin.

Pantolonunu ve sütyenimi giymeyi unutmuştum.

Gömleği hâlâ kalçamda bağlıydı ve siyah dantelli iç çamaşırımı gösteriyordu.

Garip.

Umarım ne kadar azgın olduğumu göremiyorlardır.

Rafe'in gözleri yine kıpkırmızıydı ve etrafındaki dumanlı şehvet daha kalın ve daha canlı hale geldi.

Beni zaten yeterince görmüşlerdi. Bu yüzden masadan çantamı almadan önce hepsine küçük bir el salladım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Arkadaşımın kışına bakarsan seni hadım ederim," diye homurdandı Rafael. Ayakları arkamdaki merdivenlere ağır ağır basıyordu ve elimi yakaladı.

odama giden köşeyi adımladım. Kendi kapısı bile yoktu, her şey ardına kadar açıktı.

Belli ki *çok* açık.

Hafif bir çekişle beni geri çekti. Biraz tökezledim ve beni kalçamdan sert bir elle yakaladı.

Onun devasa varlığı karşısında nefesimi tuttum. Ne kadar büyük olduğunu unutmuştum ve rüyalar aklımı başımdan almıştı. Biraz sersemledikten sonra kendimi dizginlemeye çalıştım. "Ne oldu?"

Kulağa hoş geliyor mu?

İnsanlar artık "n" bile diyor mu? Hiçbir

fikrim yoktu.

için çaba harcadım.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerindeki kızılık aklımı şeytani formuna geri getirdi ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Yardıma ihtiyacım vardı. Ciddi bir yardıma.

Yanlışlıkla bir iblisle çiftleşen kadınlar için müdahale diye bir şey var mıydı? Google'da aratmam gerekti.

"Telefonuma ihtiyacım vardı." Kanıt olarak çantamı

kaldırdım. "Kıyafetlerin nerede?"

Benden daha fazla soyunmamı istemesini beklerdim, örtünmemi söylemesini değil.

"Takmayı unutmuşum, belli ki." Kendimi daha dik durmaya zorladım. Kardeşlerine şov yapmaya çalışmış değildim; gerçekten giyinmeyi unutmuştum. "Uzun bir geceydi."

"Belli oluyor. Şehvetten sıırıslıklam olmuşsun, Tater-tot." Kalçamı hafifçe sıktı. "Seni rüyalar konusunda uyarmayı unuttum."

"Ne rüyası?" Çok hızlı cevap verdim, yüzüm kızarmıştı.

Çoğu durumda sapık ya da şehvetli bir insan değildim. İki yıldır bir erkekle seks yapmamıştım. Üç yıl mı? Aşçılık okulundan çıktığımdan beri. Çok fazla çaba gerektiriyordu ve karşılığı buna değmiyordu.

"Aç iblisler uyurken bilinçsizce arzularını çevrelerindeki insanlara yansıtırlar."

"Oh. *O* rüyalar."

Gözlerinde bir sıcaklık titreşimi vardı. "Evet. Sihrimin seni heyecanlandırıldığını görebiliyorum."

"Yorum yok." Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım.

Gözleri hınzırca parlıyordu. "Banyoya bir vibratör ve her iki komodine de birer tane koydum. Her ihtimale karşı."

"Azginken yanlışlıkla yatağına girersem diye mi?" Ben çizdim.

Sırıttı. "Aynen öyle. Zaten burada değilsem, onu kullanacağınızı bana bildirin, ben de etrafta dolaşıp besleyeyim."

Çünkü bu hiç de garip değildi.

"Hangi partiden bahsediyorsun?" Merdivenlere, kardeşlerinin bulunduğu genel yöne doğru işaret ettim.

"Bir iblisin eşini aldıktan sonra büyük bir kutlama düzenlemesi gelenekseldir. Annem bizimkini düzenleme görevini üstlendi. Genellikle birinin sahip olduğu bir tatil köyünde kalır ve bütün bir hafta sonunu içip dans ederek geçiririz."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Ve annen ailemi bulup onları da davet etmeyi başardı öyle mi?"

"Maalesef." Bir elini dalgalarının arasında gezdirdi. "Sen uyurken onu aradım ve ikna etmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Hapishanenin beynimi uyuşturduğunu düşünüyor."

"Öyle oldu," diye belirttim.

"Bunu bilmesine gerek yok."

Bir çektim. "Ailemle yakın değilim, Rafe."

"Bu bir düğünün iblis versiyonudur. Dişi genellikle her gün beyaz bir elbise giyer. Başka bir iblisin ailesini davet etmemek büyük bir hakaret olur."

"Ben bir iblis değilim," diye . "Ya da düne kadar değildim."

"Değişmemiş olsaydınız bile aileniz yine de davet edilecekti. Bu bir gelenek."

Öfkelendim. "Gelenekler çok saçma."

"Sık sık, evet." Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Ama bizi bir arada tutuyor, bu yüzden hepimiz birlikte oynuyoruz. Son çiftleşme partisinden bu yana on yıl geçti, bu yüzden bağımız hakkında çok fazla coşku olacak."

Kalabalıklarla aram iyi değildi ve bırakın ailemi, kimseye yalan söylemekte zorlanıyordum.

"Annemle babam geçinmesi kolay insanlar değil," dedim sonunda. "Bu konuda zorluk çıkaracaklar."

"Onları kazanacağım." Eli çıplak kalçama hafifçe dokundu ve ürperdim.

Rüyalarındaki görüntüler zihnimde canlandı. "Rüyaları nasıl durduracağız?"

"İyileşmeye devam ettikçe büyüm de yerleşecek."

"Bunu yapmak için benden içmen gerekiyor," diye işaret , hala uyluklarımın arasındaki ıslaklığı ve yanaklarımdaki kırmızılığı görmezden geliyordum.

". " Eli tekrar kalçama dokundu ve geri çekildim. Beni bıraktı.

"Ailemle hasar kontrolü yapmam ve Sophie ile Miley'i kontrol etmem gerekiyor. Kardeşlerin muhtemelen seni bekliyorlardır."

Başını eğdi.

"Hükümet sırf beni hapisten uzak tutmak için bir eş bağı kurduğumuzu öğrenmemeli. Buna annem de dahil, ve güvende olmak için senin ailen de. Onlara aşık olduğumuzu söyle. Eğer hikâye sorarlarsa, belirsiz olsun."

Başımı sallayarak onayladım.

Sonunda beni odamda yalnız bırakmadan önce bakışları uzun bir süre yüzümde oyalandı.

Uzun bir nefes aldım ve telefonumu hızlıca bulabilmek için çantamı yatağın ayak ucuna bıraktım. Elime aldığımda titriyordu ve annemin ekrandan gülümseyen yaşlı yüzünü gördüğümde yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. Son üç ameliyatından beri hiç böyle görünmemişti.

Ondan kaçmanın bana bir faydası olmayacaktı, bu yüzden düğmeye bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Selam anne."

"Doğaüstü hükümetin bir üyesi neden kızımın oğluyla evlendiğini söylemek için beni arıyor?" Sesi o kadar yüksekti ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Yüzümden on santim bile gayet iyi duyabiliyordum.

Durumumuz her geçen saat daha da karmaşılaşıyor gibiydi. "Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Tatum Renee, şimdi şaka zamanı değil! O ne tür bir doğaüstü? Neden bana onun hakkında hiçbir şey söylemedin? Neden düğüne davetiye almadım?!"

"Sakin ol anne. O iyi bir adam ve önemli olan da bu." Gözlerimi kapadım, duvara yaslandım.

Nihayetinde, bunun doğru olduğuna inandım.

Her ne kadar kendimi onun tehlikeli olduğuna ikna etmeye çalışsam da, insanları öldüren vampirleri ortadan kaldırmakla birini soğukkanlılıkla öldürmek arasındaki farkı biliyordum.

Ve her zaman mümkün olduğunca az yalan söylemeye çalıştım. Yalan söylemek iyi günlerimdeki yeteneklerimden biri değildi ve bugün de iyi bir gün değildi. Karnımın alt kısmındaki ağrı, külotumdaki iğrenç nemden daha fazla dağılmamıştı. İhtiyacım olan

Rafael ile nerede yaşıyacağımızı ve oda arkadaşlarımla benim taşınma ihtimalimi konuşmak için...

Evet.

Çok fazlaydı.

"Tatum." Bu kez sesi bir tehdit gibiydi.

"Adı Rafael. Kahve dükkanında tanıştık. Bir gün geldi ve çok iyi anlaştık. Artık resmiyete döktüğümüze göre seni bugün arayacaktım ama görünüşe göre annesi çiftleşme partisini planlamak için çıldırmış ve benden önce davranmış."

Devam ettim, "Bunu bizzat benden duymadığınız için üzgünüm ama bu bizim için iyi bir şey. Rafael'in bana, benim de ona ihtiyacım var. Birbirimize çok iyi uyuyoruz." Mümkün olduğunca gerçekleri söylemeye çalıştım, böylece inanma şansı daha yüksek olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, onlara söylemeyeceğimi düşünmek çok da zor değildi. Eğer biriyle çıkmaya başlarsam, bunun kalıcı olacağından emin olana kadar bunu kesinlikle kendime saklardım.

Yine de biriyle çıkmak söz konusu değildi.

Rafe dışında *herkes* masadan kalkmıştı ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bile bilmiyordum. Duygular çok karışık ve çok dağınıktı.

Annem bir an sessiz kaldı. Uzun,

çok uzun bir an.

"Bana söyleyecek kadar güvenmemen canımı acıtıyor," dedi sonunda, sesi çok daha kısıktı.

"Biliyorum anne. Özür dilerim."

"Bir tören bile yapmayacak mısınız?"

Bir düğün düşünecek vaktim olmamıştı ama o büyük partilere ve sosyal etkinliklere takıntılıydı. Eğer arkadaşlarını davet edeceği ya da en azından övünüp fotoğraflarını göstereceği bir düğünü olmazsa çok kızardı. Ve kalbi kırılırdı.

Daha çok kızgınlım.

Her zaman dış görünüşe önem verirdi.

Bu da bir düğün yapmam ya da hayatımın geri kalanında yapmadığım için şikayet etmesini dinlemem anlamına geliyordu. A seçeneği açık ara kazanandı.

"Rafael'in annesi birkaç saat içinde tüm planlamayı üstlendi. İyi ki yapmış - büyük bir parti vermekten hoşlanmayacağımı biliyorsun- ama oradayken bir düğün töreni yapmak isteyip istemediğimizi konuşacak zamanımız olmadı. Daha iyi bir geçiş dönemi geçirmeme yardımcı olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden nikah kıymaya sıcak bakıyorum."

Annem biraz burnunu çekerek, "Eğer doğüstü varlıkların yaptığı gibi kalıcı bir bağla birlikte yaşıyorsanız, sizi evli görmek isterim," dedi. "Ve senin için bir parti düzenlerdim."

"Bu konuyu Rafe ile konuşacağım. Eminim düğünü kabul edecektir. Eğer gelmeyi planlıyorsanız uçak biletlerinizi de ödeyecektir."

En azından bunu yapabilirmiş gibi görünüyordu ve *çok* paraları olmasına rağmen paradan şikayet edeceklerini biliyordum.

Annem yine burnunu çekerek, "Anastasia hediye olarak parasını ödedi zaten," dedi. Bunun annesinin adı olduğunu tahmin ediyordum ama bilmiyormuş gibi davranamazdım. "Söyle ona, parayı senin elbisene harcasın."

"Yapacağım. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Mutlu olmana sevindim Tatum."

"Teşekkür ederim. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve duvara daha sert yaslandım.

Ön kapı açılıp kapandı ve bir an sonra merdivenlerde ayak sesleri duydum. Kapı aralığına baktım, Rafael'in elleri eşofmanının cebinde orada dikildiğini görünce şaşırmadım.

"Oraya gitmişken bir düğün töreni yapmalıyız," dedim ona. "Beyaz elbise, çiçekler, pasta ve hepsi."

"Sorun değil." Sesi beklediğimden daha yumuşaktı.

"Elbiseyi zamanında dikebileceklerini bile bilmiyorum. Ya da diğer şeyleri."

"Aslında dört elbiseye ihtiyacınız olacak. Sadece bir tanesi beyaz olacak. Daha önce şehirdeki bir yeri aradım ve bunu yapabileceklerini söylediler."

"Dört gelinlik aşırı görünüyor." Birkaç damla gözyaşımı sildim.

"İblislerle ilgili hemen hemen her şey aşırıdır, Tater-tot. Kanatlarımı, boynuzlarımı ve kuyruğumu gördüğünde bunu anladığımı sanmıştım." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve bir kahkaha attım. "Yarın akşam senin için bir randevu ayarladım. Bu akşamki yaşam koşullarıyla ilgili ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini düşündüm."

"Ve gözlerin yeniden parladığına göre yemek durumu."

Başını öne eğdi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca normalden çok daha fazla beslenmem gerekecek."

" değil. Bir yolunu ."

"Elbette." Bana yaklaştı ve bir kolunu dikkatlice belime doladı. Bir yanımda itiraz etmek ya da uzaklaşmak istese de kendimi ona yaslanırken buldum. "Ona yalan söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Çiftleşmeyle birlikte her şey yoluna girdikten sonra benden bir daha senin için yalan söylememi istemeyeceğine söz vermeni istiyorum," dedim ona, sesimde dürüstlük çınlıyordu.

"Söz veriyorum." İkinci kolu sırtımdaki ilk koluyla buluştu ve ben ona daha da yaklaştım, gözlerim tekrar kapandı. Belki de teklif ettiği desteği kabul etmemeliydim ama kendimi durduramadım.

Anneme söylediğim bir şey tamamen doğrudu.

Birbirimize ihtiyacımız vardı.

sekiz

OceanofPDF.com

TATUM

Merdivenlerden inerken Rafael, bütün gece çalıştığımızı söyledikten sonra Sebastian ve Zander'in yine bize yemek pişirmeye geldiklerini açıkladı. Ona göre, aslında sadece bir gün önce bıraktıkları şeker kutularını istiyorlardı ve ben homurdandım.

Haklı olup olmadığını bilmiyordum ama merdivenlerin dibine vardığımızda çok daha az kutu vardı.

Ve masanın üzerinde kocaman bir buket çiçek duruyordu. Kırmızı güller.
-Açıkça romantik duygular besleyen biri için ya da ondan.

"Çiçekler kimin için?" Vazoya şüpheyile bakarak sordum. "Erkek arkadaşım olma ihtimali karşısında çılgına döndün, o yüzden iblis bir hatunla çıkmasan iyi edersin."

Güldü ve ses apartmanda yankılandı. "İblisler kimseyle *çıkma*z. Zaman zaman sevişiriz ama hepsi bu kadar. Hediyene uysun diye çiçekleri ben aldım."

"Ne hediyesi?"

"Vibratörler, Tater-tot."

Oh.

Doğru.

"Kendin için aldığında hediye sayılmaz." Daha da azgınlaşmadan önce ondan uzaklaşmam gerektiğine karar vererek kolunun altından sıyrıldım. Karnıma hâlâ kramplar giriyordu.

"Ben de sana bir yüzük alacaktım ama ne isteyeceğini bilmiyordum."

"İnsanların bunun gerçek olduğunu düşünmesini istediğimiz için bu bir tür gereklilik." Aramızda işaret ettim.

Tezgâhın üzerindeki güveç kabına doğru yürüyüp parmaklarımla üstünden buharlar tüten, sosla kaplı birkaç sebzeyi koparmamı izlerken gözleri hafifçe kısıldı. "Bu gerçek."

Ona gözlerimi devirdim. "Hayatını hapishanede geçirmek zorunda kalmamak için benimle çiftleştin."

"Seninle çiftleştim çünkü potansiyel eşlerdik ve hapishanede ölmektense potansiyel eşimle ölümsüz bir hayat geçirmeyi tercih ederim."

"Kesinlikle. Sahip olduğumuz şey sevgi, adanmışlık ya da bağlılık değil. Sahte." Tabağın yanına bırakılmış olan servis kaşığını aldım ve güveci kestim. Zengin iblislerin birbirleri için güveç pişirdiğini düşünmek benim için biraz çılgıncaydı ama muhtemelen uzun zamandır hayatta olduklarını tahmin ediyordum. Eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

"Aramızdaki bağ gerçek." Sonunda mutfakta bana katıldı ve dolaptan kâseleri çıkardı. "Şu anda olduğumuzdan daha fazla bağlı olmamızın bir yolu yok. Buradaki en önemli faktör aşk değil."

"Senin için değil, belli ki."

Bana uzattığı kâseyi aldım ve içine güveçten kocaman bir parça attım. Acıkmıştım ama şehvet için değil.

"Özür dilerim," diye başladı.

"Özür dilemeyi bırak, Rafael. İkimiz de gerçekten üzgün olmadığımızı biliyoruz. Öyle bile olsan, konuşmak ucuzdur." Bir kaşık aldım ve merdivenlere yöneldim. "Hâlâ Brynn ve Miles'a mağazalar hakkında mesaj atmam gerekiyor. Yaşam koşullarını belirlemeye hazır olduğumda sana haber veririm."

Merdivenleri çıkarken başka bir şey söylemedi, göğsüm boştu.

Odama döndüğümde -ya da dairenin geri kalanından tamamen ayrı olmadığı için üst kattaki odama- yatağın kenarına oturdum ve duygularımın saldırısına karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

Daha önce hiç kimseye aşık olmamıştım.

Daha önce hiçbir erkeğe, yanına taşınmak ya da hayatımı onunkine bağlamak isteyecek kadar takıntılı olmamıştım.

Hiç böyle bir tutku yaşamamıştım. Ve

şimdi, bu şansa asla sahip olamayacaktım.

Rafael bizi bağlamaktan fazlasını yapmıştı; geleceğimi benden çalmıştı.

Bir şekilde ona bakmaya ve onun hakkında bu terimlerle düşünmeye başlamam gerekiyordu.

Onu ve kardeşlerini birbirleri için yemek pişiren ve açlıklarını bastırmak için çikolata yiyen çekici iblisler olarak düşünmeme izin veremezdim. Bu onları fazla insani gösteriyordu.

Ve insan gibi göründüklerinde, onları çok fazla sevmeme izin verdim.

Yine de kafamda her şeyi nasıl dengeleyeceğimden tam olarak emin değildim. Miles gibi plan ve program olmadan hayatta kalamayan biri değildim ama istikrarı seviyordum. Başıma ne geleceğini ve bununla nasıl yüzleşeceğimi bildiğimde kendimi daha iyi hissediyordum.

Ama iblis sorunun hakkında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Yemeğimi yerken gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü ve bunun benim geleceğim olduğu gerçeğini zihnime yerleştirdim. *Rafael* benim geleceğimdi.

Ya hayatımın geri kalanında bundan nefret edebilirdim -potansiyel olarak ölümsüz hayatım- ya da uyum sağlamak için elimden geleni yapabilirdim.

Uyum sağla ya da öl, değil mi?

Ölüm kulağa biraz daha kolay gelmeye başlamıştı ama henüz bırakmaya

hazır değildim. Bu yüzden ne kadar berbat olursa olsun uyum sağlamaya

devam etmek zorundaydım.

Merdivenlerden geri döndüğümde Rafe yanında boş kâsesi olduğu halde kanepede oturuyordu. Dikkatini pencerelere vermişti ve arkasından seslendiğimi duymadı. Ya da en azından duyduysa bile arkasını dönmedi.

Kasemi durulayıp bulaşık makinesine koyduktan sonra kanepeye doğru ilerledim ve biraz yanına oturdum. Bakışlarını bana çevirdi ve sonra bana yüz yüze bakabilmek için fiziksel olarak geri kalanını çevirdi.

"Şu anda psikoza neden olmadan birbirimizden ne kadar uzak olabiliriz?" Ben sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Tahminimce en fazla bir mil kadar." Lanet olsun.

"O zaman kendi dairelerimizde yaşamamızın bir anlamı yok. Öyle olmasa bile, insanların birbirimizden hoşlandığımıza inanması gerek. Ayrı yaşarsak hükümetinizin şüpheleneceğini tahmin ediyorum."

Başını salladı. "Birlikte kalmamız gerekecek. Eğer bu şekilde daha rahat edeceksen şehirde bir ev alabilirim; dükkânına yakın bir yer hayatı kolaylaştırır."

Keskin bir acı göğsümü delip geçti. "Bir süredir ev almak için para biriktiriyorum ve önümde uzun bir yol var. Gözünü kırpmadan gidip bir ev alabilecek kadar varlıklı insanlar olduğu gerçeğini aklıma getirmekte zorlanıyorum."

"Farklı yaşam tarzlarına alışkınız."

"*Son derece* farklı."

Başını eğdi. "Benim olduğumu tüm dünyaya duyurmak için gerekli evrakları doldurur doldurmaz, hükümet sana bizi eş olarak gösteren bir kimlik verecek. Bu sana sahip olduğum her şeye tam erişim sağlayacak. Bir bankaya girip kimliğini gösterebilir ve istediğin kadar para çekebilirsin."

Göz kırptım.

Bu... farklıydı.

"Bazı evli insanların ayrı hesaplar tuttuğunu biliyorum ama bu doğaüstü canlılar arasında yapılmaz. Eşler finansal olarak da dahil olmak üzere her şekilde bir bütün olarak çalışırlar. Açıkladığım gibi, kimse eşini hafife almaz."

Tekrar göz kırptım.

Ciddiydi.

Sadece para için değil - gerçi o konuda da ciddi görünüyordu.

Her ne şekilde olursa olsun aramızdaki dostluk bağının gerçek olduğunu düşündüğü konusunda ciddiydi.

Para konusunu halletmek için zamana ihtiyacım olacaktı, bu yüzden konuşmayı tekrar ev konusuna yönlendirdim. "Daireni beğendim ve yol sadece on beş dakika. Bence taşınmak için gerçek bir nedenimiz ya da isteğimiz olana kadar burada yaşamalıyız."

Omuzları biraz gevşedi. "Bu en basiti olurdu."

Başımı salladım. "Yine de bu gece evime dönmemiz gerekiyor. Eşyalarım ihtiyacım var."

"Bu bir sorun değil."

"Tamam, şimdi yeme kısmı. Bana doğruyu söyle, Rafe. İyileşmek için ne sıklıkla beslenmen gerekiyor?"

"Günde bir kez iyi olur," dedi.

Yüzünü buruşturması bana istediğim dürüstlüğü vermediğini gösteriyordu, ben de gözlerimi ona diktim.

Yüzündeki buruşukluk derinleşti. "Önümüzdeki birkaç gün için günde iki kez daha iyi olur. Çok daha hızlı iyileşirim ve sonra tekrar tamamen sağlıklı olana kadar haftada iki ya da üçe inebiliriz."

"Rüyaları durdurmanın en hızlı yolu bu mu?" Kontrol ettim.

"En hızlı yol, açlığım geçene kadar günde iki ya da üç kez beslenmek, ardından tekrar dengeye gelene kadar günde bir kez beslenmek olacaktır."

"Bununla gideceğiz. Eski daireme gitmeden önce beslenmen gerekiyor, değil mi?"

"Eğer arkadaşlarınız da orada olacaksa, bu daha iyi olur."

Ayağa kalktım, kalp atışlarımın hızlanmasına ve üzerimden duman filizlerinin yeniden yayılmaya başlamasına aldırmadım. "Hadi başlayalım o zaman."

Ben uzaklaşmadan elimi tuttu ve bakışlarımız buluştuğunda bakışları... ateşliydi. "Konuşmamız gereken bir şey daha var, Tater-tot."

"Muhtemelen binlerce şey daha vardır," diye karşı çıktım. "Onlara da yeri geldiğinde değiniriz."

"Bu konu daha sonra tartışılmayacak kadar önemli."

Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece bekledim.

Başparmağı parmak eklemlerimin arkasına dokundu. "Bildiğin gibi, hapisaneden uzak durmak için seninle çiftleştim. Ancak, aramızdaki bağın bundan ibaret olduğuna inanıyor gibisin."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çiftleşmemizi sahte olarak görüyorsun," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Belli ki kendimi yeterince açık ifade edememişim."

Kaşlarım çatıldı, alnım kırıştı.

"Bu bizim sonsuzluğumuzun başlangıcı. Kalbini kazanacağım ve sana kendiminkini de vereceğim."

Biraz zaman aldı ama ne dediğini anladım.

Aşkın önemsiz olduğunu düşünmüyordu. Aramızdaki aşkın zamanla büyüyeceğini düşünüyordu. Ona göre geleceğimi çalmamıştı; sadece bana bir gelecek vermeye başlamıştı.

"Birbirimizi önemsememizi ve gerçek bir eş gibi davranmamızı mı bekliyorsun?" Kalbim hâlâ biraz daha hızlı atarken ona sordum.

"İkimiz de bir daha ayrı yaşamak için zerre kadar istek duymayana kadar flört etmeyi, şımartmayı ve hayatına girmeyi umuyorum."

Kahretsin.

"Buna ne dememi bekliyorsun?" Sonunda sordum.

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Eski güzel bir 'devam et ve dene' ya da 'sana iyi şanslar' demeye ne dersin?"

Bir kahkaha attım. "Çok iğrençsin."

"Bana öyle söylendi." Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Bu hareket hem yumuşak hem de şakacıydı ve kırmızı parlıtıya rağmen bakışları aynıydı. "Vibratörü üzerinde tekrar kullanmama izin verecek misin?"

Bunu düşünmemiştim bile ama hemen cevap verdim.

"Hayır. Son duyurudan sonra biraz boşluğun daha iyi olacağını düşünüyorum. Başka bir odadan beslenebilirsin, değil mi?"

"Yapabilirim." Kolayca

cevap verdi. Çok kolay.

Gözlerimi ona diktim. "Buraya yarı gerçekler için gelmedim Rafael."

"daha fazla mesafe olursa beni doyurman daha uzun sürer."

"Tamam, benimle odama gelebilirsin." Onu yatağımda benimle birlikte hayal ederek bir an duraksadım ve sonra kendimi düzelttim. "Belki kanepe daha güvenli olur, daha uygun olur."

Kıkırdadı. "Şehvetle beslenmenin uygun bir yanı yok, Tater-tot." "Sana da boktan bir isim bulmam lazım," diye homurdandım o ayağa kalkarken.

Her nasılsa, tüm o muhteşem kaslarıyla üzerimde nasıl yükseldiğini çoktan unutmuştum.

Vücudum ısındı ve tenimdeki lanet duman kalınlaştı.

"Bana ne istersen söyle. Benim yatağında daha rahat edeceksin, bu yüzden beslemeyi orada sürdüreceğiz. Böylece kendi yatağına her kıvrıldığında beni beslemeyi düşünmek zorunda kalmazsın."

Yüzüm kızardı. "Bunu düşündüğümü nereden bildin?"

"Yüzün her şeyi veriyor." Parmak ucuyla burnumu okşadı ve sonra beni merdivenlere doğru çekti. "Külotun ve gömleğimden başka bir şey giymeden dolaşırken sana dokunmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun, Tater-tot? Yemin ederim, beni öldürmeye çalışıyorsun." Merdivenlere ulaştığımızda bana baktı, gözleri yavaşça vücudumda geziniyordu.

Daha da kızardım. "Şehvetle dikkatimi dağıtmaya çalışma. Senin için korkunç bir lakap bulmaya çalışıyor olmalıydım."

Kıkırdadı ve yukarı çıktık. "Devam edin."

"Çekiliş. Raffy Taffy. Sal. Craft..." İçinde "raf" geçen başka kelimeler bulmak için beynimi zorlarken bir dakika boyunca hiçbir şey bulamadım.

"Taslak," diye teklif etti Rafael.

Ona bir bakış attım. "Sana boktan bir lakap bulmama yardım mı ediyorsun?"

Bana bir sırtış fırlattı. "Sana seninkiyle hitap etmeyi bırakmayı reddeden bendim. Bu noktada durum tespiti gibi görünüyor."

Doğru.

Bu adildi.

"*Grafiti*," dedim.

"Ayaktakımı," diye araya girdi. Yatak odasına ulaştık, ama konuşmamız yüzünden dikkatim dağılmıştı.

"Mükemmel. İşte bu. Sen bana Tater-tot dersin, ben de senin zengin, muhteşem kışına *Riffraff* derim."

Güldü. "Teknik olarak, senin muhteşem kışın da artık benimki kadar zengin."

"Bu noktada teknik ayrıntılarla uğraşmıyoruz, Riffraff." Bir parmağımı kaldırdım ve sırtışı genişledi. "Ve bana yalan söyleme. Senin kadar çekici olmadığımı biliyorum. Senin aksine, ben insanlarda şehvet uyandırmak için doğmadım." Ben yatağın kenarına çöktüm, o da diğer tarafa oturdu ve bacaklarını battaniyenin altına soktu. Ben de biraz isteksizce onu takip ettim.

"Kendini bir daha aşağılarsan sana yanıldığımı kanıtlamaktan başka çarem kalmaz," dedi kesin bir ifadeyle. "Hayatımın geri kalanında senden başka kimseye bakmadan yaşayamayacak olsaydım, potansiyel eşim olmazdın. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve aç olmadığım zamanlarda bile benimde dans eden şehveti görüyordun."

Son söylediğinde haksız değildi. Bir gece önce kafedeyken bunu onlarca kez fark etmişim. Adamın benden etkilendiği kaçış yoktu.

"Bana yanıldığımı nasıl kanıtlayabilirsin bilmiyorum." Eğilip komodinin çekmecesini açtım. İçinde başka bir siyah vibratör buldum; geçen sefer kullandığımdan farklıydı.

İçime girecek ve aynı zamanda klitorisimi titreştirecek şekilde şekillendirilmişti.

Gördüğümde yüzüm kızardı ama onu aldım ve sırtüstü yatağa uzandım. "Diğeri nerede?"

"Banyoda. Bu sabahlardan birinde *sıcak* bir duşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Yüzümdeki birkaç tutam saç fırçaladı, dokunuşu tüy kadar hafifti. "Bana kurallarını anlat."

"Bana dokunmak yok." İhtiyacım olan tek kural buydu. Beni henüz hiçbir konuda zorlamamıştı, beslenirken bile, bu yüzden beni rahatsız edecek bir şey deneyeceğini sanmıyordum. Eğer yaparsa, taşaklarına nasıl diz çöktüreceğimi biliyordum.

Mutfaktaki deneyimlerimiz onun ağzının bozuk olduğunu ve benim de buna hiç aldırmadığımı söylemeye yetmişti. Tahmin etmem gerekirse, kurallar istemesinin gerçek nedeni buydu. Sonuçta onunla seks yapmayı teklif etmediğimi çok iyi biliyordu. Ve eğer son seferki gibi bir şey olursa, kendini boşaltmaya bile çalışmayacaktı.

Külotumu çıkardım ve Rafael'in ateşli bakışları külotumu yere kadar takip etti. "Siktir, yatağımda çıplak olman fikrine bayılıyorum."

"Bu şu anda bir fikirden daha fazlası, Riffraff." Vibratörü açtım ve tereddütle kalçalarımın arasına kaydırđım, kalın, soğuk plastiğin klitorisime değdiğini hissedince bir nefes aldım.

"Eğer bana dokunmak istiyorsan, tamamen seninim," dedi yan tarafına dönerek. Göğsü ile kolum arasında bir karış mesafe vardı ama çok yakındı.

Nefesim daha hızlı çıkıyordu ve etrafımdaki duman dalları her an daha da kızarıyordu.

Rafael derin bir nefes aldı, şehvetimi içine çekerken göğsünden bir hırıltı yükseldi. Dönüşüm gerçekleşirken bakışlarım onun . Vücudu daha da şişti ve kalınlaştı, kafasında boynuzlar belirdi ve arkasında muhteşem kanatlar açıldı. Bir tanesi yatağın üzerine yayıldı, böylece yatağın altında kalmadı.

Büyülü işaretler teninin üzerinde yuvarlandı ve gözlerindeki parıltı daha da arttı. "Hiç seninki kadar lezzetli bir şehvet tatmadım, dostum. Kalçalarını benim için oynat. Zevki kovalala."

Onu istemedim ama... dinledim.

Kalçalarım kalktı ve hisler daha da yoğunlaşırken benden bir çığlık kaçtı. Elimi uzatıp onu yakalamamak için kendimi zor tutarken çarşafı kavradım. Tenini tenimde hissetmek, kendimi bu şekilde sabitlemek istedim ama yapamadım.

Etrafımdaki şehvet yoğunlaştı ve Rafael derin bir nefes daha aldı. " ok yaklaştın Tatum. Tadını alabiliyorum. Kontrolünü kaybetmene izin ver."

Kalçalarım sarsıldı ve sonunda uçurumun kenarına geldiğimde benden daha fazla çığlık kaçtı.

Vibratörü çekiştirerek kı ımı tekrar yatağa bıraktım ve nefes nefese kaldım. "Vay anasını."

Rafe şehvetimden derin bir nefes daha aldı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Karşılık olarak karnına vuracak kadar uzun süre çarşafı bıraktım. Ne yazık ki benim için, adam gömlek giyiyordu. O kadar da b y memişti.

kumaşı yırtacak kadar, yüzden gömleksiz olmak üzere değildi.

Şehvetimden derin bir nefes daha aldı. "Daha işimiz bitmedi."

"Her zaman bu kadar muhtaç mısın?" Kalçalarımı biraz açıp vibratörü tekrar klitorisime götürerek sordum.

Gözlerim dalgalanarak

kapandı. Kahretsin, bu iyi

hissettirdi. "Şansına, evet."

Homurdandım.

Göğsü guruldadı. "Battaniyeyi çıkar ve seni izlememe izin ver, Tater-tot." Bu bir emir değildi ve öyle olsaydı bile, sorgulamadan ona itaat etmeyeceğimi biliyordu.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "bir şey olmayacak, Riffraff.

Yine de fikir cazipti.

Gerçekten çok çekici.

Bu düşünceyle etrafımda şehvet kabardı ve bedenim zar zor da olsa yeniden hareket etmeye başladı.

Ve bu düşünce bir kez kafama girdiğinde, bir daha çıkamadım.

Sonunda nefesimi tuttum ve battaniyenin bana ait olan kısmını yatağın aşağısına attım, sonra da Rafael'in kolunu tuttum. Elimi kavradı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Gözleri çıplak alt yarımı yuttu ve şehvetimden derin bir nefes daha aldığı anda kalçalarım sarsıldı.

"Uyluklarını aç," diye homurdandı.

Onları zorla açtım, bacaklarımdan biri Rafael'in kinin üzerine sarktı. Kuyruğu baldırıma dolanmış, uzunluğu boyunca uzanan sert çıkıntılar tenime hafifçe batıyordu.

"Vibratörü bana ver."

Kolayca teslim olmak istemiyordum... ama onun kontrolü ele almaya devam etmesini istiyordum.

Ben de teslim ettim.

"Artık dokunmak yok," diye uyardım, göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu.

"Yapmayacağım." Rafael vibratörün ucunu klitorisimin üzerinde gezdirdikten sonra girişimi çok kolay bir şekilde buldu. Kayganlığıma daldırarak içimde bir santim kadar hafifletti. "Böyle çok güzel görünüyorsun. Benim için ardına kadar aç, tadı çok tatlı olan şehvetle ıslan."

İçimi yavaşça doldururken tüm vücudum dondu. Nefesim kesildi ve titredim.

Biraz dışarı kaydırıldı ve sonra tekrar içeri soktu.

Kalçalarım onunla birlikte sallandı ve o da hareket ettirmeye devam etti. "Kahretsin," diye nefes aldım, içimde hassas bir noktaya çarptığında. Kalçalarım sarsıldı ve hareketi tekrarladı, mükemmel bir şekilde buldu.

"Bırak beni, Tater-tot. Benim için doruğa ulaş," diye emretti.

Zevk beni keskin bir şekilde kesti ve . Rafael şehvetimi tekrar tekrar içine çekti.

Yatağa geri çöktüğümde inledim. "Bu konuda neden bu kadar iyisin? Bunu başka biriyle kaç kez yaptığını bilmek bile istemiyorum."

Kıkırdadı, sesi alçak ve gürültülüydü. "İblisler insanlarla nadiren seks yapar. Onların şehvetini içtiğimizde, onu alırız. Ve o kadar az iblis var ki, yüzyılda bir defadan fazla biriyle takılmayı alışkanlık haline getirmiyoruz." Şehvetimden derin bir nefes daha aldı ve aynı hızla yerine daha fazlasını koydu. Vibratörü hâlâ kalçalarımın arasında tutuyor ve elini de sıkmama izin veriyordu.

Ayrıca kuyruğu bacağıma dolanmıştı. Bu

hoşuma gitti.

Sophie, Hector ve Miley'nin duygularını yanlışlıkla içtiğinde onları nasıl etkilediğini düşünerek tavana doğru göz kırptım. Nötr hale gelmişlerdi - onları tahrik etmemişti ve duygular kesinlikle geri gelmemişti. Birinin şehvetini emmek seks yapmayı zorlaştırabilirdi. "Bunu ben bir araya getirmedim."

"Pek çok insan bilmiyor." Tekrar nefes aldı ve canlı kırmızı dumanın bir kez daha yeniden oluşmasını izledim. "Benim olmadan önce yatağını ne sıklıkla biriyle paylaşıyordun?"

Bunu ifade ediş şekli beni neredeyse gülümsetti.

Sonra tekrar, orgazmlar da bu cephede yardımcı oldu.

"Nadiren. Aşçılık okulundayken birkaç aylığına bir erkek arkadaşım oldu, bu yüzden bolca seks yaptık, ama her seferinde boşalmadım. Hatta çoğu zaman. O benden ayrıldığında ben de ondan nasıl ayrılacağımı düşünüyordum."

"Benimle asla böyle bir sorun yaşamayacaksın," dedi kuyruğunu bacağıma dolayarak.

"Bunun farkındayım." Gözlerimi kapattım. "Kahretsin, kendimi iyi hissediyorum."

"Rahatlama konusunda haklıydım, değil mi?" Tekrar nefes aldı. "Buna en az benim kadar senin de ihtiyacın var."

"Belki de." Onun haklı olduğunu yüksek sesle kabul etmek istemiyordum ama... haklıydı.

Kuyruğu bacağımanın etrafından kayboldu ve başımı çevirip onu insan formunda bulduğumda biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama o muhteşem mavi gözleri benimkilerle buluştu, dudakları mutluluk ya da mizahla yukarı doğru kıvrıldı ve hayal kırıklığı yok oldu.

Bu kadar güzel olmak suç olmalıydı.

Öte yandan, Rafael'in işin suç tarafında yardıma ihtiyacı olmadığı açıktı.

Vibratörü içimden çıkardı ve yıkamak için yeterince uzun bir süre boyunca zeminin kendi kısmına bağlı olan banyoya adım attı.

Odaya adımıını attığında, onu komodininin içine geri koydu. "Gidip eşyalarını alalım. Daha sonra beni bu gece tekrar besleyebilirsin."

Orgazmın etkisiyle biraz sersemlemiş bir halde kendimi oturur pozisyona getirdim. Külotumu eline aldığıında, cebine sokmasını izlerken etrafımdaki duman yeniden yoğunlaştı.

"Bunları giymem lazım."

"Sırılsıklam oldular, Tater-tot. Onları hatıra olarak saklıyorum." Piç kurusu bana göz kırptı.

"Bir ödüle ihtiyacın yok. Ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında sana bağlı kalacağıma dair yemin etmem için beni kandırdın bile. Bu arada, henüz aklım başıma gelmedi."

"Ölümsüzlük tuhaf bir şey," diye kabul etti. "Ve ben yine de ödülümü saklıyorum." Çekmecelerinden birini açarak bir çift temiz boxer-şort çıkardı ve bana fırlattı.

Bir süre sonra onunla kavga etmekten vazgeçtim ve giydim. Motorcu şortlarına o kadar benziyorlardı ki gömleğini çözüp öyle giyebilirdim.

Gömleğimin düğümünü çözerken, "İç çamaşırının üzerime oturması daha az çikolata yeme isteği uyandırmalı diye düşünüyorum," dedim.

"Saçmalama. ellerim senin o daracık kıcın için fazla büyük." İçimden bir kahkaha patladı.

Gülünç olan oydu... ve bu durum ne ona ne de kendime itiraf edebileceğimden daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı.

dokuz

OceanofPDF.com

TATUM

Daireme olan yolculuk sakın geçti ve Brynn ile Miley'i yola çıkarken yolda olduğumuz konusunda uyardım, böylece oraya vardığımızda hazırlıksız yakalanmayacaklardı.

Brynn neyse ki ondan etkilenmemişti ve Miley onu sorgulamaya başlayınca o da katıldı.

Sorularını yanıtlamakta hiç zorlanmadı, konuşurken ve eşyalarımı bavullara yerleştirmeme yardım ederken tüm vücudu rahattı. Bavullarım bitince de çöp torbalarına.

Çöp torbaları bile onun zengin kışını bir şekilde .

Brynn ve Miles'ı çiftleşme partimize davet etti, ücretsiz yemek, uçuş ve konaklama teklif etti ve ikisi de hemen kabul etti.

Toparlanmamız bittiğinde ikisini de etkilediğini söyleyebilirim ve Rafael her şeyi arabama taşımak için birkaç tur atarken ben vedalaştım.

Ona sarıldığımda Miley, "Onu öldürmemizi istersen bize haber ver," diye fısıldadı ama yarım ağızla.

Brynn daha sonra beni sıkıca kavradı ve fısıldayarak, "Kardeşler konusunda ciddiym Tatum. Ben de bir tane istiyorum."

Hepimiz güldük ama Brynn'in gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordum. Çok umutlanmadan önce ona potansiyel eş olayını açıklamam .

Rafael poşetlerin son turu için tekrar içeri girdiğinde Miley, "Bir sonraki mevsimlik ikramları unutmayın," dedi.

"Onları yakında halledeceğim," diye kabul ettim ve şeytanımı kapıya kadar takip ettim. "Sophie'yi müdürlüğe terfi ettirmeyi ve onun yerini alması için başka birini işe almayı düşünüyorum."

"Bu iyi bir fikir, eğer şimdi daha meşgul olacaksan." Brynn'in bakışları kapıya kaydı ve hepimiz onun Rafael'den bahsettiğini anladık.

Rafe ile tanışmadan önce de terfi etmeyi düşünüyordum, böylece hem tatlılara odaklanabilecek hem de biraz daha boş zamanım olacaktı. Her şeyi altüst ettiğine göre, bu muhtemelen bir gereklilikti. Maddi bir darbe almak istememiştim ama...

Eğer çiftleşme konusunda ciddiye, artık bir ev için fazladan paraya ihtiyacım yoktu. İşim hâlâ bağımsız olmamı sağlayacak kadar para kazandırıyor ve eğer bir ev istiyorsam Rafe'e geri ödeyebilir ya da gönülsüzce onun ödemesine izin verebilirdim.

Bunun benim için sorun olup olmadığına karar vermem zaman alacaktı, ancak ben karar verirken çalışanlarımdan boktan bir programla uğraşmalarını isteyemezdim.

Ertesi gün gidip Sophie'yle bu konuyu konuşmam gerekecekti. İşe alım ve programla ilgilenmesi için ona zaten ekstra ödeme yapmışım, bu yüzden terfi ve beraberinde gelen ekstra para konusunda heyecanlanacağından emindim.

Son bir vedadan sonra yola çıktık.

"Onları yarın seninle elbise alışverişine gelmeleri için davet ettin mi?" Rafael arabayla uzaklaşırken sordu. Hâlâ benim arabamı kullanıyorduk ama her seferinde direksiyona geçtiğinde itiraz etmeyecek kadar iyi bir şofördü. Araba kullanmak yerine oturmak bile güzeldi.

"Hayır. Bunu düşünmemiştim."

"Mesaj at o zaman. Parti için elbiseye de ihtiyaçları olacak; her şeyi ben ödeyeceğim."

Bana mağazanın adını ve saatini söyledi, ben de isteksizce mesajı gönderdim.

BEN

Hey. Sana söylemeyi unuttum, yarın gelinlik alışverişine gidiyorum. Gelmek istersen sen de davetlisin.

BRYNN

OMG

Kesinlikle orada olacağız!

MİLLER

Ne zaman ve nerede?

Bilgileri aktardım.

MİLLER

Lütfen bana zengin iblisin ödediğini söyle.

BEN

Öyle. Dörder elbiseye ihtiyacımız olduğunu ve sizin için de ödeme yapacağımı söyledi.

BRYNN

OMG

MİLLER

Bizi parasıyla baştan çıkarmaya çalışıyor.

BRYNN

İşe yarıyor!

Bana kardeşlerin partide olacağını söyle.

"Kardeşlerin partiye gidiyor mu?" Rafael'e sordum.

"Evet, Bash ve Zander kesinlikle orada olacak. Annemiz kaçırdıkları için onları öldürür."

BEN

Gidiyorlar.

BRYNN

Yesssss

Onlardan birini baştan çıkarmak için dört günüm var.

MİLLER

Bu da demek oluyor ki dört gün boyunca seni engellemeye çalışacağım. Yaşasın.

BEN

Kötü haber, B. Rafael iblislerin insanlarla nadiren seks yaptığını söyledi.

BRYNN

Gerçekten mi?
Neden?

MİLLER

Bu hayatımı çok daha kolaylaştırıyor.

BEN

Sanırım bir insandan şehvet içmek onu uzaklaştırıyor. şehvetli değiller. Bunu insan için eğlenceli hale getirmek için iblisin işi bitene kadar içmeye direnmesi gerekir ki bu da zordur.

BRYNN

Şimdi daha da meraklandım.

MİLLER

Oh harika.

BRYNN

Görevim, içlerinden birini bunu denemesi için ayartmak olacak.

Rafael arabayı park etti ve ben de başımı kaldırdım.

"Burası senin dairen değil," dedim, süslü bir vitrini incelerken kaşlarımı çatarak.

"Hayır, değil." Arabadan indi ve kapımı açmak için etrafımda dolaşmaya başladı. Bakışlarım şık girişin üzerindeki tabelaya takıldı.

Oh.

"Yüzük mağazası için giyinmedim, Riffraff," diye uyardım, emniyet kemerimi çözme zahmetine girmeden. "Bunu başka bir gün yapabiliriz."

"Bunu şimdi yapabiliriz," diye düzeltti.

Brynn ve Miles arasındaki birkaç mesajı kaydırarak hızlıca bir mesaj yazdım.

BEN

Gitmem gerek. Sonra konuşuruz.

Rafael telefonumu elimden aldı ve cebine soktu.

Ona öfkelen dim. "O *çok pahalı görünen* mücevher mağazasına sütyen ya da külot giymeden girmeyeceğim, Rafael. Böyle bir şey olmayacak."

Gözleri hınzırca parladı. "Sanırım yüzüğü kendim seçmem gerekecek. Mağazadaki en büyük taşı alıyorum."

Bununla birlikte, kapıyı kapattı ve binaya doğru yürüdü.

"Lanet olsun sana," diye tısladım, hızla kemerimi çözdüm ve kapıyı tekrar açtım. Ona çabucak yetiştim ve elimi yakaladı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken sııttı. "Belki de sırf sana inat olsun diye dükkândaki en büyük taşı seçerim."

Güldü. "İkimiz de bunun senin tarzın olmadığını biliyoruz, Tater-tot, ama devam et."

Ona ters ters baktım ama haklıydı. Bu benim tarzım *değildi*. Büyük ve gösterişli şeyler beni cezbetmiyordu.

Tabii erkeklerden bahsetmiyorsak, sanırım. Çünkü o lanet iblis ortaya çıktığında büyük ve gösterişli şeylerden çok hoşlandığını kanıtlamıştım.

Tüm mağazayı dolaştık, ücretsiz içeceklerimizi yudumlarken yüzükleri denedik. Sonunda hiçbir şeye takılmayacak gümüş, gösterişli görünümlü bir çerçeve setli yüzük seçtim. Rafael içine konacak pırlantayı seçti. Onun yüzüğü basit siyah bir bant olacaktı; etrafa baktıktan sonra başka bir şeyle ilgilenmedi.

Kuyumcuyla harf dereceli renklendirme ve elmas kesimlerinin farklı nitelikleri hakkında konuşmaya başladığında, mağazanın kolye ve küpe bölümünde dolaşırken ayrıntıları çözmesi için onu bıraktım. İçimden bir ses fiyat konusunda panik atak geçirirsem bunun bize bir faydası olmayacağını söylüyordu.

Ben bakarken kolye tezgâhının arkasındaki kadın benimle sohbet etmeye başladı.

"Rafael'le nasıl tanıştınız?" diye sordu gülümseyerek. Hiç kuşkusuz ona, dostumun çok büyük bir para harcamak üzere olduğu söylenmişti.

Bu yüzden arkadaşıca davranması gerekiyordu. Yine de samimiyetine aldırış etmedim.

"Bir gün kahve dükkanına geldi ve oradan başladı." Ona hızlı bir gülümseme verdim, sonra da içimi görmemesi için bakışlarımı tekrar mücevherlere çevirdim. Söylediğim hiçbir şey doğru değildi, bu yüzden söylemekte zorlanmadım.

"Çok tatlısın. Ne zamandır birliktesiniz?" "Yeterince uzun zamandır," dedim gülerek ve o güldü. Yine teknik olarak yalan sayılmaz.

"Hangi kafede ?"

"Jive Caddesi'ndeki *Coffee & Toffee*'nin sahibiyim." Elimle orayı işaret ettim.

Gözleri parladı. "Aman Tanrım, hepimiz içkilerimizi her gün Melody'dekinden alıyoruz! Sahibini tanıyor musun, Brynn?"

Gülümsedim. ". Ben Rafael'in yanına taşınana kadar oda arkadaşıldık."

Hâlâ sürecinde olduğumu bilmesine gerek yoktu. "Yok artık!" Işıl ışıl parlıyordu. "Bu çok havalı! Onları birlikte mi açtınız?"

Lisede arkadaş olduğumuzu, daha sonra aşçılık okuluna gittiğimi, Brynn ve Miles'in sırasıyla pazarlama ve finans okuduklarını anlatmaya başladım. Kahve içmek için bulduğumuzu, keşke şeker de satsalar diye şakalaştığımızı ve her şeyin oradan nasıl geliştiğini anlatmamı çok beğendi.

Rafael yanıma gelip kolunu belime doladığında ve alnıma dramatik bir öpücük kondurduğunda, telefonunu çoktan çıkarmış ve sosyal medyada üç mağazamızı da takip etmeye başlamıştı.

Kısa süre sonra yola çıktık ve arabaya varana kadar belimdeki tutuşunu bırakmadı.

"Düşündüğün kadar kötü değilmiş, ha?" diye sordu, kalçama hafifçe vurarak.

"Değildi," diye itiraf ettim.

"Ve dükkânını nasıl açtığını duydum, bu yüzden benim için işe yaradı." Bana göz kırptı ve ben de gözlerimi devirdim.

Tabii ki konuşmamızı dinlemişti. Bu beni hiç şaşırtmadı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bana bu kadar ilgi göstermesi hoşuma gitti.

Arabayı sürerken bana kafeler hakkında daha fazla soru sordu ve ben de cevap vermekte zorlanmadım. İşime gösterdiği ilgi kendimi iyi hissetmemi sağladı ve Brynn ve Miles dışında biriyle bu konuda konuşmak güzeldi.

Daireye geri döndüğümüzde, kendi yatağıma geri dönmeden önce onu beslerken - yine bana dokunmasına izin vermeden - yatağında birlikte birkaç dakika geçirdik ve hemen orada uyuyakaldım.

Ertesi sabah, buharlı rüyalarla dolu bir gecenin ardından azgın bir şekilde uyandım. Tökezleyerek banyoya gittim ve çıktığımda Rafael'i eşyalarımı dolabına yerleştirirken buldum.

Odalarımızı ayıran duvara yaslanarak gözlerimi kırptım ve birkaç dakika boyunca onu izledim.

"Bash bana mesaj attı. Annemiz bütün hafta bekleyemeyeceğine karar vermiş ve bu gece uçağa atlayıp seninle buluşmaya gelecekmiş."

Kahretsin.

Avucumun içiyle gözlerimi ovuşturdum. "Harika."

"Ayrı uyuduğumuzu bilmemeli," diye açıkladı. "Burada kalmayacak tabii ki ama üst kata bakarsa dolabımda senin eşyalarını bulması gerek."

Doğru

.

Güzel

.

"Tamam." Olduğum yerde kaldım ve onun hareketlerini izledim.

"Kuyumcu bana bir mesaj bıraktı; bu sabah yüzüklerimizi de alacağım."

Hızlı yaptırmak için fazladan para ödeyeceğini düşünmüştüm, o yüzden bu beni şaşırtmadı. Umarım ödediği para kuyumcunun bütün gece ayakta kalmasına değmiştir.

Durduğu yerin arkasına bir şey koymak için arkasını döndü ve gözlerinde kırmızı bir parıltı gördüm.

Yine acıkmıştı.

Üstüne üstlük, belli ki bir sebepten dolayı biraz yıpranmıştı. Onu daha önce hiç yıpranmış görmemiştim ve bu hoşuma gitti. Mücadele etmesini istediğimden değil, onu daha gerçek ve daha az mükemmel gösterdiği için.

Yine de kendini bok gibi hissetmesini istemedim.

Ben de merdivenlerden aşağı kaydım. Üzerimi değiştirmek için hala zaman ayırmamıştım, bu yüzden üzerimde sadece onun gömleği ve bir külot vardı. O sıcak rüyalarından sonra mememin altındaki ter gerçekti ama bu konuyu açmayacaktım.

Dolaplarını sessizce gözden geçirerek, ona hızlı ve şekerli bir fincan kahve yapmadan önce malzemelerini gözden geçirdim. Sonra dükkanlarımızdan birinden yarısı boş bir kutu şeker aldım ve hem onu hem de fincanı merdivenlerden yukarı taşıdım.

Rafael derin bir nefes aldı ve ben dolabın girişine ulaştığımda döndü. Şaşkın bakışları içeceğin üzerinde oyalandı ve sonra yüzüme doğru kaydı. "Bana kahve mi yaptın?"

"Hayır, bu benim için." Dumanı tüten içecekten küçük bir yudum aldım. Kesinlikle benim favorim değildi, ama onun hoşuna giderdi.

Rol yapmaktan vazgeçip büyük dolabı geçerek ona içeceği ve çikolataları uzattığımda dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Günaydın."

"Teşekkürler, Tater-tot."

"Sorun değil, Riffraff." Ona göz kırptım, dudakları sırtarak gerildi ve bardağı ağzına götürüp yavaşça bir yudum aldı.

"Mmm. Bu konuda iyisin."

"Biliyorum." Saçımı kabartıyormuş gibi yaptım ve onun kıkırdaması beni gülümsetti. Aramızdaki her şey *daha kolay* hissediliyordu.

Bunun muhtemelen bir gece önce, işleri nasıl halledeceğimize karar verdiğimiz zamanki konuşmamız yüzünden olduğuna karar verdim.

Kalıcı bir ilişkinin başlangıcında olduğumuzu söylemesi bakış açımı değiştirdi sanırım.

"Neden telaşlandığını bana söyleyecek misin? Eşyalarımı devam ederken duvara yaslanarak sordum. Adam sık sık kahve yudumlamak ve şeker ısırmak için ara veriyordu, bu da beni biraz gülümsetti.

"Uyandığımda kendimi hapishaneye geri dönmüş gibi hissediyordum. Gözlerimi açtığımda etrafımdaki boş odayı gördüm ve orada olmadığını fark ettim. Gözlerimi tekrar kapattığımda hala orada olduğumu hissettim ve ayağa kalktım."

Yüzümü buruşturdum. "Yeniden özgür olmanın zor bir alışma süreci olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bir anlaşma sesi çıkardı ve o devam ederken ikimiz de sessizleştik.

Başka bir şey söylemesini beklemiyordum ama birkaç dakika sonra tekrar konuştu.

"Her şeyi bir perspektife oturttu - hapishanede olmak. Açlıktan ölmek. Kontrolü kaybetmek. Kendimi hiç bu kadar çaresiz ve umutsuz hissetmemiştim. Senin fikrine, senin görüntüne sarıldım. Yalnız ölebileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu düşünce beni dehşete düşürdü."

"Neye benzediğimi , değil mi?"

"Yaptım. Beni kilitlemelerinden kısa bir süre önce, çekiciyi kahve dükkanınıza kadar takip ettim ve bir masada oturup sizi izleyerek birkaç dakika geçirdim. Çok rahat görünüyordunuz ve buna hayran kaldım."

Boğazım . "Kendinle çok daha barışıksın."

"Doğüstü bir varlık gerçek mutluluğu yaşamak için bir eş edinmelidir. Yalnız kalanlarımız daha kolay olduğu için yapar, daha iyi olduğu için değil.

Keyifli." İkisinden bir yudum daha aldı. "Yeniden özgür olmak ve artık yalnız olmamak güzel ama ikimizin de buna alışması zaman alacak."

"Meydan okumaya hazırız," dedim.

Bana küçük bir sırtış fırlattı. "Tabii ki öyleyiz."

Onun yüz ifadesini yansıttım ve her şeyi kaldırmasına yardım ettim.

Ve onu besleyebilmek için yatağına gittiğimizde, bana dokunmasına izin vermeyi bile düşündüm. Elbette buna karşı çıktım ama düşündüm.

OceanofPDF.com

on

OceanofPDF.com

RAFAEL

Tatum Sophie'yle terfi hakkında konuşurken sabahı *Coffee & Toffee*'de geçirdik, sonra dairemize dönerken şeker testleri için malzeme almaya uğradık. Ejderha değiştiren August'un bizi takip ettiğini fark ettim. Bu beklenen bir şeydi. Bahsettiği kurallar, kaçışımdan sonra altı ay boyunca bizi takip etmesini gerektiriyordu, sadece kötü alışkanlıklarına geri dönmediğinden emin olmak için.

Can sıkıcıydı ama Tatum'a yakın durmak için bir bahanem oldu, o yüzden umursamadım.

Eve vardığımızda, ona dokunmama izin vermeden beni beslerken yatağında yirmi dakika geçirdik. Sonra, o en yeni nane mantarı denemesine başlarken ben öğle yemeğiyle uğraştım.

Ayrı ayrı çalışırken getirdiği bir hoparlörden müzik çalıyordu ve onun varlığı beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatlatıyordu. Bir iblis olduğum için her şeyin bana basitçe geldiğini düşünüyor gibiydi ve ölümsüz bir varlığın yalnızlıkla mücadelesinin derinliklerini anlamıyordu.

Sonsuzluk, tek başına olmak için çok uzun bir süreydi.

Doğaüstü varlıklar dikkatlerini dağıtmak için meşgul olur ve başka bir insanı bizimle birlikte sonsuz bir hayata sürükleme dürtüsüne direnirlerdi. Sırf bir yoldaş edinmek için biriyle çiftleşmek kesinlikle hoş karşılanmazdı, bu yüzden birinin bunu denemeye cesaret etmesi nadirdi. Çiftleşen çiftlerin nefret etme riski çok yüksekti. Daha önce birlikte olmuş çiftler bile

aşka yeterince zaman geçince dağılabilirdi. Aşk bir seçimdi ve insanların zaman zaman yapmaktan yorulduğu bir seçimdi.

Tatum'u yoldaşım olarak kabul etmem, kesin olanın ben olmam gerektiği anlamına geliyordu. Cesaret, irade ve başka ne yapmam gerekiyorsa onunla bizi bir arada tutacaktım.

Onu benim yaptım; hayatımızın geri kalanında her gün bunun için çalışmam gerekse bile benim olmaktan zevk almasını sağlayacaktım.

Yemek bittiğinde mutfakta yemek yedik ve kısa bir süre sonra yer mantarlarını test ettik. İnanılmazlardı ama tatmin olmamıştı, bu yüzden tarif kartına birkaç not aldı ve bir parti daha yaptı.

Bunlar mkemmел olmadığında, birlikte mutfağı temizledik, sonra arkadaşlarını aldık. Ün elbise butiğine bıraktım, sonra Zander'le birkaç kapı ötedeki bir restoranda buluştuk.

Bir süre Tatum ve arkadaşları için aldığı güvenlik önlemlerini konuştukdan sonra gözümüzün üzerinde olduğu dört ana vampir klanından bahsettik. Bash, hakkında raporlar aldığımız haydut bir vampirin icabına bakmak için Dallas'a uçmuştu, hapse atılmadan önce bu benim işim olacaktı.

Vampir klanlarının teknik olarak kendi haydutlarıyla başa çıkmaları gerekirken, bunu yapmaları genellikle haftalar ya da aylar alıyordu. Ve bu haftalar ya da aylar içinde, daha fazla masum insan öldü ve dönüştürüldü, bu da daha fazla haydut yarattı. İşler hızla sarpa sardı ve klanların çoğu insan hayatını umursamadı, biz de bununla başa çıktık.

Tatum hazır olduklarını mesajla bildirene kadar birkaç saat geçti. Zander hesabı ödeyip beni kovdu ve ben de onun arabasına doğru yürüdüm. Arabayı daha yeni ve daha güvenli bir şeyle değiştirmeye niyetliydim ama önce ona alişması için zaman tanıyacaktım.

Onu ikna etmenin de biraz zaman alacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Arabaya bindiklerinde kızların hepsi sarhoştu ve gülüyorlardı. Tatum beni aşağı çekti ve ben kapısını kapatmadan önce ağzıma bir öpücük kondurdu, sonra da arkadaşlarıyla birlikte güldü. Bu bizim

İlk öpücüktü ve ilişkimizdeki diğer her şeyin nasıl gittiğini düşünürsek, bu oldukça uygun görünüyordu.

Ona sıırttım. "Ne kadar şampanya içtin?"

"Sadece birazcık." Başparmağıyla işaret parmağını birbirinden bir santim kadar ayırdı ve ben de ona başımı salladım, ayaklarını güvenli bir şekilde içeri soktuktan sonra kapıyı kapattım.

"Eğlence için teşekkürler Rafael," diye

Brynn. "Sorun değil."

"Kardeşlerime numaranı verebilir misin?" Kıkırdadı. Miley ve Tatum homurdandı ve o da daha sert bir şekilde güldü. "Kardeşlerinize numaramı verebilir misiniz, yani."

". " Kendi kendime kıkırdadım ve arabayı onların evine doğru sürdüm. Miley ve Brynn kapılarına doğru dengesiz bir şekilde ilerlediler, Tatum'a el salladılar ve o da tereddüt etmeden bana el salladı.

Başını pencereye yaslamıştı ve sistemindeki büyüünün alkolün etkilerini çoktan zayıflatmış olduğunu biliyordum. İblisler de insanlar gibi sarhoş olurlardı ama bu uzun sürmezdi.

Park ettiğimizde neredeyse tamamen ayık görünüyordu ama yine de sakin ve rahat görünüyordu.

Çıkmasına yardım etmeme izin verdi ve asansöre doğru yürürken bana yaslandı.

"Alışveriş nasıldı?"

"Eğlenceli." Gülümsemesi samimiydi, yanakları alkol yüzünden hâlâ biraz kızarıktı. Lanet olsun, hayatımda gördüğüm en sevimli yaratıktı.

"Güzel." Dudaklarımı alnına götürmekten, ona bu şekilde dokunmaktan kendimi alıkoyamadım.

Bana biraz daha yaklaştı. "Annen yarın burada olacak mı?"

"Maalesef." Elimi yavaşça kalçasında gezdirdim, keşke daha iyi erişebilmem için hâlâ tişörtlerimden birini giyiyor olsaydı.

"Bunu ona ne kadar iyi satmamız gerekiyor?" Daha yakına eğildi ve benim kolum onun etrafında sıkılaştı.

"Oldukça iyi. Bunun sahte olduğuna dair bir fikri olduğundan eminiz ve hiçbirimiz için yalan söylemez. Kendisi doğaüstü hükümetin bir parçası, bu yüzden konu çiftleşmeye geldiğinde çok titiz davranıyor. Eğer bunu makul ölçüde gerçekmiş gibi gösterebilirsek, soru sormayacak ya da şüphelerini dile getirmeyecektir."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Bu sadece gerçek." Dudaklarımı tekrar alnına götürdüm.

"O zaman aşıkımız gibi davranma alıştırmaları yapmamız gerekecek. Muhtemelen yaşlıdır, yani aptal değildir."

Kıkırdadım. "Bunu nasıl uygulamayı

düşünüyorsun?" "Hiçbir fikrim yok."

Asansör çaldı ve birlikte dışarı çıktık. İkimiz de merdivenlere ya da yataklarımıza gitmedik. Elbiseleri denedikten sonra yemeğe ihtiyacı olacağını bildiğim için onsuz yemek yememiştım ve güneş daha yeni batmıştı.

"Oturun. Kalan yemekleri ısıtacağım." Alnına bir öpücük daha kondurdum.

Tatum kanepeye doğru ilerledi, minderlerin üzerine yayıldı ve pencereden dışarı baktı. O da benim kadar manzaranın tadını çıkarıyor gibiydi ve dikkatle dağlara bakıyordu.

"Makarna mı, güveç mi?" Ona

sordum. "Makarna, her zaman."

Kaselerimizi teker teker mikrodalgaya attım ve yemek yeterince ısındığında kanepeye götürdüm.

Kaseyi ona uzatırken Tatum, "Bu pahalı koltukta yemek yemesek iyi olur," dedi.

"istediğimizi yapamayacaksak bir kanepeye sahip olmanın ne anlamı var?"

"." Yemeğinden bir ısırık aldı. Bir şey düşünürken alını hafifçe kırıştı.

"Sanırım öpüşme alıştırmaları yapmamız gerekecek" demeden önce birkaç ısırık daha aldı.

Öksürdüm, neredeyse ağızımdaki yemekten boğuluyordum. Söylemesini beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Yine de kolay bir cevaptı.

"Pekâlâ."

"O buradayken yatağınızı da paylaşsak iyi olur. Eğer hükümetinizle birlikteyse, kahve ya da kahvaltıyla gelip ilişkimizin sahte olduğunu öğrenmesi riskini almak istemeyiz."

Gözlerim kısıldı.

Hemen açıkladı, "Sahte değil, sadece başlangıç. İlişkimizin yeni başladığını öğrenmesini istemeyiz. İçeri girmek için şifresi var, değil mi? Kardeşlerinde şifre var."

Bunu ona verirdim.

"Zaten bilmiyorsa tahmin edebilir. Gerçi Bash ya da Zander muhtemelen ona çoktan vermiştir."

Başını salladı. "Öpüşme alıştırmaları yapacağız ve aynı yatağı paylaşacağız. Bu bizi satmak için yeterince rahatlatacaktır."

Başımınla onayladım ve pişman olabileceğim bir şey söylememek için bir ısırık daha aldım.

"Biz de sevişme alıştırmaları yapmalıyız." gibi.

Yemeğimizi yerken birkaç dakika geçti ve dağların üzerinde karanlığın çöküşünü izledik. Sessizlik rahattı ve ben bitirir bitirmez kâsemi aldı. Gözlerim onu mutfığa kadar takip etti. Açlıktan ölmüyor olsam da, yemek o olursa kesinlikle yiyebilirdim.

"Film izlemek ister misin?"

Sözleri dikkatimi dağıttı ve gözlerimi diktim. "Elbette." Bir tane görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ben hapisteyken çıkan birkaç kitabın adını saydı, ben de bir tanesini seçmesini söyledim. O seçince ben de açtım.

Tatum kanepeye giderken ışıkları kapattı ve oturduğunda bana yakın oturdu. Vücutlarımız arasında sadece birkaç santim vardı ama bu mesafe dikkatimi televizyona değil ona vermemi sağlayacak kadar azdı.

"Ne kadar yakın otururduk, eğer-" *sahte* demeden önce kendini tuttu ve "başlangıçta?" diye bitirdi.

"Yeterince uzun süre birlikte olsaydık, seni kucağıma oturturdum."

Tenindeki belli belirsiz şehvet kalınlaştı ve daha canlı bir hal aldı. "Muhtemelen bunu da çalışmalısınız."

Onaylar gibi bir ses çıkardım, onu kalçalarından tutup kendime çektim. Kıcı ve bacakları kucağıma döküldüğünde, vücutlarımız kanepede dik dururken, bir yastık kaptım ve yan tarafının altına sıkıştırdım. Yastığa doğru gevşedi, şehveti daha da arttı.

"Teşekkürler."

"Mmhm."

Onu zorlamak istemedim ama... O başlatmıştı.

"İlişkimizde ilerlemiş olsaydık, sana istediğim zaman, istediğim şekilde dokunurdum," diye mırıldandım.

Tüyleri diken diken oldu. "Devam et."

Bir elimi yavaşça kolunun üzerinde, kalçasının kıvrımında ve uyluğu boyunca gezdirdikten sonra tekrar yukarı kaldırdım. Daha sonra karnının üzerinden geçti ve kolunu tekrar bulup hareketi tekrarlamadan önce göğsünün yanından yukarı çıktı.

Şehveti daha da yoğunlaştı ve kokusu giderek daha dayanılmaz hale geldi.

Yine de sınırları zorlama sırası ondaydı, bu yüzden daha fazlasını istemedim.

Tatum'un kalçaları biraz hareket etmeye başladı, ancak dudaklarını birbirine bastırma şekli bana kendini durdurmaya çalıştığını söyledi.

Karşı koymaya çalıştım ama başaramadım.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak mırıldandım: "Eğer aramızdaki bağ daha da ilerlemiş olsaydı, seninle bu dairedeki her yüzeyde parmaklarımla, ağızla ve sikimle sevişirdim."

Ürperdi.

Ona hafifçe dokunmaya devam ettim, başımı kaldırdım ve hızını onun ayarlamasını bekledim.

Bana daha fazlasını sunmak için.

Bunu yapmama ihtimali vardı ama yapma ihtimali de çok yüksekti.

Film hâlâ oynuyordu ama ikimiz de ona hiç dikkat etmedik.

Tatum sonunda elimi vücudundan itti ve ayağa kalkarak bana doğru döndü. Dizlerini kalçalarımın iki yanına koydu ve ellerini göğsümün üzerine .

Size filmin ne hakkında olduğunu söyleyemezdim. Ya da hangi türde olduğunu. Ya da başka bir şey.

Ama Tatum'un kalbi ereksiyonuma bastırılmıştı ve lanet olsun, onu her şeyden çok istiyordum.

"Sadece pratik yapmamız gerekiyor," diye

fısıldadı. Başımı salladım, konuşmak için

kendime güvenmiyordum.

Daha yakına eğildi, gözleri dudaklarımdaydı. "Birini öpmeyeli uzun zaman oldu. I-"

Daha fazla bekleyemedim ve ağzını kendi ağzımla kapattım. İffetli, tatlı bir öpücükle vakit kaybetmedim; dilimi ağzına soktum ve onunki boyunca sürükledim.

Gömleğimi sıkıca kavradı ve dili benimkiyle birlikte hareket ederken daha yakına eğildi. Ellerim kışını buldu ve onu daha yükseğe kaldırdı, klitorisini horozuma karşı ikimizi de inletecek şekilde yuvarladı.

Kalçaları sallanıyor, her hareketiyle beni zevkin sınırına yaklaşıtıyordu.

Onu istedim.

Ona

ihtiyacım

vardı.

Başka hiçbir şey yeterli olmazdı.

Benden istediği kadar bekleyebilirdim ama bu işkence olurdu.

O inleyene kadar öpüştük ve birlikte hareket ettik, şehveti havada o kadar yoğundu ki denemeden ondan beslenebilirdim.

İşini bitirmemişti; kıyafetler bizi ayırırken, sikimin üzerinde kontrolünü kaybedemeyecek kadar zevk alıyordu.

"Çok yaklaştım," diye inledi ağzımın içine, saçlarını yüzünden çekecek kadar uzun süre uzaklaştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve açık yeşil gözleri arzuyla parlıyordu.

"Bana güveniyor musun?"

Nefes nefese güldü. "Hayır, Riffraff."

Kıkırdadım ve gömleğinin eteklerini tuttum. "Sana bakmam konusunda bana güveniyor musun?"

soldu ama gözlerindeki ışık hiç . "Belki de öyle."

Gömleğini başından çekiştirdim ve siyah dantel sütyenini ortaya çıkardım. Göğüslerinin seksi kıvrımlarına göre şekillendirilmişti ve kahretsin, meme uçlarını ağzıma almak istiyordum.

Sırtına uzanarak yavaşça sütyenini çözdüm.

"Ne yapıyorsun?" Yüz ifadesi biraz belirsizleşti. "Güven bana," diye tekrarladım.

Sütyeni düştü, bir dizi mükemmel göğüs ortaya çıktı ve nefesi kesildi.

"Sikime bineceksin," dedim ona kesin bir ifadeyle, sonra pantolonunu kalçalarından aşağıya ve yere doğru manevra yaptım.

"Bekle," diye itiraz etti, ellerimi yakaladı. "I-"

"Şortumun içinden, Tater-tot." Ona bir sırtış attım ve protestosu yok oldu. Külotu yerdeki diğer kıyafetlerine katıldı ve ben de kalçalarını açarak kaygan, muhtaç göbeğinin her santimini içine aldım. "Kahretsin, harikasin."

Yüzü kızardı ve kızarıklık boynundan göğsüne doğru yayıldı. Onu böyle kızartabilmeyi seviyordum.

Gömleğim başımın üzerinden geçti. Kot pantolonumun düğmelerini açtıktan sonra, onları da çıkaracak kadar uzun süre ayakta kaldım. Tatum'un gözleri, benim ona baktığım gibi bana bakıyordu; giydiğim boxer-şort hiçbir şeyi gizlemiyordu.

"Kocaman olmuşsun."

"Biliyorum." Tekrar oturdum ve ona tekrar sırtıttığımda güldü.

"Kendi iyiliğin için fazla ukalasın," dedi ama onu kalçalarından tuttuğumda, itiraz edecek bir ses çıkarmadı.

Onu tekrar kucağıma oturttuğumda sikim zonklamaya başladı. Aşağı baktığımda çıplak göğüslerinin neredeyse göğsüme değdiğini gördüm ve tekrar zonkladı.

"Daha beslenmedin mi?" Ellerini göğsümde gezdirdi, parmaklarını göğüs kaslarımda gezdirdikten sonra karnıma doğru kaydırıldı.

"Hayır. Bu benim açlığım ile ilgili değil." Ellerimi yavaşça kalçalarının arkasına götürdüm ve kalçaları yükseldi. Kıçını kalın avuçlarımla kavradığımda nefesini içine çekti ve bana karşı sallandı. Çıplak göğüsleri göğsüme bastırdı ve ben de serbest kalma ihtiyacına karşı dişlerimi sıktım.

"Ne hakkında o zaman?"

"Pratik yap." Ağzını tekrar ele geçirdim ve inledi. Kalçaları daha hızlı sallanmaya başladı, kenara yaklaştıkça hareketleri daha az kontrollü hale geliyordu.

Vücudu şiddetle kamburlaştı ve sikimin üzerinde doruğa ulaştığında ağzımın içine doğru haykırdı.

"Kahretsin, bu vibratörden daha iyiydi," diye inledi, çıplak göğüsleri hâlâ bana dönüktü.

Sikim sertçe zonkluyordu.

Onu kanepeye yatırdım ve banyoya gitmeden önce dudaklarımı bir kalp atışı kadar ağzına .

Kapı arkamdan kapandı ve şortumu çıkarıp sikimi elime aldım.

Yapmamaya çok yaklaştım.

Vuruşunun ortasında kapı kolunu çevirdi ve beni içeri alırken bakışlarım onunkilerle buluştu, çırılçıplaktı ve mastürbasyon yapıyordu.

Elimi sikimin başının etrafına kaydardım, taşaklarım onun ilgisiyle sıkılaştı.

"Devam et," dedi, kelimeleri nefes nefese çıkmıştı.

"İçeri gir de sana bakabileyim," diye karşılık verdim.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Vücudum ihtiyacımın şiddetiyle neredeyse titriyordu. Bir

adım daha attı ve sikimi eline aldı. Kontrolümü

kaybetmemek için savaşıırken yüzüm buruştu.

"Düşündüğümünden de büyükmüşsün," diye itiraf etti, elini yavaşça boyumdan aşağı sürükleyerek.

Bu çok fazlaydı.

Hırladım, çıplak karnını serbest bırakmamla kaplarken elini sikimin üzerinde tuttum.

Zevk çok büyüktü ve tatmin anında gerçekleşiyordu.

Kendimi , bu ihtiyacımın sınırını zar zor kaldırdı. İhtiyacım olan şey oydu; beni rahatlatabilecek tek şey oydu.

Onu göğsüme bastırdım, ikimiz de aramızdaki kayganlığa aldırış etmedik.

O da bana sarıldı, kolları neredeyse benimkiler kadar sıkı sarılmıştı. "Pratik yapmaya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

İçimden sert bir kıkırdama geçti. "Sanırım tüm pratiğe ihtiyacımız var."

Ama o çekip gittiğinde, onu kanepeye kadar takip etmeden önce temizledim. O benim tişörtümü çekti, ben de eşofmanlarımı giydim ama filme yeniden başladığımızda kıyafetlerimizin geri kalanı yere saçılmıştı.

Bacaklarını ve kıcını kucağıma attığında ikimiz de tekrar antrenman konusunu açmadık.

on bir

OceanofPDF.com

TATUM

RAFAEL film boyunca şehvetimi azar azar içti, asla yer değiştirecek kadar almadı ama yine de kendini doldurdu. Elleri bacaklarımın üzerinde yavaşça hareket ediyordu ve bana şehvetim uğruna mı yoksa sadece istediği için mi dokunduğundan emin değildim.

Bir şey bana bunun ikinci seçenek olduğunu söyledi, ben de o şeyi görmezden geldim.

Uyluklarımdaki dokunuş, alıştıkça daha az seksi ve daha rahat hale geldi ve kendimi uyuklarken buldum. Bir noktada, tamamen uykuya daldım.

Kanepe altımdan kaybolduğunda uyandım ve kendimi Rafael'in kollarında buldum. "Seni yatağıma götürüyorum. Annemin uçağı erken iniyor," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve çıplak göğsüne doğru kıvrıldım.

Adam gülünç derecede sıcaktı.

Kendime onun bir suçlu olduğunu hatırlatmam gerekiyordu ama... O sadece vampirleri öldürüyordu.

Ve sadece insanları öldürmüş olan vampirler.

Kendimi pek çok şeye inanmaya ikna edebilirdim ama buna daha fazla inanmaya ikna edebileceğimi sanmıyordum.

Adam suçlu değildi.

İnsanları koruduğu için hapse atılmıştı.

Bunun adaletsizliğini düşünemeyecek kadar yorgundum.

İkimizi de yatağına yatırdığında, ona doğru yuvarlandım. Beni yanına çekti ve teninin benimkine değme hissini çok sevdim.

Onunla bu kadar çabuk yattığım için

delirmiştim. Bunun için deli olmalıydım.

Ama umursayacak kalbim yoktu. O bu kadar iyi hissederken ve beni bu kadar iyi hissettirirken olmazdı.

Yıllardır olmadığım kadar mutlu bir şekilde kollarında uyuyakalmışım.

SABAH, seksi, seksi rüyalarından yine mutfaktaki boğuk seslere uyandım. Gerçekten de Rafael'in dairesi, evde başka biri varken uyumaya çalışan biri için en kötü tasarımıdı.

Yuvarlandım ve sonra bir çığlıkla yataktan düştüm, ardından bir çarpma

sesi geldi. İçimden iniltili bir kahkaha kaçtı.

Evet, az önce onun yatağından

düşmüştüm. Harika.

"Tater-tot?" Rafael'in sesi mutfaktan bana doğru süzüldü. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim," diye karşılık , ve saçlarımı yüzümden ittim.

Bir dakika sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve ben ayağa kalktığım anda odaya girdi.

Evet, çok hızlı ayağa kalktım ve tökezledim. Bu sefer en azından kendimi yatağın üzerinde yakaladım.

Beni görünce dudakları kıvrıldı. "Neyse ki kırık görünmüyorsun."

"Şansına, ben değilim."

Odayı geçip onu süzdüm. Şık bir spor ceket, düğmeli bir gömlek, güzel bir pantolon ve ayakkabı giymişti. Saçlarını da Sebastian'inki gibi kestirmişti ama biraz daha uzun ve daha az mükemmeldi.

Kısacası, tanıştığımızdan beri ilk kez zengin görünüyordu.

Rich ve ben... bir geçmişimiz

vardı. Ve iyi geçinemedik.

Onu rahat ve dağınık görmeye alışmıştım, jogger ve tişörtle, bu yüzden onu gördüğümde içimden geçen garip duygulara hiç hazırlıklı değildim. "Saçına ne oldu ve ne giyiyorsun böyle?"

"Çok ihtiyacım olan saçlarımı kestirdim ve sanırım bunlar da kıyafet." Kendine şöyle bir baktı. "Evet. Sadece kıyafet."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Saç kesimi ve kıyafetleriyle ilgili sorunumu sorgulamadan beni kollarına çekti ve "Sanırım bu dudakların öpülmeye ihtiyacı var" diye mırıldandı.

İtiraz ettim
mi?

Hayır,
yapmadım.

Yine de garip hislerim yok olmadı.

Beni yavaşça ve tutkuyla öptü ve ben de onu aynı ateşle öptüm, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğdiğinde parmak uçlarımda yükseldim.

Birkaç dakika sonra ağzımı onunkinden ayırdım ve sessizce "Annen burada mı?" diye sordum.

"Hem annem hem babam hem de kardeşlerim," diye onayladı. "Kahvaltıya . Rezervasyon kırk dakika sonra."

Kahretsin.

Titrek bir elimle saçlarımı tekrar yüzümden uzaklaştırdım. "Bir dahaki sefere, onlar gelmeden beni uyandır ki kendimi toparlayabileyim."

"Yapacağım." Beni tekrar öptü, kısa bir süre ve sonra boynumu hafifçe emdi. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve onun beni ikimizin de bildiği kadar etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

"Ailenin isimleri..."

"Anastasia ve Eldrich." Boğazımı bıraktı, isteksizce yalnız bıraktı.

İsimlerini zihnimde birkaç kez tekrarladım ve sonra Rafael'in hiçbir yere gitmediğini fark ettim. "Beni beklemenize gerek yok. Siz kahvaltıya giderken benim yapacak başka bir şey bulmam sorun olmaz."

Gözleri kısıldı. "Sen ve ben artık paketlenmiş bir anlaşıyoruz, Tater-tot. Ben gidiyorum, sen de gidiyorsun."

Yüzümü buruşturdum.

Buna karşı çıkmanın gerçek bir yolu yoktu.

Rafael'in lanet olası *spor ceketinin* yanında iyi duracağını düşündüğüm hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden ona makyajımı yaparken bana giyecek bir şeyler bulmasını söyledim. Özel günler için sahip olduğum tek kıyafet, Brynn'in birkaç yıl önce beni ikna ederek satın aldığı bir mini etek ve ona uygun bir üsttü, ki bunun da brunch için uygun olmayacağı açıktı.

Maskara ve göz kalemini bildiğim en süslü şekilde sürdüm -ki hiç de süslü değildi- ve sonra saçımı topuz yaptım ve tamam dedim.

İşimi bitirdiğimde Rafael banyo kapısına yaslanmış giysilerimi bekliyordu, ben de giysilerimi onun elinden aldım.

Kot pantolon ve sade bir üst, onun yanında yürürken beni gülünç gösterecekti ama şık bir etek ya da elbisem olsaydı bile onu giymek istemezdim. Bu yüzden gündelik benliğimi nasıl kucaklayacağımı bulmam gerekiyordu.

Diğer seçenek ise bir erkek için gardırobumu değiştirmekti ve bunu yapmaya kesinlikle niyetim yoktu.

Banyoda giyindikten sonra isteksizce beni merdivenlerden aşağı çekmesine izin verdim. Çoraplı ayaklarım fayanslara sürtündü ve ellerim Rafael'inkileri kavradı.

Merdivenlerin dibine vardığımızda dört çift göz üzerimizdeydi.

Annesi Anastasia tam da beklediğim gibi muhteşemdi. Bronz bir teni, sırtının ortasına kadar dökülen düz, parlak siyah saçları ve giydiği zevkli siyah şal elbisenin sergilediği harika bir vücudu vardı. Gözleri ıslık ıslık ve dudakları, gerçekte ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında bana kesinlikle hiçbir şey söylemeyen yarım bir gülümseme oluşturdu.

Babası Eldrich, ona ve kardeşlerine çok benziyordu, ancak teni onlarınkinden birkaç ton daha koyuydu ve saçları kıvrıkcıkken onlarınki sadece dalgalıydı. Kapıya en yakın duvara yaslanırken rahat bir pozisyondaydı. Bakışları meraklı olsa da yargılayıcı ya da suçlayıcı değildi.

"Anne, baba, bu Tatum. Tatum, ailemle tanış." Rafael onlara doğru eliyle işaret etti ve ben de en dostane kahve dükkânı gülümsememi yüzüme zorla yerleştirdim.

"Merhaba," dedim, bunu yaparken kendimi daha da garip hissediyordum.

Rafael beni yanına yaklaştırdı ve ben de garipliği hafifleteceği umuduyla ona biraz daha yaslandım.

Ve belki de bu maskaralığı biraz daha iyi satabilirdi. Anastasia'nın gülümsemesi genişledi.

Hala gerçek olup olmadığından emin değildim.

"Aileye hoş geldin Tatum. Oğullarımdan birinin ebedi bekarlıklarına nihayet bir son vermesini uzun zamandır bekliyordum."

Zander homurdandı.

Sebastian yüzünü buruşturdu.

Eldrich'in bakışlarını eğlence renklendirdi.

Rafael yüksek sesle güldü. "Sonunda, rahatsız edicilik sona erdi."

"En azından senin için." Bana göz kırptı ve sonra bakışlarını diğer iki oğluna çevirdi. "Bash, senin de bu şehirde potansiyel bir eşin var, değil mi?"

"Sana bunu söylememeliydi," dedi Zander.

"Belki Tatum benim aksime onu yakalamayı başarır," diye karşılık verdi.

Belki de gülümsemesi gerçektir.

"Potansiyel eşlerini avlamaya mı çalıştınız?" Ben sordum.

"Bir avuç şehirde onlarca kez. Potansiyel eşlerle tanıştıktan sonra onlardan uzaklaşmak herkesin bildiği gibi zordur. Bu yüzden birbirleri de dahil olmak üzere kimseyi eşlerinin nerede olduğunu söylemezler."

Zander, "Yani evet, annemiz onlarca yıldır bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor," dedi.

"Eğer hayatınızı daha iyi hale getirmek ve açlığınızla başa çıkmanızı kolaylaştırmak bugünlerde tuzağa düşürmek sayılıyorsa, evet, sizi tuzağa düşürmeye çalışıyordum." Elbisesinin önünü fırçaladı ama hiçbir yerinde toz, kırıntı ya da tüy görmedim. "Yola çıkmamız gerekiyor. Hazır mısınız?"

Herkes aynı fikirdeydi ve kapıya doğru ilerlediler. Rafael beni dışarı çıkarmadan önce botlarımı giydim. Elindeki anahtarlar kesinlikle bana ait değildi ve içimden bir ses sonunda onun arabasını göreceğimi söylüyordu.

Asansör bizi hızla aşağı indirdi. Kapalı otoparkta Anastasia ve Eldrich bizimle kalmak yerine Zander ve Sebastian'ı takip ettiler.

Anastasia omzunun üzerinden, "Orada görüşürüz," diye seslendi.

"İyi iş, Tater-tot." Garajdan geçerken yanağımı öptü, ben de yüzünü kendimden uzaklaştırdım, bu da kıkırdamasına neden oldu.

Kahve dükkânımdaki ejderha değiştiricinin asansörün girişine yakın bir arabada oturduğunu fark ettim ve neredeyse tökezliyordum. Rafael selamlamak için elini ona doğru kaldırdığında ben de aynısını yaptım.

"Sonunda bana arabayı göstereceksin, ha?" Bir dizi lüks araca yaklaştığımızda ona sordum. Bakışlarım hepsini taradı.

Hangisinin Rafael'e ait olduğuna karar veremedim.

Hepsi de gülünç fiyatlara sahipti ve hiçbiri makul ya da gerekli değildi.

"Sonunda," diye sırtarak beni sıranın en ucuna, gördüğüm araçların arkasına götürdü.

Ve benimkinin aynısı ama bir düzine yıl daha yeni olan parlak, gümüş bir arabaya kadar.

İzlerimde durdum.

Rafael'in sırtışı genişledi. "Oldukça pahalı bir araba, de öyle değil mi?" Gözlerimi kırdım.

Üreticinin sunduğu en süslü seçeneklerle ve muhtemelen birkaç ekstra ile sslendiğinden emindim, ama...

O *benim* arabamdı.

Ya da onu yargılayamayacağım kadar benim arabama .

"Araç konusunda iyi bir zevkin var," dedim sonunda, biraz isteksizce. "Tabii bunu biz tanıştıktan sonra, sırf seni yargılamayayım diye almadıysan."

Güldü. "Hapse girmeden önce buraya taşındığımda almıştım. Wolcrest'teki evimde de kırmızı renkli eski bir versiyonu var."

Kemerlerimizi bağladık ve garajdan çıkarken aracı hayranlıkla seyretmekten kendimi alamadım. Muhteşemdi. Gerçekten, gerçekten muhteşem.

İstediği her şeyi alabileceğini ama makul bir araç seçtiğini bilmek ona biraz daha saygı duymamı sağladı.

Ailesiyle kahvaltı etmek şaşırtıcı derecede güzeldi. Kardeşlerinin arkadaş canlısı olduğunu zaten biliyordum ve beni zaten aitmişim gibi sohbete dahil ettiler. Rafael sürekli elime ve bacağıma dokunuyor, kolunu omuzlarıma koyuyordu, bu da hoşuma gidiyordu. Ortaya koyduğumuz görüntüyü satıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, yalan gibi hissettirmiyordu.

Söylediği gibi, sanki başlangıcımızdaymışız gibi hissediyordum.

Anastasia yemek boyunca diğer tarafımda oturdu, bu beni şaşırttı ama bundan rahatsız olmadım. Yemekten önce ona parti elbiselerimin fotoğraflarını gösterdim ve o da benimle birlikte elbiselerime baktı. parti elbisesi demek gelinlik demekten daha kolay geldi ve sadece bir tanesi beyazdı, bu yüzden uygun görünüyordu.

O da beni bunun için yargılamadı.

Yemek sona erdiğinde, yıllar boyunca oğullarıyla geçirdiği haftalarla ilgili hikayelerle hepimizi eğlendirdi. Potansiyel eşlerinin nerede olduğunu söylemeleri umuduyla onların yanından ayrılmayı reddediyordu - ya kazara ya da onu rahatsız etmekten bıktıkları için. Henüz işe yaramamıştı ama yine de umudunu yitirmemişti.

"Sana söylemeyen birinin potansiyel eşin olduğunu nereden biliyorsun?" Merak beni ele geçirdiğinde sordum.

Bana bir gülümseme fırlattı. "Bir iblisin kader arkadaşını gerçekten görmezden gelmesi imkânsızdır, Tatum. Kadın konuşursa, erkek dinler. Eğer hareket ederse, gözleri onu takip eder. Ne aradığını bildiğin zaman, onu fark etmek çok kolay."

"Ve *gerçekten* çok meraklı," diye ekledi Eldrich, kolu kızın beline dolanırken.

Yüksek sesle güldü ve ona biraz daha yaklaştı. "Haksız değilsin tatlım."

Birlikte çok sevimliydiler.

O sessiz olandı, kız da gürültülü olandı ve gördüğüm kadarıyla sadece *çalışıyorlardı*.

Yemekten sonra herkes Rafael'in dairesine geri döndü. Çocuklar kanepede oturup vampirler hakkında sohbet ettiler. Dükkân için birkaç parti farklı türde şekerleme yapmam gerekiyordu, bu yüzden pişirirken Anastasia ile sohbet ettim. Beline bir önlük bağlayıp bana katıldı ve bir yandan çalışırken bir yandan da konuştuk.

Beklediğimin aksine, aslında çok eğlenceliydi.

Eldrich'i yer mantarlarımdan biriyle beslemesini izlediğimde gülümsememi gizleyemedim.

Çok tatlıydılar.

Herkes nihayet dışarı çıktığında akşamın geç saatleriydi. Rafael'in gözleri parlamıyordu ama ailesinin arkasından kapıyı kilitledikten sonra taburelerden birine oturduğunda gözlerindeki rengin bulanık olduğunu fark ettim.

O gün onu beslemek için hiç uzaklaşmamıştım ve o da benden bunu istememişti, bu yüzden aklımdan bile geçmemişti. Saçını kestirmesi ve kıyafetlerini değiştirmesiyle aramızdaki dinamik biraz daha garipleşti.

Dükkâna götürmek üzere son ikramlarımı kutulamayı bitirdim - neyse ki bunlar unlu mamullerden ya da sıcak yemeklerden daha uzun süre dayanıyordu, bu yüzden onları yapma sıklığım konusunda daha fazla özgürlüğüm vardı- ve sonra kollarımın üzerinde tezgâha doğru eğildim. Saçlarım da benimle birlikte tezgâhın üzerine düştü ve düştüğünde yüzüm Rafael'inkinden sadece birkaç metre uzaktaydı.

"Ailemle gerçekten çok iyi anlaşıyorsun," dedi ve bana yaklaştı. Eli yanağımı okşamak için kalktı ve ben de bir anlığına gözlerimi kapatıp yumuşak dokunuşun tadını çıkardım.

"Onlarla iyi geçinmek zor değil. Onları seviyorum."

"Onlar da senden hoşlanıyor." Daha da eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Öpücük yavaş ve yumuşaktı, ta ki o geri çekilene kadar.

Bir an sonra beni kollarına aldı ve tekrar öptü. İkinci öpücük de ilki gibiydi ama daha iyiydi.

Çok daha iyi.

Hâlâ yavaş ve hâlâ yumuşaktı ama çok daha samimiydi. Elleri kalçalarımı buldu ve biz öpüşürken kığım dolaplara dayanana kadar beni çevirdi.

Geri çekilmeden beni tezgâhın üzerine kaldırdı. "Sana dokunabileceğimi söyle," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Bana dokunabilirsin," dedim, ağzımı tekrar çalmadan önce.

Beni öpmeye devam ederken elleri kot pantolonumu ve külotumu dizlerime kadar indirdi ve parmakları kalçalarımın arasına girip klitorisimi çalıştırdığında ikimiz de inledik.

Öpüşme sona erdi ama ben nefesimi tutmaya çalışırken parmaklarım kollarının kalın, gevrek kaslarına saplandı. Beni çabucak orgazma ulaştırdı -o kadar çabuk ki- bunu yaparken şehvetimi de içiyordu.

Bu yeterli değildi.

Bu onun için asla yeterli olmadı.

Ben tekrar kontrolümü kaybedene kadar klitorisimle oynamaya devam etti ve şehveti sonunda doydı.

Sonra pantolonumu ve külotumu tekrar yerine çekti ve hem beni hem de ikramlarımı arabasına geri taşıdı. Bizi üç dükkâna da götürürken eli kalçamda sabit kaldı, sadece kutularımı sabah satmaya hazır olacak şekilde yerleştirmeme izin verecek kadar uzun süre beni serbest bıraktı.

O gece birlikte yatağa girdiğimizde, ikimiz de kontrolümüzü kaybedene kadar öpüştük - ben onun parmaklarında, o da benim karnımda.

Aramızdaki çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı... ve bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum.

Daha da ötesi, onunla savaşmak *isteyip istemediğimden*

emin değildim. Bu da her şeyi çok daha kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

on iki

OceanofPDF.com

TATUM

Sonraki birkaç gün de benzer şekilde geçti ve bize göz kulak olması için gönderilen ejderha şekil değiştiriciyi birkaç kez daha gördük. Rafael, adının August olduğunu ve yaklaşık altı ay boyunca kasabada kalıp bizi izleyeceğini söyledi.

Biz harcandı hepsi . bizim zaman ile onun Aile, hangi oldugölünç derecede rahat.

Ailesi üç gün sonra eve döndü ve biz yine yalnız kaldık. Rafael ve ben çabucak bir ritme girdik.

Onu sabah ve akşam besledim ve her seferinde ikimiz de birbirimize zevk verdik. Ağzlarımızı ya da iblis formlarımızı işin içine sokmadık ya da tam anlamıyla seks yapama yapmak istedik.

İkimiz de diğer kişinin bizi bir sonraki seviyeye taşımalarını bekliyorduk ve ikimiz de bunu yapmadık.

Yatağından kalktığımızda, sabahı kahve dükkanı için yemek hazırlayarak veya en yeni tariflerimi mükemmelleştirmeye çalışarak geçirdim ve o da ya yardım etti ya da dizüstü bilgisayarında çalıştı.

Öğle yemeklerini ya pişirerek ya da kalan yemekleri ısıtarak hallediyordum. Yemeğimiz bittiğinde, işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için birkaç günde bir kahve dükkanına uğruyorduk. Tatil sezonu tüm hızıyla devam ediyordu, bu yüzden telaşlıydı.

Oraya gittiğimizde genellikle August'u görürdük. Huysuz bir piç olmasına rağmen ona yalan söylemeyi telafi etmek için her gün ücretsiz kahve veriyordum.

Öğleden sonraları daha fazla çalıştım, sonra Miley ve Brynn'in beni kaydolmaya ikna ettiği ilgili gecelerde yoga ve kendini savunma gittim. İşim bittiğinde -ya da ders yoksa daha erken- Rafael'le film izliyor, akşam yemeğinde onun pişirdiği ya da bizim için aldığı yemekleri yiyorduk.

İkimiz de kendi yatağıma dönmemi önermedik. İkimiz *de anlaşmamızdan* çok keyif alıyorduk.

Hayat huzurluydu ve hayal edebileceğimden çok daha fazla keyif alıyordum.

Rafael mutfakta, banyoda ve yatak odamızda sürekli kırmızı gül bulundururdu ve güllerin üzerinde her zaman el yazısıyla yazılmış komik notlar olurdu.

Dolapları karıştırmak için her eğildiğinde kışını kontrol etmeye bayılıyorum.

Tariflerinizin doğru olmamasından rahatsız olduğunuzda sesinizin değişmesi çok seksi.

Odaklandığında burnunun seğirmesine bayılıyorum.

Kalçadaki çıban onu yalamama izin vermeni istiyor.

Sevdiğiniz bir şeyi ısırdığınızda ne kadar mutlu olursunuz.

Doruğa ulaştığında yüzünün kıvrılmasına bayılıyorum.

İlk başta şikayet etmek istesem de, sevdim. Gerçekten, gerçekten sevdim.

Bakmak için güzel bir şeye sahip olmak güzeldi, ama benim hakkımdaki düşüncelerini kâğıt üzerinde görmek daha güzeldi. Birkaç kez onu notları yazarken yakaladım, bu yüzden onun olup olmadığı konusunda herhangi bir sorum olmadı.

Bana kendisi ve kardeşlerinin işleri hakkında başka bir şey söylemedi ama onları sorduğumda, Scale Ridge'de ilk kez bir vampir klanı oluştuğunu söyledi. Zander ve Sebastian bununla uğraşıyordu ve Rafael'in bir ejderha şekil değiştiren tarafından takip edilmesine ve açıkça ayrılma riskini alamamasına rağmen yardım etmek istediğini biliyordum.

HAFTALAR HIZLA GEÇTİ. Şükran Günü geldi ve geçti, Miley bana, Rafael'e ve ailesine ev yapımı bir akşam yemeği için katıldı. olduğunu anlamadan iki ay geçmişti. Hâlâ her gün spor montlar ve pahalı pantolonlar giyiyordu ve bu beni hâlâ tuhaflıyordu. Her zaman zengin bir adamla evlenmeyeceğimi söylemişim ama işte... zengin bir adamla evlenmekten de öteydim.

Ve bundan da zevk alıyorum.

Hâlâ saçlarını biraz uzatmasını ve yeniden jogger giymeye başlamasını diliyordum ama bunu yüksek sesle söylemedim. Onun için kıyafetlerimi değiştirmezdim, bu yüzden ondan da benim için değiştirmesini istemezdim. Takım elbiselere yavaş yavaş alışıyordum.

Onu daha az çekici yapmadılar. Sadece farklı bir havası vardı.

Çiftleşme kutlamamız için uçma zamanı geldi, bu yüzden Sophie'yi ve diğer iki dükkânı, sadece beş günlüğüne gidecek olmamıza rağmen iki hafta yetecek kadar şekerle bıraktım. Hemen toparlandık ve havaalanına doğru yola çıktık.

Rafael ikimiz ve en iyi arkadaşlarım için birinci sınıf biletler almıştı (görünüşe göre özel jetler para israfının yanı sıra çevre için de kötüydü), bu yüzden parti ülkenin öbür ucunda olsa bile, gayet iyi hayatta kalacaktık.

Brynn neredeyse heyecandan patlayacaktı ve Miles heyecanlı değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Uçuş çok çabuk geçti.

Sahildeki tesise gidiş de fena değildi.

Ve çok geçmeden, hepimiz giriş yaptıktan sonra odalarımıza doğru yol alıyorduk. Odaları bizimkinden koridorun sonunda ve karşılıklı olduğu için onlar için eğlenceli olacağını umuyordum.

O gece maskeli balo ile parti başlamadan önce öldürecek birkaç saatimiz vardı, bu yüzden üzerimizi değiştirip sahile gitmeden önce hepimiz eşyalarımızı gülünç derecede büyük odalarımıza bıraktık.

Asansör alçalırken Rafael kulağıma, "İkimizin de tanıdığı insanlarla sosyalleşmene izin vermektense seni bu bikiniyle becermeyi tercih ederim," diye mırıldandı.

Güldüm ve onu gönülsüzce ittiğimde sadece sırtıttı ve beni kendine çekti. Basit beyaz bikinin süslü değildi ama hoşuma gitmişti.

Ailem bizden birkaç saat önce oraya varmış ve kumların üzerinde birkaç sandalye kapmıştı bile. Onları eşimle tanıştırmak üzere olduğumu öğrenince midem sıkışmaya başladı ama Rafael bir kolunu belime doladı ve beni rahatlatmak için hafifçe sıktı.

Sadece biraz yardımcı oldu, ama biraz hiç yoktan iyidir.

Sahile çok çabuk ulaştık ve hemen solumuzda annemin ayağa kalkıp bize el salladığını gördüm.

"Ailenizle iyi şanslar!" Brynn neşeyle Miley'nin kolunu tutup onu sağımıza çekmeye çalışmadan önce, "Ailene iyi şanslar!" dedi.

"Ailene yardım etmemizi ister misin?" Miles zaman kazanmak için topuklarını kuma gömüp sordu. "İhtiyacınız olursa kardeşinizle birlikte gidebilirim."

Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm buruştu. "Ben iyiyim. Yine de teşekkürler. İyi eğlenceler."

Başını salladı, Rafael'e uyarı dolu bir bakış fırlattı ve Brynn'in onu kumsaldan aşağı çekmesine izin verdi.

"Kardeşinin hikâyesi nedir?" Rafael kalçamı hafifçe sıkarak bana sordu.

"Endişelenmene gerek olmayan bir tane." Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. "Hadi şu işi bitirelim."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama aileme doğru ilerlerken bu isteğine direndi. Anneme el salladım, böylece onu gördüğümüzü anladı.

El sallamayı bıraksa da, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde ayakta durmaya devam etti.

Üzerinde ona tam oturan, son yaptırdığı birkaç ameliyatın izlerini gizleyen mütevazı, tek parça bir mayo vardı. Aramızdaki mesafeye rağmen, göğsünün onu son gördüğümünden çok daha büyük olduğunu söyleyebilirdim ve onu, göğüslerini yaptırdıysa poposunu da yaptırdığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Adı Linda, baban Doug ve kardeşin Max mi?"

"Karısı da Alena," diye kabul ettim. "Köpeklerinin adı Lily. Onu bir çanta gibi ama hakkında bir çocukmuş gibi konuşuyorlar, yani kendinizi hazırlayın."

Homurdandı. "Çok hoş."

Muhtemelen onu ailemin dinamikleri konusunda uyarmalıydım ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Tatum!" diye bağırdı annem, bir kolunu bana dolayarak yarım sarıldı ve yanaklarımı öptü. "Ve bu da kızımın kalbini gizlice çalan adam. Rafael *Villane*, değil mi?"

Adını yanlış bildiğini çok iyi bildiği için ona gülümsedi. Kimse annem gibi beceriksizlik kartını oynayamazdı.

"*Villin*, aslında, yine de senin tarzında telaffuz edilmesini tercih ederim." Ona göz kırptı ve yemin ederim kadın neredeyse bayılacaktı. "Anladığım kadarıyla siz de Linda Bennett'sınız. Adı kadar güzel bir kadın."

Havalı bir şekilde güldü. "Oh, çok çekicisin." Öyleydi ve bunu biliyordu.

"Geldiğinde beni annenle tanıştırmalısın. Anastasia gerçekten de en güzel tatil köyünü seçmiş. Buraya geldiğimizde genellikle Herron'da kalırız ama artık daha iyisini biliyoruz."

Rafael'in kesinlikle duymuş olabileceği gösterişli bir tatil köyünün adını zikrediyordu.

Rafael gülümsedi ve annem de yüzünü yelpazeledi. "Alena! Gel de Rafael'le tanış."

Onu *Tatum'un nişanlısı*, *Tatum'un eşi*, hatta *Tatum'un sevgilisi* olarak tanıtmaması dikkatimden kaçmadı. Ailem için onun statüsü benimkinden çok daha yüksekti. Onun sosyal çevresine girebilmek için her yolu denerlerdi.

Bu nedenle onları uzun zamandır görmemiştim ve görmek için de bir isteğim yoktu.

Baldızım aceleyle yanıma geldi, devasa göğsü hareketle birlikte zıplıyordu. Üzerinde dünyanın en küçük siyah bikinisini vardı, yani neredeyse her yeri açıktaydı. Ve tabii ki minik, pofuduk köpeği de kolunun altına sıkışmış, yan tarafına yaslanmıştı. Göğüslerinden biri zavallı Lily'nin yüzüne çarptı ve şımarık küçük yaratık için kendimi kötü hissettim.

Benim sorunum ameliyatlar ya da geliştirilmiş vücut parçaları değil, onlarla birlikte gelen sahte kişiliklerdi.

Ve geyik muhabbeti.

Ve banka hesapları ve sosyal statülerle ilgili takıntılar.

Yanımdaki adamı gördüğünde Alena'nın gözlerindeki şoku gördüm ve *bunun* Rafael olduğunu zihnine kaydettim. Kardeşimin parası vardı ama hıyarın tekiydi. Orta derecede çekiciydi ama hiç kimse benim iblisimin yaydığı muhteşemlikle kıyaslanamazdı.

"Merhaba, Rafael." En büyük, en baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı ve omuzlarını biraz geriye atarak sinsice göğüslerini daha büyük gösterdi.

Flaş haber: Bu konuda yardıma ihtiyaçları yoktu.

Annemi ya da Elena'yı kıskanmasam da, hatta onlardan hoşlanmasam da, onlara bakarken biraz mahcup hissetmekten kendimi . O gün rimel ve göz kalemi sürmeyi hatırlayıp hatırlamadığımdan bile emin değildim. Görünüşümü beğeniyordum ama onlar kadar mükemmel görünmediğimi de biliyordum.

Alena ona elini uzattı ve öpmesini beklediğinden emindim.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım bu Lily," dedi Rafael, bir başka çekici gülümsemeyle elini görmezden gelerek. Köpeğe bakmadı bile, sadece onu işaret etti.

Kendi dudaklarım bir gülümsemenin başlangıcında kıvrıldı.

Aşağı bakarsa göğüslerini göreceğini biliyor olmalıydı ve bunu yapmadı. Gerekçesine para yatırmam gerekseydi, bunu bana duyduğu saygıdan dolayı yaptığına bahse girerdim.

Alena'nın gözleri parladı. "Çok tatlı değil mi? Onu ölesiye seviyoruz." Minik köpeği daha yukarı kaldırdı ve Rafael tüy yumağını kulaklarının arkasından kaşıdı.

"En tatlısı," diye kabul etti, belli ki hâlâ cazibesini koruyordu. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde hâlâ işe yarıyor gibi görünüyordu.

Adam tam bir paketti.

"Demek kızımı çalan iblis bu," dedi babam, sonunda telefonunu sandalyesine bırakıp sohbete katıldı. Kolunu kaldırdı

Annemin omzunun üzerinden baktı ve annem ona sinirli bir ifade takındı ama bize dönmeden önce bu ifade kayboldu.

Rafael bu şaka gerçekten komikmiş gibi kıkırdadı. "Evet derdim ama beni çalan kişinin Tatum olduğunu söyleyebilirim." Babamın elini sıktı.

"Aileye hoş geldin evlat."

Sözler Anastasia'nın bana söylediklerine benziyordu ama arkalarında hiçbir duygu yoktu.

Ve tabii ki babam da "Yakında bir araya gelip iş konuşmalıyız" diye ekledi.

"İş ve aileyi birbirine karıştırmam ama duyarlılığınızı takdir ediyorum." Hâlâ gülümsüyordu ve göğsümde yoğun, ağır bir takdir duygusu kabardı.

İşle ilgili olsa bile hayatımda ailemle daha fazla zaman geçiremezdim. Parti bittikten sonra, ailemin benden istediği şekilde yaşamaya başlamam için beni ikna etmeye yönelik üstü kapalı girişimler olan tatillere neden katılamayacağıma dair bahaneler üretmeye kesinlikle geri dönecektim.

"Bunu da konuşmamız gerekecek." Babam sırttı ama arkasında mizah yoktu. Sadece rakipsiz olduğunu fark etmiş ve eşitlik için savaşımaya karar vermiş bir adamın keskin açlığı vardı.

Rafael'in ailesinin belirsiz bir süredir buralarda olduğu düşünüldüğünde, bir şansı olduğunu düşünmüyordum.

Rafael de sırttı ama yüz ifadesinde mizah yoktu. Çekici davranıyordu ama ailemle etkileşime geçtiğinden beri söylediği hiçbir şeyde her zamanki sıcaklığı yoktu.

"Gelin de kız kardeşinizin nişanlısı Maximus'la tanışın," diye buyurdu babam. Sesinin yüksekliğinden yakındaki birkaç kafa döndü.

Yüzümü kapatıp saklanmak istedim ama belli ki bu bir seçenek değildi.

Max sonunda kendi telefonunu bıraktı ve grubun yanına geldi. "Görünüşe göre Tatum sonunda masaya biraz para getirmiş," diyerek Rafael'e elini uzattı.

Rafe'in gözleri kısıldı, Max'in uzattığı eli görmezden geldi.

"Affedersiniz?" Bir kez daha yüzümü kapatmak istedim.

"Oh, sadece şaka yapıyor. Ailede komik olan Max'tir," dedi Alena, abartılı bir kahkaha atarak. Elini adamın çıplak göğsüne koydu ve uzattığı elini aşağı doğru itti.

Annem de onunla birlikte güldü ve ben de bu rahatsızlıktan dolayı yaltaklanma isteğimle savaştım.

Ve, şey, hakaret.

"Bunun nasıl bir şaka olduğunu anlamıyorum," dedi Rafael, sesi sakindi ve bakışları bir kez rahatlamıştı. Beni daha sıkı bir şekilde yanına ve eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu.

Kardeşimin yüzü kızardı. "*Aşçılık okuluna* gitti."

"Annem de öyle. Yemek yapabilen insanların, iş yapabilenler kadar saygıyı hak etmediğini mi söylüyorsunuz?"

Yüzü daha da kızardı.

"Tabii ki kastettiği bu değildi," diye araya girdi babam. "Ama biz çocuklarımızı yemek yapmaktan çok daha fazlasını başaracak şekilde yetiştirdik. Eğer aile işine el atmayı kabul etseydi, o-"

Rafael'in sesi hâlâ sakindi: "Tatum *kendi* işinde inanılmaz derecede başarılı oldu, hem gereğinden fazla para kazanıyor hem de sanat eseri sayılabilecek eşsiz tarifler yaratıyor. Eğer dostuma saygı duymuyorsanız, şimdi gitmeniz akıllıca olacaktır. İblislerin kendi kanlarından olan akrabalarına kötü davrananlara karşı çok az hoşgörülerini olduğunu göreceksiniz."

Babam gözlerini kırptırdı.

Hiç kimse onunla konuşmamıştı. Max'in

yüzü hâlâ kızarmaya devam ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, konuşmanın gidişatı beni o kadar şaşırtmıştı ki ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

"İkisi de sadece şaka yapıyordu," dedi annem hemen ve bir kahkaha daha atmaya zorladı. Alena da ona katıldı ama bu kez Rafael gülümsemedi.

"İzninizle, karşılamamız gereken misafirlerimiz var," dedi onun yerine. "Sizinle tanışmak gerçekten bir zevkti."

Sesindeki alaycılığı duyabiliyordum ama ailemin fark edeceğinden şüphelendiğim kadar inceydi.

Birlikte uzaklaşırken ona "Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Bir yılan çukuruna doğru yürüdüğümüz konusunda beni uyaramabilirdin," diye mırıldandı.

"Özür dilerim."

Elinin hâlâ durduğu kalçamı hafifçe sıktı. "Özür dileme. Nedenini sonra konuşuruz. Max büyürken ne kadar sık kafalıydı?"

Boğazım şişti.

Eğer Rafael onu ve babamı yerden yere vurmasaydı, rahatça açılmazdım. Ama açmıştı, ben de açtım. "Bana sürekli zorbalık yaptı. Aramızda sadece bir buçuk yıl var, yani... evet. Çok kötüydü. Hep onun tarafını tuttular."

"Ve aşçılık okulu onu uçurumun kenarına mı getirdi?"

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım. "Eğer başvurursam vakıf fonumu onun hesabına aktaracaklarını söylediler. Kendim havale ettim ve birkaç saat sonra taşındım. Büyükanнем hâlâ hayatta olsaydı bana destek olurdu ama o zamana kadar birkaç yıl önce ölmüştü."

"Lanet

olsun."

Başımı

salladım.

Kalçamı tekrar sıktı. "çok sevindim. Seni olduğun gibi tercih ederim."

"Sahte göğüslerim hoşuna giderdi," diye karşı çıktım.

Güldü - insanların tekrar başlarını çevirmesine neden olan gürültülü bir kahkaha. Bu kez birkaçı sırtarak karşılık verdi. "Mükemmelliği neden değiştirmek ki?"

"Hâlâ yalan düşünüyorum," diye uyardım ama gülümsememi gizleyemedim.

"O zaman bu gece yalnız kaldığımızda onları ne kadar mükemmel bulduğumu sana hatırlatmam gerekecek."

Gülümsemem genişledi ve beni bir çadıra götürdü. "Daha fazla iblisle tanışmaya hazır mısın, Tater-tot?"

"Çok hazırsın, Riffraff."

Ona taktığım lakaba yine güldü ve başka bir şemsiyeye yaklaştığımızda beni daha da yakınına çekti.

OceanofPDF.com

on üç

OceanofPDF.com

TATUM

Beni etrafla tanıştıtırırken sahilde birkaç saat geçirdik. Beni tanıştırdığı insanların isimlerini hatırlamıyorum ama çoğu kırılmayacaklarını düşündüğüm kadar iyi görünüyordu.

Rafael'le birlikte elbiselerimi almak için odamıza döndük, sonra da ağır ve lüks çantaların dördüyle birlikte koridorda yürüdük. Sürüklenmemeleri için onları yerden kaldırdı ve ben de ona baktım. "Peki, bu şey ne kadar tuhaf olacak?"

Sırıttı. "Oldukça garip. Ama kimse seni öpmediği sürece kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağım."

Homurdandım. "Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Eğleneceksin. Bütün amaç bana senin benim olduğun için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatmak, bu yüzden benden çok senin için daha iyi olacak. Kutlanacak olan sensin ve bunu hak ediyorsun." Sözler basitti ama beni mutlu etti.

Gerçekten çok mutlu.

"Teşekkürler, sanırım."

Kıkırdadı, parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve onlara bir öpücük kondurdu.

"Alena ile flört etmediğin için de teşekkürler," diye ekledim, sesim biraz daha yumuşaktı. İtiraf etmek istemiyordum ama bu beni biraz öldürürdü. Ve iyi anlamda değil.

"Yengenle ya da başka biriyle ilgilenmiyorum. Benim için o sensin, unuttun mu?" Elimi göğsünün ortasına koydu, böylece kalbinin avucuma doğru düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

"Hatırlıyorum."

Brynn'in kapısını çaldı ve Brynn bir dakika sonra kapıyı açtı. O ve Miles bizden birkaç dakika önce dönmüşlerdi, çünkü biz Rafael'in bir zamanlar birlikte çalıştığı biriyle sohbete dalmıştık.

"Hey, içeri gel!" diye el sallayarak beni bizimki kadar büyük olan odasına soktu. Rafael'e, "Şunları as ve sonra da git buradan," diye emretti.

Söyleneni yaptı ve odadan çıkmadan önce bana hızlı bir öpücük verdi.

Miley içeri girdi ve kapı arkasından kapandı. "Bizim önümüzde rol yapmak zorunda olmadığını biliyor, değil mi?"

Yüzüm ısındı.

Brynn gülümsedi. "Numara yaptığını sanmıyorum Miles. Doğaüstü bir varlık bir eş aldığında, bu sonsuza dek sürer. Nasıl olursa olsun."

İkimiz de dikkatimizi sarışın, mutlu arkadaşımıza çevirdik. "Bunu nereden biliyorsun?" Miley şüpheyile sordu.

Yanakları pembeleşti. "Bu sadece duyduğum bir şey."

Miley'nin gözleri ona doğru kısıldı. "Hikayenin tamamının bu olmasına

imkan yok. Dökül bakalım, B." Yüzü daha da pembeleşti. "Anlatamam.

Yapabilseydim sana söylerdim ama gerçekten yapamam." "Gizlice biriyle mi çiftleşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bu bir aile meselesi."

"Sen gizliden gizliye doğaüstü bir varlık mısın?" Miley her zamankinden daha yüksek bir sesle sordu.

"Hayır, değilim! Sadece onlarla akrabayım. Bu kalçalar gerçekten doğaüstü benziyor mu?" Kalçalarını çevirdi. Kadının muhteşem kıvrımları vardı,

Ama gördüğüm tüm doğaüstü varlıklardan daha kalındı. Genlerinin çoğu onları zahmetsizce formda tutuyordu.

Ki bunlar benim . Vay be.

Kendimi doğaüstü bir varlık olarak düşünmek tuhaftı. Birkaç kez Rafael'den beslenmişim, o da benden besleniyordu ama büyüm bu kadardı. Bu ve temiz cildim.

"Doğaüstü varlıklar hakkında bir şey söyleyecek kadar bilgim yok," dedi Miley, gözleri hâlâ biraz kısıktı.

"İnanın bana, öyle değiller. Çoğu doğuştan süper atletiktir. Dönüşmüş doğaüstü varlıkların bile genellikle kıvrımları olmaz, gerçi dönüşmüş iblisler için bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim..." vücuduma eleştirel bir gözle baktı.

"İblis olduğumda küçülmedim," diye belirttim. "Kıvrımlı değilim ama kesinlikle sıksa da değilim."

Brynn, "Hmm. Bu gece balodayken çiftleşen çiftleri kontrol edip bunu çözüp çözemeyeceğimizi görmemiz gerekecek," diye karar verdi.

"Ya da yeni kayınvalideme sorabilirim." Miley

yüzünü buruşturdu.

Brynn'in gözleri parladı. "Bunu unutmuşum. Yap

!" Ona hemen mesaj attım.

BEN

Hey! Bu gerçekten rastgele ama dönüşen iblisler zayıflıyor mu yoksa güçleniyor mu?

ANASTASIA

İnsan bir kadınla çiftleşen sadece bir erkek iblis tanıyorum ve onun boyutu değişmedi. Tarihsel olarak, çoğumuz sadece çiftleşiriz <3

Bilgileri aktardım ve Brynn kaşlarını çatı. "Lanet olsun. Sanırım kışımın küçülmesini istiyorsam çikolataları bırakmam gerekecek."

"Kızım, kışın bu haliyle mükemmel. Çikolatayı ye." Miley poposuna hafifçe vurarak onu güldürdü, ben de sııttım.

Banyoya geçtik, sırayla duş alıp kumdan arınırken sohbet ettik, sonra saçlarımızı ve makyajımızı yapmaya başladık. Brynn yeni şeytani ışıltım sayesinde makyaja ihtiyacım olmadığını söylemişti (bu bir iltifattı ama hakaret gibi hissettirdi) ama Miley'nin benden daha iyi olduğu için bana eyeliner sürmesini sağladım ve sonra biraz maskara sürdüm.

"Yani bu geceki amacımız biriyle takılmak, değil mi?" Brynn kontrol etti.

Ellerimi kaldırdım. "Yarın öğle yemeğinden hemen önce düğün için orada olduğunuz sürece ne yaptığınız umurumda değil." Tek nedimeler onlardı ve gelmezlerse aptal gibi görünmek istemiyordum.

Ayrıca Rafael'in erkek kardeşleri sağdıç olarak orada olacaktı, yani onlar gittiğinde sayılar dengelenmeyecekti.

"Orada olacağız," dedi Miley kararlılıkla. "Brynn onu odasına geri götürmesi için biriyle konuşsa bile."

Sııttı. "Ben de *sizi* odalarına geri götüreceğim birini bulurum." "Lütfen, hepimiz

Miles'in sadece onu geri getirebilirse bunu yapacağını biliyoruz.

Böylece *ona* utanç yürüyüşü yaptırabilir," diye sııtarak karşılık verdim.

İkisi de güldü - gerçi Miley'nin gülüşü biraz utangaçtı. "Haksız değilsin."

"Eğlenceli olacak, göreceksin." Brynn onu kolundan dürttü. "Belki ikimiz de bir iblis kapabiliriz. O muhteşem piçlerden birinin bu gece onun potansiyel eşi olduğumu fark etmesi için dua ediyorum."

Bu pek olası değildi ama yine de gülümsedim. "Senin için parmaklarımı çapraz yapacağım."

"Yapmayacağım. Bizden doğaüstü sırlar hâlâ sinirleniyorum," diye homurdandı Miley.

"İnan bana, gelse sana söylerdim." Miley'e çabucak sarıldı. Miles hoşnutsuz görünse de yüz ifadesi biraz gevşedi ve biz

hazırlanmaya devam etti.

KOCAMAN, ağır eteğim kocaman bir kumaş pufu halinde etrafımda birkaç adım geri attım. Elbisemi tam olarak görebilmek için aynada kendimi görmeye çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

Lanet şey çok büyüktü.

Yine de çok sevmiştim. Kendimi hiçbir zaman prenses elbisesi isteyecek biri olarak görmemiştim ama bir prenses elbisesi istemiştim.

En azından bir gece için.

Neyse ki oda yeterince büyüktü de sonunda kendi resmimin tamamını görebilecek kadar geriye gidebildim. Gördüğüm manzara karşısında nefesimi tuttum.

"Vay canına, çok güzelsin," diye ilan etti

Brynn. Yüzüm kızardı ama aynı fikirde değildim.

Tarçın rengi saçlarım gevşek dalgalar halinde omuzlarımın etrafından sırtımın ortasına kadar iniyor ve burada elbisemin üst kısmını oluşturan kıvılcık renkli dantel korseyle buluşuyordu. Yaka kısmı zarif bir tatlı şekle sahipti ve göğüslerimi yukarı kaldırarak normalden daha büyük görünmelerini sağlıyordu. Bel kısmında, tül ve dantelden oluşan bir şaheser gibi genişçe dalgalanıyordu.

Miley, "Muhteşem görünüyorsun," diyerek Brynn'e banyo girişinde eşlik etti. "Elbise renklerinin neyi temsil ettiğini bulabildin mi?"

"Evet, Anastasia'ya sordum. Bu geceki kırmızının eşimi bulmamı temsil ettiğini söyledi. Gecenin ilk bölümünde tüm erkekler maskeli ve iblis formlarında olacak."

Kadınların ikisi de kaşlarını kaldırdı.

"Kahretsin. İblis formu olayından bahsetmeyi unuttum, değil mi?" "Söyledin," diye onayladı Brynn.

"Daha büyükler, hareketli büyülü dövmelerle kaplılar ve boynuzları, kanatları ve kuyrukları var. Beslendiklerinde ve kontrollerini kaybettiklerinde yer değiştiriyorlar.

Bunu komutla da yapabilirler, ama bu onları daha hayvani yapıyor sanırım. Kanatlarına ya da kuyruklarına dokunmayın. Boynuzlarından emin değilim ama siz istemediğiniz sürece onlara da dokunmayın."

"Yani kanatlı adamlardan uzak durun," diye

özetledi Miley. Gülümsedim. "Eğer güvende olmak istiyorsan."

"Güvende olmak gibi bir arzum yok." Brynn bana göz kırptı.

Miley iç çekti. "Bütün geceyi seni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymaya çalışarak geçireceğim, öyle mi?"

"Asla olmaz. Eğer benimle aptalca bir şey arasına , seni taşıyım. Ya da o yapar, sanırım."

Miles başını salladı.

Üzerinde gözleriyle uyumlu, ışıltılı, güvercin grisi bir elbise vardı ve benim dışımdaki kadın konuklara verilen siyah-gri kıyafet kurallarına uyuyordu. Koyu renk saçları zarif bir topuzla toplanmıştı, birkaç buklesi yüzünü çerçevelemek için gevşekçe sarkıyordu.

Brynn, kıvrımlarının üzerinden yere doğru akmadan önce boynundan bağlanan sade siyah ipek bir elbise giymişti. Elbisenin sadeliği mavi gözlerindeki ışığı ön plana çıkarıyordu ve kesinlikle büyüleyiciydi.

"Hazır mısın?" Miley bana sordu.

"Sanırım." Uzun bir nefes aldım.

Brynn gülümsedi. "Harika olacak." Kapıya ulaştığımda elimi tutup sıktı ve Miles kapıyı açtı.

Biz odadan çıkarken, her ikisi de elbiselerine uygun kumaştan yapılmış ve gözlerinin üst yarısını kapatan maskelerini taktılar.

Maske takmayan tek kişi ben olurdum, bu biraz stresliydi ama hayatta kalırdım.

Çok geçmeden balo salonuna vardık ve beklediğim gibi Anastasya içeriye giden devasa merdivenin başında bekliyordu. Her iki arkadaşımı da kucaklayarak selamladı, henüz maskesini de takmamıştı.

Brynn ve Miles partiye katılmak için aşağı inerken, Anastasia ve ben aşağıdaki partiyi seyredebileceğimiz bir balkona geçtik.

Kahretsin, nefes kesiciydi.

Oda, herkesin görebileceği şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş yumuşak ışıklar ve mumlarla ışıltıyor gibiydi, ancak *çok* iyi değil. Tüm alanın ruhani görünmesini sağladı ve odanın içinde yumuşak bir sis tabakası süzülerek bu hislere katkıda bulundu.

Sol tarafımdaki sahnede oturan gri giysili birkaç sanatçı tarafından çalınan yumuşak enstrümantal müzik havayı dolduruyordu. Sağ taraftaki masalar, bulunduğum yerden mis gibi kokan yiyeceklerle kaplıydı.

Büyük bir grup insan alanda hareket ediyor ve dans ediyordu, giysilerinin gri renkleri sisle karışıyor ve atmosfere katkıda bulunuyordu. Her ne kadar bunu bekliyor olsam da, kalabalığın içinde koyu pembe kanatlarıyla dikkat çeken ilk iblisi fark ettiğimde yine de şaşırdım.

Onu gördükten sonra, koyu mor kanatları olan bir başkasını

fark ettim. Ve kıpkırmızı bir tane daha.

Ve bir tane daha, menekşeli.

O kadar çoktular ki dans ediyor, konuşuyor ve yemek yiyorlardı. Kanatları ve kuyrukları kırmızı, mor ve pembe tonlarındaydı ve gülünç görünmeleri gerekirken fazlasıyla büyüleydüler. Rafael'in şeytani formuna alışkın olmasaydım muhtemelen gergin olurdum.

"Rafael, baldızının bir şeyler deneyebileceği konusunda beni uyardı. Parlak pembe bir elbiseyle ortaya çıktığında hazırdım," diye mırıldandı Anastasia bana.

Yüzümü buruşturdum. "Klasik Alena."

Eğer bütün mesele iblis gelenekleri olmasaydı, kimsenin ne giydiği umurumda olmazdı. Ama belli ki, ne kadar titiz davrandıklarına bakılırsa, tuhaf, abartılı partileri onlar için önemliydi.

Anastasya'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Neyse ki annen ona siyah bir elbise ödünç verdi. Bu gece onları görürsen ikisi de bundan Çikâyet edecek."

"Bu ikisi için de klasik bir durum."

Hafifçe güldü, aşağıdaki dansı izlerken gözleri parlıyordu. "Bir çiftleşme kutlamasına katılma zevkine erişmeyeli uzun zaman oldu. Dışarıda çok fazla iblis yok ve çiftleşmemiş olanlarımızın da bir eş edinme arzusu yok gibi görünüyor. Bu yüzden, farkında olmadan da olsa, bunu bir araya getirmem için bana bir sebep verdiğiniz için teşekkür ederim."

Gözlerim hafifçe açıldı ve bakışlarımı kalabalığın üzerinde tutmaya zorladım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Eğer hapse girmeden önce gerçekten birlikte olsaydınız, oğullarımdan biri Rafael'in bir noktada sizinle görüştüğünü ağzından kaçırırdı. Kendini onu özgür olduğu kadar güvende de tutmaya adadığın için sana minnettarım. Sırrınız benimle güvende."

"Çocuklar bana senin onlar için devletine yalan söylemeyeceğini söylediler," diye itiraf ettim.

Gülümsedi. "Onlar için yapmam gereken her şeyi yaparım. Sadece bunu bilmemelerini tercih ederim, yoksa benden onlar için kuralları esnetmemi isterler."

Boğazım biraz şişti.

"Onlar iyi adamlar," dedi, sesi giderek yumuşuyordu. "Çok, çok iyi adamlar. Çoğu iblis insanları korumak için hükümetimizin gazabını göze almaz ve ben onlara bu yüzden büyük saygı duyuyorum."

Başımı salladım, ancak bu konuda hâlâ emin değildim.

Rafe ve ben çoğunlukla yakındık, ama gerçekten konuşmadığımız şeyler vardı. Ve onun işi tartışmasız en büyüğüydü.

"Rafael sana hayatın boyunca iyi davranacak. Bu konuda en ufak bir şüphem olsaydı, oğullarım için bu kadar uzun süre eş aramazdım. Ne kadar mutlu olabileceklerinin farkında değiller ve ben de bunu onlar için istiyorum."

"Sen iyi bir annesin," dedim sessizce ama dürüstçe.

"Öğrenmek için uzun zamanım oldu." Elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Bunun nasıl çalıştığını hatırlıyor musun?"

"Soran her erkekle dans ediyorum, değil mi?"

"Evet. Her danstan sonra alnından öpüp maskesini çıkarıyorsun." Başının ortasına vurdu. "Rafael'i bulduğunuzda onun yerine ağzını öpün. Kardeşleriyle dans ederken, o olabileceğine dair herhangi bir şüphe varsa, sadece sihirlerinden küçük bir parça çekmeye çalış. Eğer eşinden başka biri varsa, bu işe yaramaz ve sen de yer değiştiremezsin. Anladın mı?"

"Anladım," diye kabul ettim, gerçi onları birbirinden ayırmakta zorlanacağımı sanmıyordum. "Bu parti ne kadar sürecek?" Oda çok büyüktü ve oldukça dolu görünüyordu. Bu da dans edecek bir sürü erkek olacağı anlamına geliyordu.

"*Uzun* bir süre. Yorgun görünmeye başladığında sana kahve getireceğim." Elimi son bir kez sıktı. "Onlara kapıları kapatmalarını söyleyeceğim. Merdivenlerden indikten sonra iki dakika bekle ve sonra beni takip et. Eldrich seni rahatlatmak için aşağıda bekliyor olacak."

"Teşekkür ederim." Ben de onun elini sıktım.

"Benim için bir zevk." Son bir kez göz kırparak büyük çift kapıya doğru ilerledi. Siyah elbisesi yürürken etrafında parıltıyordu.

Kadın çok etkileyiciydi.

Merdivenlerden aşağı süzülüşünü izledim ve aşağıya indiğinde ona iki dakika gibi gelen bir süre verdim.

Sonunda kendi inişimi başlattım.

Elbisemin katları attığım her adımla birlikte akıyordu ve kumaş hafifçe hareket ederken başımı daha yukarı kaldırdım.

Çocukken bana binlerce kez söylendiği gibi omuzlarımı geriye atarak son ve uzun bir nefesin benden kaçmasına izin verdim.

Gösteri zamanıydı.

on dort

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TATUM

ELDRICH hızlı bir ricadan sonra beni dans pistine fısıldadı ve bana Rafael'inkini hatırlatan bir gülümseme verdi, bu beni de gülümsetti. Rafe ile yaptığım olağan şeylerin dışında iblis formundaki bir adamla etkileşime girmek ilk başta garipti, ama odanın etrafında döndürülürken çabucak alıştım.

Her dans bittiğinde, adamın kırmızı maskesini kafasına geçirdim ve alnına bir öpücük bıraktım. Bu da ilk başta garip gelmişti ama alıştım.

Kardeşimle dans etmek boktandı ve babamla da garipti ama neyse ki hiçbir dans çok uzun sürmedi.

Brynn'i odanın kenarında, iblis olmayan kırmızı maskeli iri bir adamla konuşurken fark ettim. Ejderha değiştiren August'a benziyordu.

Görebildiğim kadarıyla sinirli görünüyordu, ama dans partnerim bunu düşünecek zamanım olmadan beni uzaklaştırdı. Aklım hızla dans ettiğim adama geri döndü.

Başka bir noktada Miley'nin iblis formunda olmayan bir adamla konuştuğunu ve güldüğünü fark ettim. Uzun boylu ve güçlü görünüyordu, bu yüzden onun bir tür doğaüstü olduğunu varsaydım, ama o mutlu görünüyordu. Onun için bu çok büyük bir şeydi.

Rafael'in ilk kardeşi elimi tuttuğunda, gözlerinin odanın karşısındaki birine takıldığını fark ettim.

Onları, artık ejderha şekil değiştirenle konuşmayan Brynn'in yanına kadar takip ettim.

Sert duruşu ve temiz kesilmiş saçlarıyla karşımdaki adama bakınca onun Sebastian olduğuna karar verdim; gerçi Rafael ona Bash demem gerektiğini söylemişti, çünkü biz bir aileydik.

Aklım Anastasia'yla yaptığım, bir erkeğin potansiyel eşini kalabalıktan ayırt edebilmesiyle ilgili konuşmaya gitti.

Ondan gözlerini ayıramazdı.

Dans etmeye devam ettik ve her dönüşümüzde bakışları hareket etti, gözleri arkadaşımın üzerinde kaldı.

Acaba...

Yüksek sesle sormak için ağzımı açtım ama dans sona erdi.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Sebastian hayatını birlikte geçireceği bir kadın aramıyordu; eğer isteseydi, potansiyel eşini çoktan şehirde aramaya başlardı.

Yüzündeki maskeyi çıkardım ve alnına bir öpücük kondurdum. Bana küçük, hızlı bir gülümseme verdi, ardından hafifçe eğildi ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Brynn'in tam tersi yönde.

Belki de her şeyi hayal ediyordum.

GECE devam etti, devam etti, etti.

Söz verdiği gibi Anastasia bana birkaç farklı noktada kahve getirdi. Ona ayaklarımın beni öldürdüğünü söylediğinde, topuklu ayakkabılarımı aldı ve çıplak ayakla dans etmemi söyledi. Kayınvalidemin ayakkabılarımı çalmış olması beni protesto edemeyecek kadar eğlendirmişti.

Zander beni odanın içinde dolaştırırken onunla dans ettim ve güldüm, beni birçok kez döndürdü ve daha da geniş sırtmamı sağladı. Dansımız diğerlerinden daha uzun sürdü, ama iblis formu ve maskesiyle bile dostumu kardeşinden ayırmakta sorun yaşamadım. Zander'ın saçları daha uzundu ve

Rafael'in Şu anki kesiminden çok daha buruşuktu ve *daha vahşi* görünüyordu. Arkadaşım ve onların en büyük kardeşinden daha fazla.

Bütün gece gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Rafael'in gözleri, diğer herkesin gözleri... Kimin gözleri olduğunu söyleyemezdim ama onları sürekli hissettim. Teknik olarak partinin gerçekleŐmesinin sebebi bendim ama yine de. Tuhaf bir duyguydu.

Gece ilerledikçe partinin büyüsü azaldı ve ben daha da terledim, elbisemden rahatsız oldum ve rastgele erkeklere dokunmaktan yoruldum. Yine de bir çıkış yolu yoktu, bu yüzden devam ettim.

Son adama maskesini verdiğimde büyük ve sıcak bir elin omzuma konması beni hazırlıksız yakaladı. Genelde adamlar sadece koluma dokunur ya da önüme geçerlerdi.

Vücudum dokunuşla hemen gevşedi ve dudaklarım otomatik olarak yukarı doğru kıvrıldı.

Az önce dans ettiğim adam kalabalığın arasına dald ve eli omzumda olan adam elini benimkine doğru kaydırd, beni kendisine doğru döndürmeden önce parmaklarımı yakaladı.

Tkezledim ama beni usulca yakalayıp kendine çekti. Göğsüm onunkiyle buluştu ve boŐtaki eli belimi buldu.

Rafael iblis formundaydı, bu da vücudumun kızarmasına neden oldu. Başını eğdi ve dudakları kulağıma değdi. Temasla birlikte tüylerim diken diken oldu ve kendimi daha da yaklaŐırken buldum.

"Hayatımda gördüğüm en büyüleyici kadınsın, Tater-tot," diye mırıldandı. "Bir sürü başka erkek gibi kokuyor olsan bile."

Benden bir kahkaha kaçtı ve beni daha yakına çekti, dudaklarını yanağımda gezdirdikten sonra beni odanın diğer ucuna sürükleyecek kadar geri çekti.

Çocukken dans etmeyi, gece boyunca partnerlerime ayak uydurabilecek kadar öĐrenmiŐtim. Ama Rafael'le her Şey çok basitti.

İçgüdüsel.

Sırtımın alt kısmına uyguladığı hafif baskıya vücudum karşılık verdi. Dnmemi istediğinde döndüm ve beni eğdiğinde bu bana doğal geldi.

beni ya da hazırlıksız yakalamaktan daha iyi.

Dans sona yaklaştığında müziğin sustuğunu ve tüm salonun etrafımızda toplandığını fark ettim. Bakışlarım kısa bir an için Anastasia'yı buldu ve gözlerinde yaşlar gördüm.

Rafael beni son bir kez daldırırken göğsümde duygular kabardı. Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve "Hazır mısın?" diye mırıldandı.

"Çok hazırım," fısıldadım ve bir sırtış kazandım.

Beni ayağa kaldırdı, serbest bıraktı ve doğrulmadan önce alçak bir selam verdi.

Yüzümde hâlâ bir gülümseme varken ellerimi maskesini çıkaracakmışım gibi kaldırdım, sonra yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Rafael de beni öperken tüm oda alkışa boğuldu, ses ayaklarımızın altındaki zemini sarsacak kadar yüksekti.

Bir süre sonra çekildi, maskesini yere fırlattı, sonra beni tekrar kollarına aldı ve daha da tutkulu bir şekilde tekrar öptü. Takım elbisesini kavradım, tezahüratlar devam ederken sonunda öpücüğü tekrar kesene kadar hayatım pahasına tutundum.

Sonunda uzaklaştığında kırmızı gözlerindeki şeytani pırıltı şiddetliydi.

"Şimdi ne olacak?" Tezahüratlar nihayet azalmaya başladığında ona sordum. Parti kaldığı yerden devam etmeye başladı, birçok çift dans pistine çıktı ve müziğin sesi yeniden yükselmeye başladı. İblis partilerinin bütün gece sürebileceği fikrine kapılmışım ve bunun için çok yorgundum.

"Şimdi seni otel odamıza geri götüreceğim ve seninle tatlı tatlı sevişeceğim." Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve içimden bir kahkaha yükseldi.

Sesindeki şakacı tondan şaka yaptığını anlamıştım ama gözlerindeki parıltı, planına uymaya razı olursam kesinlikle itiraz etmeyeceğini gösteriyordu.

"Yanımızda yiyecek getirmeliyiz."

"Annemi , oda servisi neredeyse biz gelir gelmez gelir. Şimdi gidiyoruz." Dudaklarımı tekrar öptü, sonra bana göz kırptı.

Beni omzuna atarken etrafımızda daha fazla tezahürat patlak verdi ve beni merdivenlerden yukarı ve balo salonundan dışarı taşıırken insanlar arkamızda yuhaladı ve bağırdı.

Her şeye rağmen o kadar geniş sırtıyordum ki neredeyse canım acıyordu. Göğsümdeki mutluluk o kadar yoğundu ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Rafael'le olanları planlamamıştım... ama yine de hayatımı değiştirmişti.

Ve artık bu değişikliklerin daha iyiye doğru olduğunu inkâr edemezdim.

Gözlerim Rafael'in hareket ederken kışına ve kuyruğuna takıldı, iki eli de kalçalarımın arkasındaydı, elbisemin ağır katmanları arasından onları hissedebileceğinden şüphe etsem de.

Odamıza varana kadar beni yere bırakmadı. İçeri girmemiz hızlı oldu ve sonra beni bir hamleyle ayağa kaldırdı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Sırtıma doğru bir adım attı ve korsemin bağcıklarını çözmeye başladı. Parmakları, bunu daha önce pek çok kez yapmadığını düşünmemi sağlayacak kadar tökezliyordu.

"İlk başta biraz gerçeküstüydü," diye itiraf ettim. "Ama heyecan azaldı ve sonra sadece uzun geldi. Ve terli."

Kıkırdadı ve yavaşça bağcıkları çözmeye başladı. Gevşettiği her kurdeleyle daha derin nefes alabiliyordum, bu yüzden her geçen dakika kendimi daha iyi hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun? Kaç kadınla dans ettin?"

"Senden başka kimseyle dans etmedim." Dudakları omzuma hafifçe dokundu. "Ve doğrusu, sana dokunan her erkekten seni koparmamak için tüm kontrolümü kaybettim. Boğazlarını kesme dürtüsü nefes kesecek kadar güçlüydü."

Dudakları enseme değdi ve . "Kimseyi öldürmemeyi başardığına sevindim."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Öyle yapsaydım gece daha hızlı geçerdi. Annen ve Alena beni birkaç kez köşeye sıkıştırdı ve annem beni onların elinden kurtarmak için bahaneler uydurmak zorunda kaldı."

Güldüm.

Belki bu beni kötü bir insan yapıyordu ama hayatım boyunca çoğu insanın yaptığı gibi onların üzerine düşmediği için mutluydum. Kardeşim ve Alena lise birinci sınıftan beri birlikteydiler.

"Annen *Coffee & Toffee*'yi hiç görmediklerini söylemişti," dedi Rafael, parmakları korsenin üst kısmına geri dönüp onu daha da genişleterek.

Vücudum sarktı, sonunda elbisenin sıkı baskısı olmadan rahatladım. "Gelmediler. Eğer şimdi gelmeye karar verirlerse, bu onlarla bir şeylere yatırım yapman için seni etkileme çabası olacaktır."

"Eğer istersen onları yok edebilirim." Elbiseyi belime kadar indirdi ve ben de sonunda rahat bir nefes aldım. "İş dünyasına hiç ilgi duymadım ama Bash konuda çok iyi. Düşünmek bile istemediğim kadar çok pazarda yer alıyoruz; onları senin için mahvedebiliriz."

Dudaklarım üzüntüyle kıvrıldı. Düşünceli davranıyordu ama benim istediğim bu değildi. "Onları kendimce seviyorum. Onların böyle incindiğini görmek ya da öfkelerinin geri tepmesiyle uğraşmak istemiyorum. Benim için en iyi intikam kendi başıma başarılı olmak ve hayatımı yaşamanın tadını çıkarmak. Onlar hiçbir zaman gerçekten mutlu olmadılar."

"Seni hak etmiyorlar." Rafael'in dudakları boğazımın kenarına değdi ve elbiseyi yere kadar kaydırды.

Dışarı çıktığımda elleri kalçalarımı buldu ve o da benimle birlikte adım attı.

"Gerçekten öyle değil," diye kabul ettim.

Dudakları omzumun üst kısmına bir öpücük daha kondurdu ve bakışlarının yavaşça vücudumda gezindiğini hissettim. Dövme kaplı elleri gövdemde yukarı doğru kaydı ve çıplak göğüslerimi okşarken göğsüne yaslandım.

"Sütyen yok mu?" Kulağımı ısırdı.

"Hayır." Gözlerim kapandı ve parmakları meme uçlarımla oynamaya devam etti.

"Bu gece şehvetini içmeme izin verecek misin, Tater-tot?" Dili kulak mememin üzerinde gezindi.

İkimiz de onun hapisanede geçirdiği zamanı çoktan atlattığını biliyorduk. Teni kardeşlerine uyacak şekilde bronzlaşmıştı ve gözleri artık açlıktan kızarmıyordu. *Haftalar* önce iyileşmişti.

Yine de ikimiz de bu konuyu açmamıştık.

İkimiz de günde iki kez beslenmeye bir son vermemiştik.

İkimiz de bundan çok keyif alıyorduk.

İstesem de şehvetini bu kadar sık içemezdim, ama kardeşlerinin bana söylediği gibi, erkek iblisler doyumsuzdu.

Ve lanet olsun, bundan kesinlikle yararlandım.

"Öyle olduğumu biliyorsun, Riffraff." Ellerini göğsümden çekip kollarında döndüm. Düğmelerini çözmeye başladığımda, papyonunu zahmetsizce çözdü.

Kapının çalınması bizi böldü ve ben ofladım.

Dudakları hınzırca yukarı doğru kıvrıldı. "Aç olduğunu söylemiştin." "Fikrimi değiştirdim."

Dilini şaklattı ve benden uzaklaştı. Kapıya ulaştığında şöyle bir baktı ve bana kenara çekilmemi işaret etti.

Kapının önünde olmalıydım. Görevimi yerine getirerek yoldan çekildim.

Kapı açıldı ve bir süre sonra Rafael bir araba dolusu yiyeceği içeri taşıırken tekrar kapandı.

"Bana çok zeki olduğumu söyleyin," diyerek yemeğe doğru bir el hareketi yaptı.

"Çok zekisin. Annen de öyle." Arabaya doğru yürüdüm, yiyecekleri görünce ağzım sulandı. Azgınlığım mı? Gitmişti. Önümdeki tereyağlı bifteğe duyduğum şehvet onun yerini almıştı. "İç çamaşırlarına kadar soyun ve benimle ye, Riffraff."

Bunu yapmak için hiç vakit kaybetmedi ve ikimiz de tabaklarımızı kapıp onlarla birlikte yatağa çöktük. Ben sırtımı yatak başlığına yasladım, o da yatağın ucuna yayıldı ve ayaklarımı kaldırarak kendisi yüzüstü yatarken sırtına yasladı.

Yemeğimi resmen içime çektim. Rafael kendi yemeğinin tadını çıkarırken, o çok daha yavaş yedi. Muhtemelen parti boyunca bir şeyler atıştırmıştı, oysa benim karnım kahve ile doluydu ve başka bir şey yoktu.

Kuyruğu birkaç dakika boyunca havada tembelce hareket ederek ayaklarıma doğru ilerledi. Sıcak uzunluğu ayak bileklerimi ve baldırlarımı yavaşça aşağı yukarı okşamaya başladı, o sert yumrular tenimin üzerinde yavaşça sürükleniyor ve vücudumu ısıtıyordu.

"Aile hayatınız hakkında daha fazla şey duymak isterim. Bu konuda pek konuşmadık," dedi Rafael, ben tabağımı temizlerken.

"Onlar hakkında konuşmayı pek sevmiyorum," diye itiraf ettim. "Çoğunlukla onlardan uzak duruyorum. Tatillerde kahve dükkânı çok yoğun oluyor, benim de eve gitmemek için bir bahanem oluyor. Miles'ın hiç ailesi kalmadı, o yüzden bildiğin gibi hep birlikte kutluyoruz. Bundan daha fazlası yok. Kardeşim bana zorbalık yaptı, ailem de ona yardım etti ve farklı bir yol seçtiğim için hiçbiri bana saygı duymuyor."

Kuyruğu bacaklarımı okşamaya

devam etti. "Bence bundan fazlası

var, Tater-tot." "Ne gibi?"

"Garajdaki lüks arabalara dik dik bakmanın nedeni gibi."

İçimi çektim. "Sanırım her şeye rağmen zengin insanlardan hoşlanmıyorum. Benim için önemli olan para değil, para umurumda bile değil. Sadece her şeyin fiziksel bir hatırlatıcısı. Pahalı bir araba ya da şık takım elbiselerinizi gördüğümde, nefret ettiğim o dünyaya geri dönüyormuşum gibi hissediyorum. Hayatım çok değişti.

Ondan kaçtığımdan beri çok daha iyiyim ve tekrar içine çekiliyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum."

Kuyruğu baldırımda durakladı. "Takım elbiselerimi beğenmedin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Onları sevmediğimden değil, sadece..." .

Rafael yan yattı ve kuyruğunu bacağıma doladı. "Bana doğru dürüst ver, Tatum."

İçimi çektim. "Spor ayakkabılarını ve dağınık saçlarını sevdim, hepsi bu. Çok güzel olmandan, güzel giyinmenden ve çok çekici olmandan hoşlanmıyorum, sadece- sırtıyorsun. Neden sırtıyorsun?"

Güldü. "Giyim tarzımı beğenmediğini söylemekten gerçekten korkuyorsun."

"Giyim tarzımdan hoşlanmadığını söyleseydin canın yanardı," diye belirttim.

"Giyim tarzını beğenmiyorum. Her zaman daha az kıyafet giymeni dileyeceğim, Tater-tot." Her nasılsa bunu ciddi bir ifadeyle söylemeyi başarmıştı.

İçimden bir homurtu kaçtı.

Tekrar sırttı, kuyruğu hareketine devam etti. "Kıyafetlerinin seksi olduğunu düşünüyorum ve onlarla bir sorunum yok. Rahat ve konforlu olman hoşuma gidiyor. O kadar uzun zamandır takım elbise giyiyorum ki bu bana doğal geliyor ama senin benden etkilenmene çok daha fazla yatırım yapıyorum. Daha rahat giyinmeye başlayacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki istemiyorum. Ben istiyorum." Eğildi ve neredeyse boş olan yemek tabağına dönmeden önce bileğini öptü.

"Çocukken hayatın nasıldı?" Merakımı yenemeyerek ona sordum.

"Mutluyum," dedi basitçe. "Gerçekten, gerçekten mutlu. Dünya çok farklı bir yerdi. Bazı doğaüstü varlıklar savaştaydı, diğerleri ise saklanıyordu."

Daha fazla ayrıntı istediğimde bana hemen verdi. Kuyruğu bacağımı okşamaya devam etti ve sonunda sorularım bittiğinde ben de onun gibi hissettim.

Mutluyum.

Ve... Daha fazlasını istedim.

OceanofPDF.com

on beş

OceanofPDF.com

TATUM

"KUYRUĞUN EROJEN Mİ?" Rafael'e sordum. Birbirimize çok dokunmuş olsak da, daha önce kanatlarla, boynuzlarla ya da kuyruklarla uğraşmamıştık. İblis formundayken her şey daha yoğun görünüyordu, bu yüzden bundan kaçındım.

"Hassas. Sikim ya da kanatlarım kadar hassas değil ama hassas. Ayrıca çoğunlukla kontrol edilemez. Lanet şeyin kendi aklı var." Ayak bileğime dolandı ve hafifçe sıktı.

Diğer ayağımı kaldırdım ve uzunluğunun üzerinde hafifçe sürükledim.

Hırladı, vücudu gerildi. "Dikkatli ol, Tater-tot. Bu formdayken gerektiği kadar kontrol sahibi değilim."

"Ne yaptığımı biliyorum." Elimi yine hafifçe kuyruğunun üzerinde gezdirdim ve içinden bir ürperti geçti. "Daha önce hiç birinin kuyruğuna dokunmasına izin verdin mi?"

Annesi şeytani formların eşler arasında olduğuna dair bir şeyler söylemişti.

"Hayır, bir eş edinmek niyetinde değildim ama sadece bir hayat arkadaşıyla paylaşılması gereken şeylere her zaman saygı duydum." Sesi bedenimi ısıttı.

"Boynuzların ne olacak?"

"Sen ilk olacaksın."

"Peki ya kanatların?"

Gümbürtüsü dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasını sağlayacak kadar yüksekti. "Çok iyi bildiğin gibi onlar senin."

Söyledim, ama ondan duymak istedim.

Ayağımı tekrar kuyruğunun üzerinde gezdirdim ve titremesine neden oldum. "Bu gece senden istesem beni nasıl sikersin?"

Ben kuyruğuyla tekrar oynarken o bunu düşündü. Kanatları sırtına yakın bir yerde duruyordu ama onlarla daha sonra oynayacaktım.

"O güzel küçük külotunu indirip seni tatmakla başlardım. Ağzıma almak için can atıyordum."

Kahretsin.

Arkasını döndü ve oturdu, bir elini serbest baldırında hafifçe gezdirirken kuyruğu bileğimi sıkıyordu.

Parmakları bacağımda yavaşça aşağı yukarı kayıyordu. "Seni yerken parmaklarımla seni gererdim, böylece benim için hazır olurdun. Ve çaresiz kaldıktan sonra, sana benden içmeni söyledim, böylece değişirdin. Sen içerken, seni sikimle doldururdum, kuyruğunu elimle sarardım, böylece zevkinin kontrolü tamamen bende olurdu.

Kalçalarım biraz hareket etti. Sırılsıklam olmuşum, nefeslerim hızla çıkıyordu ve lanet olsun, beklemekten *bıkmıştım*.

O benim için mükemmeldi. Ben de onun için

mükemmeldim. Biz *dosttuk*.

Ve her şekilde bir bütün olacaktık.

Hâlâ bacağımla okşuyordu ama ellerinin başka bir yerde olduğunu hayal edebiliyordum. Daha yüksek ve daha ıslak bir yerde. "Seninle sevişirdim, sikime sarıldığında ne kadar tatlı hissettiğini fısıldardım. O mükemmel göğüslerini ne kadar sevdiğimi söyledim. Sen etrafımda paramparça olana ve ben seni zevkimle doldurana kadar kuyruğunu okşar ve kanatlarını okşardım.

İşimiz bittiğinde, tekrar başlardım. Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki ikimiz de senin nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi unutana kadar."

Ürperdim.

"Kesinlikle şehvetle dolup taşıyorsun, Tater-tot. Benden ne istediğini söyle." Bakışları yakıcıydı. Eli hâlâ baldırlarımdaydı ve ben daha yukarı kalkmasını istiyordum.

"Tadıma bak." Bu emir yabancıydı -genellikle tempoyu belirleyen ve emirleri veren oydu.

Ama belli ki bu konuda ilk hamleyi o yapmayacaktı.

Yüzünü kalçalarımın arasına indirirken kanatları arkasına doğru açıldı. Keskin bir çekişle başım yastığa çarptı ve sırtım yatağı buldu.

Külotumu kalçalarımın kadar indirdi, eğildi ve göbeğimi derin derin içine çekti.

Onu izledim, aynı anda hem şaşırmış hem de tahrik olmuşum.

Elleriyle kalçalarımı daha da açtı ve sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Daha önce hiç kimse üzerime çıkmaya çalışmamıştı. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve *daha fazlasını* istiyordum.

Haykırdım, dili beni yavaşça ve hafifçe emerken kalçalarım onun tutuşuna karşı sarsıldı. Parmaklarım boynuzlarını buldu ve kalın, sert spiralleri sıkıca kavradım, beni yerken sevgili hayatım için tutundum.

Çılgınlıklarım daha da çılgınlaştı, vücudumun hareketleri de aynı şeyi yapıyordu. Kalın, sıcak parmağını içime soktuğunda kendimi kaybettim.

Yüzünü ve elini paramparça ettim, hareketlerim çaresizdi. Yüksekten aşağı inerken yavaşladı ama durmadı. Başını biraz ittiğimde, onu durdurmam için bana meydan okuyan kırmızı gözlü bir bakışla karşılaştım.

Ve eminim ki sadece bana zevk vermek isteyen bir iblisle diş diş mücadele .

Beni ikinci bir parmağıyla, sonra da üçüncüsüyle gererken bir doruk daha yaşadım. Zevk azalırken aklım başımdan gitti, işinin bitmesini bekliyordum.

Daha bitirmemişti.

Eğer başka bir şey istiyorsam, bunu söylemem gerekecekti.

Ben de başını tekrar ittim. "Daha fazlasını istiyorum, Raf." Daha önce hiç kullanmadığım halde adının kısaltılmış halini ağzımdan kaçırdım. "*Seni* istiyorum."

Gözleri benimkileri yaktı. "Bu halinle ilk kez sikimi ağzına alamazsın, dostum." Bir iblis kadar büyüktü. Hem de çok daha büyük.

Ama fazladan erojen bölgeleri ve neredeyse her yemek yediğinde yer değiştirdiği gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, iblis formunda da zevkinin daha yoğun olduğundan oldukça emindim.

"Yapabilirim ve yapacağım."

Dişlerinin arasında klitorisimi yakalayarak göbeğime doğru hırladı.

Kalçalarım sarsıldı, daha fazla zevk içime işledi. "Şimdi, Raf. *Şimdi* bana sikini ver, yoksa bu iş biter."

Bitmesini istemedim.

O anda denesem bile onu durdurabileceğimden emin değildim. Ama yeterince uzun süre kendi yolunu çizmişti.

Klitorisimi tekrar ısırduğunda gözleri ateşliydi, kalçalarım sarsılırken ve bir çılgınlıkla savaşıırken tuttu. Yavaşladıklarında sonunda beni bıraktı ve kendini oturur pozisyona getirdi.

Adam çok iriydi.

Kesinlikle, gülünç derecede çarpıcıydı.

Ve onu hayal bile edemeyeceğim kadar çok istedim.

Külotumun geri kalanını yırtarak çıkardı ve onu boxer-brief'i takip etti. Kalın ve gergin sikini gördüğümde vücudum ihtiyaçla titredi.

Beni zorluyor.

"Beni istediğini söyle," dedim, kendini üzerime bırakırken. Gözleri hâlâ kırmızıydı ve vücudunun benimkine değen sıcaklığı bunaltıcıydı.

"Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim, kadın." Sikiinin başı nihayet girişimi buldu. İri ellerinden biri çıplak karnımdan yukarı kayarak göğsümü buldu ve sıkı.

Kuyruğu koluma değdi ve ben de onu

tuttum. Küfrederek kalçalarını salladı.

Başı ayırdı ve ucu içime dolduğunda havasızlıktan boğuldum. Bacaklarım daha da açıldı, bedenim onun büyüklüğüne tepki olarak gerildi.

O çok büyüktü.

Hiçbir yolu yoktu. I-

Eli göğsümden ayrılıp yanağımı yakaladı. Başını arkaya eğdi ve beni öptü.

Vücudum gevşedi ve içime bir santim daha kaydıldı.

Ağına doğru haykırdım, kalçalarım kamburlaştı ve o da daha derine kaydıldı. Eli kıcıımı buldu ve kalçalarımı eğdi.

"Beni istedin, Tater-tot, ve bana sahıpsin. Beslen, şimdi." Emri o kadar kendinden emindi ki hemen karşılık verdim.

Şehvetinden sık bir nefes aldım ve vücudumun dalgalandığını hissettim.

Değişmeye başladığımda içimden bir inilti koptu ve o da daha derine itti.

"Daha fazla, Tatum. *Şimdi*. Değişimi hissettiğinde, ona tutun."

Şehvetinin bir nefesini daha içime çektim ve değişimin ürpertisi bedenime yayıldıığında, ona doğru yükseldim.

Vücudum onu almak için yumuşarken, o eve çarpıp içimde dibe vururken bir çığlık benden kaçtı.

"Bana mükemmel uyuyorsun," diye homurdandı, eli saçlarımın arasına girdi ve boynuzlarımdan birinin üzerinde gezindi. O itti ve kalçalarım onu karşılamak için hareket etti, vücudum sanki artık benim kontrolümde değilmiş gibi hissediyordu.

Başparmağı boynuzumun ucunda gezindi ve aldığım zevkin ayak parmaklarıma kadar yayıldığını hissettim.

Nefesim kesildi ve başımı tekrar geriye yatırdı. Kuyruğu hâlâ elimdeydi, bu yüzden başparmağımı çıkıntıların üzerinde gezdirerek küfretmesini ve hareket etmesini sağladım.

İtti.

Kamburla
ştım.

Ve başparmağı boynuzumun hassas ucundayken, benimki kuyruğunun üzerinde kabaca sürüklenirken, birlikte doruğa ulaştık.

Onun hırıltıları benim çığlıklarımla birleşirken, biz birlikte şiddetle hareket ediyor, zevkin peşinden koşuyorduk. Beni onunla doldururken salıverilmesi sıcaktı, bu his tüm kanalımın karıncalanmasına neden oldu.

"Bana ne yaptın?" İnledim, kalçalarım hâlâ hafifçe hareket ediyordu. Umutsuzca.

Hâlâ daha fazlasını

istiyordum. Hâlâ daha

fazlasına *ihtiyacım vardı*.

"Seni benim yaptım." Beni tek bir yumuşak hareketle döndürdü, siki hâlâ içimdeydi. Açının değişmesi başımın dönmesine neden oldu ve bu hissin verdiği yoğun zevkle nefes almaya devam etmek için mücadele ettim. "Bu gece uyumayacaksın, Tater-tot."

"Bu gece uyumak *istemiyorum*."

Elleri kanatlarımı buldu ve nefesimi içime çektim.

Onları hafifçe açarken bedenim ürperdi; lanet şeyler onun dokunuşuyla genişledi.

"Bunu sana yapmak istedim," diye nefes aldım, yumuşak tüyleri hafifçe okşayarak vücudumun her yerini aydınlatırken.

"Yarın."

Kanatlarıma dokunduğunda sikiinin etrafında gerildim ve en hassas noktaları bulduğunda tekrar paramparça oldum. Benimle birlikte uçurumun kenarına gitti, kükredi ve kanalıma tekrar ısı ile doldurdu.

"Lanet olsun," diye inledim, zevkimin artçı şoklarını atlatırken kalçalarım sallanıyordu.

"İç benden," diye emretti, elleri kıcıma doğru kayıyor ve sıkıyordu.

Ben içtim.

O da aynısını yaptı.

Ve şehvetle kendimizi doyururken .

Bir şekilde hem hayatımın en seksi anıydı... hem de en samimi anıydı.

Telefonunda bir alarm çaldığında birlikte duşa girmiştik. Hiç uyumamıştık, bunun yerine birbirimize zevk vermek için bütün gece ayakta kalmıştık.

İkimiz de yapış yapış olmuştuk ve terden tuzlanmıştık.

Ama biz de neredeyse parlıyorduk ve insan formlarımıza geri dönmüştük.

Seksin böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim ve lanet olsun, daha fazlasını istiyordum.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü sıcak su ikimizin de üzerine dökülürken Rafael burnuyla boynumu okşadı. "Düğüne sadece birkaç saat var. Evleneceğiz, yemek yiyeceğiz, biraz dans edeceğiz ve sonra geri çekileceğiz."

"Anlaştık."

Sonra elleri çıplak tenimde gezindi, beni sabunla yıkadı ve ben daha fazlasını istedim.

Aletini girişime hizaladığımda, beni ayaklarımdan kaldırdı ve göğüslerimi duvara bastırarak arkamdan doldurdu. Ellerinden biri klitorisimi çalıştırdı ve birkaç dakika sonra ikimiz de birlikte çözüldük.

"Hâlâ insanlar kadar iyi hissettiriyor," diye inledim ona.

"Çok iyi." Boynumu ısırdı, hâlâ içime gömülüydü. "Bir tane daha, sonra hazır olursun."

Aleti ve parmaklarıyla beni tekrar uçurumun kenarına getirdi ve sonunda beni ereksiyonundan çekerek tekrar ayaklarımdan üzerine yatırdı.

Sabunu ellerinin arasında köpürtürken bir yumruk kapımıza vurdu. "Tatum? Seni hazırlamamız gerekiyor," diye seslendi Miley.

Kahretsin.

Rafael tekrar boynuma sokuldu, ben söyleyecek kelimeleri toparlamaya çalışırken tenimi hafifçe emdi.

Muhtemelen biraz uyumalıydım. Beynim doğru çalışmıyordu.

Ama vücudum kesinlikle öyleydi.

"Duştayım!" Meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde nefesimi tutarak bağırdım. "Beş dakika içinde orada ol."

"Bu yeterince uzun değil," diye mırıldandı Rafael boynuma karşı.

"On. On dakika içinde orada ol!"

"et," bağırdı. "Sadece kırk dakikamız var." Kahretsin.

Raf boğazıma doğru iç çekti.

"Acele ediyorum!"

"Beş tane yapabiliriz," diye kabul etti, ama açıkça isteksizdi.

"Düğün kısa, unuttun mu?" Ona hatırlattım.

İsteksiz bir ses çıkardı ama beni yıkamaya devam etti.

Birkaç dakika sonra ücretsiz bir bornoza sarınmış ve kalçamda sahiplenici bir kolla koridorda tökezliyordum.

Rafael beni Brynn'in kapısının önünde yakıcı bir öpücükle bıraktı ve ayrılmadan önce Miley'nin beni içeri çekmesini bekledi.

OceanofPDF.com

on alti

OceanofPDF.com

TATUM

"EE, EĞLENDİN Mİ?" Brynn sordu, sesi alçak ama gözleri parlaktı. Miley duştaydı ve Brynn giyinirken ben de saçımı . İkisi de biraz akşamdan kalmaydı ama çok kötü değillerdi.

Bir omzumu kaldırdım. "Parti iyiydi. Anastasia için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim, o yüzden buna değdi."

"Sadece iyi misin? Buraya geldiğinden beri gülümsemeyi bırakmadın," dedi Miley duştan.

Dudağımı ısırdım ama gülümsememi engelleyemedim. "Partiden sonra çok eğlendim."

"Sonunda seks yaptın mı?" Brynn banyoya girip sütyenini arkasına bağlarken gözleri daha da parlayarak sordu.

"Belki." Öpüşüp anlatacak biri değildim.

Brynn sıırttı. "Eğer bir eşim olursa, her yerde seks yaparım. Her zaman. Mümkün olduğunca çok."

"O zaman kendine bir iblis bulmalısın." Durakladım. "Dün seni ejderha şekil değiştirenle konuşurken gördüm mü? Burada ilişkimizin gerçek olmadığını kanıtlamaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?" Onlara hikâyeyi ve vermeleri gereken muğlak cevapları anlatmıştım, çünkü bu sahte cevapları vermekte ustalaşmaya başlamıştım.

Yalan söylemeyi sever miydim?

Hayır.

Durum göz önüne alındığında bunun gerekli olduğunu düşünüyordum? Ne yazık ki evet.

"Neden bilmiyorum." Brynn gözlerime bakmadı. "B," diye uyardım.

"Bu konuda onunla çoktan yüzleştirdim ve bana hiçbir şey söylemedi. Yine de birbirlerine benziyorlar. Benim teorim, onun yakalanması zor, muhteşem kardeşlerinden biri olduğu yönünde," dedi Miley düşün içinden.

Gözlerimi kırptım. "Yani kardeşin bir ejderha ama sen doğüstü değil misin?"

Brynn iç çekti. "Elimde olsa sana her şeyi anlatırdım. Zaten bilmeyen insanlara herhangi bir ayrıntı vermemi engelleyen bir büyü var. Doğüstü canlılar arasında bile ejderhalar gizemlidir. Rafael'e sor; kimse gerçekten bir şey bilmiyor."

Ona inandım.

Yine de sırf merak ettiğim için Raf'a sorardım.

Sırf onu geri kazanmak için konuyu değiştirdim. "Peki, siz ikiniz tek gecelik ilişki bulmayı başardınız mı?"

Brynn bana minnettar bir bakış attı. "Miles yaptı." "Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim," diye seslendi.

"Kesinlikle bir adamla flört ediyordu. Adam iblis değildi," dedi Brynn. "Senden sadece birkaç dakika önce döndü, yani tahmin etmem gerekirse, hayatının en iyi seksiydi."

"Sana seksten hiç zevk almadığımı söylediğim için pişmanım," diye homurdandı Miley. "Bu değişti mi?" Ben de araya girdim.

Cevabı isteksizdi. "Öyle oldu."

Dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi. "O insan mı?"

"İnsan olamayacak kadar büyük," dedi Brynn başını sallayarak. "Onun bir kurt adam ya da cadı olmasını umuyordum."

Onun bir cadıyla takılma olasılığı karşısında suratımı buruşturdum ve Miley de aynısını yapmak için kafasını duştan çıkardı. "O bir vampir."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Kanını mı içti?"

Yüzü kıpkırmızı kesildi, sonra onu duşa geri çekti.

Yine de Raf ve kardeşlerinin mesleğini düşününce biraz endişelendim.

Belki de vampirleri davet ettiğinden emin olmak için ona mesaj atmalıydım. *Bazılarıyla* arkadaş olduklarından emindim; Raf başından beri tüm vampirlerin iyi ya da kötü olmadığını söylemişti. "Telefonum burada mı?"

Brynn parmaklarını saçlarımda gezdirirken, "yanında yoktu," dedi. "Neden?"

"Sebebi yok."

"Bana Rafael ve kardeşlerinin öldürdüğü boktan vampirlerden biri olamayacak kadar iyi davrandı," dedi Miley, benim söylediğim yerden devam ederek. "Benim için endişelenme. Eski bir aile dostu olduğunu söyledi."

Mantıklı geliyordu. Tüm farklı doğaüstü türler arasında aile dostları olabilirdi.

Ama...

Yine de biraz endişeliydim.

"Sadece dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Brynn homurdandı. "Çünkü şu anda her zaman ulaşılabilir durumdasın."

Yüzüm kızardı. "Size Raf'ın kardeşlerinin telefon numaralarını vereceğim. Bugün sizi onlarla da tanıştıracam. Tehlikede olsaydık bana söylerlerdi, o yüzden endişelenecek bir şey olmadığına eminim. Ama her ihtimale karşı onlarla irtibata geçebilmenizi istiyorum."

"Onları gördüğüme oldukça eminim. En azından birini. Rafael'e benziyor ama daha huysuz," dedi Brynn, saçımı düzeltmeye çalışırken. O zaman

Bir gün önceki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu ama ben bu halini seviyordum, o yüzden böyle devam ediyordum.

"Bu Sebastian olmalı. En yaşılsı o. Kesinlikle en ciddi olan o."

"Diğeri Zander, değıl mi?"

"Evet. Sanırım en maceracı olan o ve en gencimiz de o."

Brynn başını salladı. "Anlaşıldı." Miley havluya sarınmış bir şekilde dışarı çıkarken duşa baktı. "Tek gecelik ilişkini bir haftalık ilişkiye dönüştürme planın var mı?"

Miley gülümsemesini gizlemek için dudağıını

ısırdı. "Belki de." Brynn sıırttı. "Senin adına

sevindim."

Giyinmek için banyodan çıkmadan önce "Ben de öyle," diye itiraf etti.

"Kiminle takıldın?" Partiy   ılgın planlarla gittiğini bildiğim için ona sordum.

Dudakları yüzünü buruşturdu. "Hiç kimse. August bana bakan her erkeğ  h rlıyor. Sadece burada bulunarak bir yalanın içinde yakalanmanı tek başıma engelleyeceğim."

Ben homurdandım, o da güldü ama onunki yorgun bir g l şt . "Ağabeyin neden bu kadar korumacı?"

"Ejderhalar *her* konuda iğrenç bir şekilde sahiplenici. Kardeşlerimin bildiğı kadarıyla ben gülümseyerek kahve ve şeker satan masum küçük bir bakireyim."

"Bunların  oğ  doğru," diye belirtti Miley, banyoya yeniden girerken bir tarak aldı. Bir şort ve bol bir atlet giymiş, sütyen giyme zahmetine katlanmamıştı.

"Doğru, ama masum kısmı değıl. Gerçek dünyada ne kadar çok pislik olduğunun farkında olduklarını sanmıyorum." Sa larımla uğraşmaya devam etti ve Miley göz kalemimi çekebilmek için beni çevirdi. "Asla aşık olamayacağım

normal bir insan gibi seviyorum. Akli başında herhangi bir insanı anında korkutup kaçırlrlar ve ben de pek fazla doğaüstü varlıkla etkileşim halinde değilim."

Kalbim onun için acıyordu. Miles ve ben Brynn'in üçümüz arasında en romantik olanı olduğunu çok iyi biliyorduk. Çiçekleri, çikolataları, süslü elbiseleri, randevuları o isterdi. Onu Rafael'in kardeşleriyle tanıştırmam konusunda bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı.

Sebastian'ın ona nasıl baktığını gördüğümü düşünmeden edemedim... ama o başka birine bakıyor olabilirdi.

Ya da kafamın içinde olabilir.

Kontrolümüzde olmayan bir şey için onu umutlandırmak istemezdim. Belki partiler bittikten sonra ona sormanın bir yolunu bulabilirdim.

Miles ve ben kollarımızı Brynn'e doladıığımızda, "Sonsuza kadar bekâr kalacağız," diye ilan etti. Brynn üçümüzün açık ara en uzunuydu ama Miles en kısasıydı, bu yüzden her zaman birbirlerini dengelediklerini söyledik.

"Bir düzine kedi evlat edinmeliyiz," dedi

Brynn. "Bir düzine *köpek*," diye düzeltti Miles.

Brynn gözlerini Miley'ye dikti, Miles da dikti.

"Her birinden altışar tane," diye karar verdim ve Brynn'in bir an için yere bıraktığı saç maşasını aldım.

Brynn onu geri çaldı, Miley makyaj çantamı aldı ve sonunda hızlıca hazırlanmaya odaklandık.

Bundan kısa bir süre sonra babamla büyük merdivenin tepesinde buluştum, aşağıdaki boşluğa bakıyordum.

Bir önceki gecenin büyüğü, sisli balo salonu, partinin sona ermesinden bu yana geçen saatler içinde rüya gibi bir insan düğünü mekânına dönüşmüştü.

Alan kırmızı güller ve zarif sandalyelerle doluydu ve stratejik yerlerde süpürme kumaşları vardı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi babam yanağımdan öperek.

Sarsıntılı ilişkimize rağmen, bu iltifat beni yine de gülümsetti.

"Balayında benim için kocan üzerinde çalış," dedi göz kırparak. "Onun gibi bir iş ortağı işimize yarayabilir."

Şaka gibi görünmesini istiyordu ama tamamen ciddi olduğunu biliyordum.

Güldüm, bunu kesinlikle kabul etmedim.

Ve... balayına mı gidiyorduk?

Gideceğimizi sanmıyordum.

Eğer öyleyse, Rafael bana bundan bahsetmemiştii.

İsim etiketi takan bir yabancı merdiveni işaret ederek bize işaret verdi.

Merdivenlerden aşağı indik, elimi babamın dirseğine sıkıştırdım.

Başlar başlamaz bakışlarım Raf'ınkilere takıldı ve onun sırtışını gördüğümde kendi gülümsememe engel olamadım.

Her şey gerçeküstüydü... ama kötü anlamda değil. En

azından artık değil.

Tören kısa ama tatlıydı. Çok geçmeden karı koca ilan edildik ve Rafael beni öpüyordu.

Büyük kalabalığımız sadece bizim için ayrılmış olan bir tatil köyü restoranına yönlendirildi ve hepimiz aldık. Raf ve benim kendi masamız vardı ve Anastasia'nın ailemle oturduğunu gördüğümde bana göz kırptı.

Minnettarlığım göğsümde kabardı. Kadın tam bir azizdi.

Bash ve Zander da Brynn ve Miley ile birlikte aile masasındaydı. Sebastian'ın Brynn'e bakmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım, bu da onun muhtemelen potansiyel eşi olmadığının bir işaretiydi.

Bir gece önce ona baktığını hayal etmiş olmalıyım.

Yemek yerken Rafael'in kolu omzumda kaldı ve ben de onun yanına yaslandım. Gözlerimi deviriyor ama bana kendi yemeğinden bir ısırık verdiğinde ya da benimkinden çaldığında gülümsüyordum.

Güzeldi.

Gerçekten çok
güzeldi.

Rafael'i *gerçekten* uyuyabilmem için elbisemi üzerimden çıkarmaya ikna ettiğim bir uyku molasından sonra hepimiz balo salonuna geri döndük. Yeni dekor, düğünün dekore edilmiş biçimine benziyordu ve klasik müzik çalıyordu.

Diğer çiftler dans pistinde gezinirken Rafael ve ben konuklarla sohbet ettik. Cevap veremediğim sorular sorduklarında boynuma sarılıyor ya da ellerini gövdemde gezdirerek kızarmamı sağlıyor ve bir profesyonel gibi yalan söylüyordu.

Bu kadar kolay yalan söylemesi muhtemelen beni endişelendirmeliydi ama *bana* doğruyu söyleyeceğine güveniyordum.

İnsanlarla selamlaşmamız bittikten sonra Anastasia elime bir buket kırmızı gül tutuşturdu ve beni odanın önüne götürdü. Buketi fırlattım ve arkama baktığımda Miley çiçekleri tutuyordu. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinin odanın kenarına doğru kaydığını gördüm.

İçimden bir ses yeni vampir adamının orada olduğunu söyledi.

Rafael ve ben tatlılardan birkaçını yedikten sonra, anne-oğul dansı için dans pistine çekildi. Bunu baba-kız dansı da izledi.

Daha sonra birbirimize pasta yedirdik ve evet, pastaları birbirimizin yüzünde parçaladık. Ve *ondan sonra*, jartiyer atma geldi.

Anastasia bunun için Zander ve Bash'i erkeklerin oluşturduğu kalabalığa sürükledi. Rafael onu dişleriyle bacağımdan aşağı çekti ve lastiği omzunun üzerinden atmadan önce bana göz kırptı.

Jartiyer onlara doğru uçarken kardeşlerini mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Doğrudan Bash'e doğru geliyordu ama o son saniyede yanından sıyrıldı. Zander da onu takip etti ve kumaş yüzüne çarptı.

Ben homurdandım ve Rafael güldü.

Gizlice çıkmadan önce birkaç kez daha birlikte dans ettik. Parti sabahın erken saatlerine kadar sürecekti ama ikimiz de ilgilenmiyorduk.

Yatakta birlikte birkaç saat geçirdikten sonra ertesi gün öğle yemeğine kadar taş gibi uyuduk ve bir başka parti için hazırlanmadan önce plaja gittik.

Cumartesi gününün elbisesi pembe renkteydi. Anastasia'ya göre bu renk bağa alışmayı temsil ediyordu. Miley ve Brynn ile birlikte tekrar hazırlandık ve Miley'nin vampiri yüzünden daha da kızardığını gördüm.

Brynn hâlâ ejderha şekil değiştiren kardeşi tarafından engelleniyordu ama yine de iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Pazar günü plajda daha da fazla vakit geçirdik, çok eğleneliydi. Son partide, aramızdaki bağın kalıcılığını temsil etmesi için siyah giydim.

Ertesi sabah vedalaştık ve ardından dünyanın öbür ucundaki farklı bir sahil beldesine uçtuk.

Başka bir uçakta Rafael'in yanına sokulduğumda, sonunda sahip olduğumuz şeyin değişmeyeceğini anladım. İyi ya da kötü, ne olursa olsun birlikteydik. Başımıza bir şey geldiğinde, ayrılmak yerine bunu birlikte çözmemiz gerekecekti.

Bu konuda heyecanlı mı yoksa gergin mi olmam gerektiğinden emin değildim, ancak seks beni ilk seçeneğe doğru yönlendiriyordu.

Oluşturduğumuz mutluluk baloncuğunun patlayacağını hissedip duruyordum ve biz ayrıldıktan birkaç gün sonra nihayet patladı.

Telefonum çaldığında kabanamızın ön verandasındaki özel jakuzide sevişiyorduk. Tekrar alana kadar duymazdan geldim.

Kimse beni iki kez aramadı.

Kendimi Rafael'den kurtararak verandaya, kumun içine ve onu bıraktığım şezlonga doğru yürüdüm.

Brynn'in adı ekrandaydı, ben de kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Bir var," dedi hızla, sesinde öyle bir panik vardı ki hemen alarma .

"Ne oldu?"

"Miley dün gece eve gelmedi. Evan'la kaldığını düşündüm ama mesaj attığımda cevap vermedi. Ya da aradığımda. Birkaç saat bekledikten sonra telefonunun izini sürdüm ve peşine düştüm. Dün giydiğı kıyafetlerle birlikte bir çöp konteynerinde buldum. Kanla kaplıydılar."

Gözlerim büyüdü. "Ne oluyor be? Nerede bu kız? O iyi mi?" Kelimeler dudaklarımdan döküldü ama Brynn'in onlara verecek bir cevabı olmadığını biliyordum.

"Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kardeşlerime soramam; onların bu işe karışmasına izin verilmiyor. Villins'i aramalı mıyım, yoksa-"

Rafael telefonu benden aldı ve hoparlöre almak için düğmeye dokundu. Elini kalçama koydu, göğsünü sırtıma yaslayarak telefonu aramızda tuttu ve sorumu tekrarladı. "Ne oldu?"

Brynn hikâyeyi tekrar anlattı ve Rafael dinlerken gözleri kısıldı. "Evan kim?"

"O bir vampir. Onunla senin partinde tanıştı. Ona aşık olduğunu söyledi ve Miley erkeklere asla şans tanımıyor. I-"

"Evan ne?"

Brynn bir an sessiz kaldı. "Soyadını bilmiyorum," dedi sonunda.

Bana baktı, ben de başımı salladım.

Miles onun hakkında ağzını sıkı tutuyordu.

"Bash ve Zander'ı arayacağım. Tatum sana bizimkinin yanındaki dairenin kodunu mesaj atacak; orası bana ait. İçeri girin ve ailemden biri sizi almaya gelene kadar orada kalın." Rafael emirleri yumuşak bir şekilde verdi. Sesinde otorite olduğu kadar sıcaklık da vardı. İnsanlar onu dinliyordu ve ben de neden dinlediklerini anlıyordum.

"Saklanmak istemiyorum," diye itiraz etti Brynn.

"Ailem birçok vampiri çok ama çok kızdırdı. Bu hedefli bir saldırıydı ve başka kimsenin senin peşine düşmesini istemiyoruz. Tehdidin ne ve nerede olduğunu anlayana kadar sizi güvende tutabileceğimiz dairemize gidin."

Brynn "Tamam" dediğinde sesi kısıktı.

"Seni seviyorum B. Bunu çözeceğiz," diye ekledim çabucak. "Miles iyi olacak."

Kadın onayladığını fısıldadı ve Rafael telefonu kapattı.

"O iyi olacak, değil mi?" Ona sordum, içimi korku kaplamıştı.

Raf uzun bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi.

Ve sonra harekete geçti. Adam beni bungalovumuzun ön odasındaki kanepeye götürdü, sonra o kadar hızlı hareket etti ki onu gözlerimle takip etmekte zorlandım. Çantalarımızı toplarken ve odayı düzeltirken kardeşleriyle konuştu ve birkaç dakika dizüstü bilgisayarında yazarken telefonda kaldı.

Bizi havaalanına geri götürmek için bir araba geldiğinde çalışmaya devam ettiğinde, çok daha önce fark etmem gereken bir şeyi bir araya getirdim.

Rafael'in dünyası benimkinden çok daha

büyüktü. Onun *hayatı* benimkinden çok daha

büyüktü.

İlişkimiz onun için sadece küçük bir kırılmaydı ama benim için çok büyüktü.

Paylaştığımız hayattan önce bir hayatı vardı... ve benimkiyle uyuşmuyordu.

Hiç de değil.

Ve bununla nasıl başa çıkacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Daha doğrusu bununla nasıl başa çıkacağımı. Çünkü belli ki Rafael, işi yüzünden arkadaşlarımın ve benim risk altında olduğumuzu bana söylememeye karar vermişti.

Miley, Raf zarar görseydi, onu asla affetmezdim.

Brynn ve Miles benim seçtiğim aileydi ve onlar için her şeyimle .

Arkadaşıma mal olsa bile.

OceanofPDF.com

on yedi

OceanofPDF.com

RAFAEL

Kaldığımız kabinden uzaklaştıkça Tatum daha da içine kapanıyordu. Bunu gözlerinden ve bana verdiği tepkilerden anlayabiliyordum.

Ona dokunduğumda, çekildi. Ona

uzandığımda, hareket etti.

Ona bir şey sorduğumda, cevapları kısa ve kesikti.

Miley'ye muhtemelen ne olduğunu öğrendiğinde vereceği tepkiden korkuyordum. Vampirler, işin içinde insan varsa ve intikam almak istiyorlarsa *öldürmezlerdi*. Onları dönüştürmenin çok daha zalimce olduğunu biliyorlardı.

Bir vampir, özgür olduğunu varsayarsak, tüm varlığı boyunca kana susamışlıkla savaşırdı. Ve eğer özgür *değillerse*, bir insanı dönüştürmek ve sonra açlıktan ölmesine, yavaş yavaş taşa dönüşmesine izin vermek zahmetsiz bir işkenceydi.

Bunun acısını herkesten daha iyi bilirim.

Scale Ridge'e dönüş uçuşunun yarısında Zander'dan bir mesaj aldım. Sadece iki kelimeydi:

ZANDER

Onu buldum.

Başka bir mesaj beklerken, Tatum'un bakıp bir şey öğrendiğimizi fark etmemesi için nefes alış verişlerimi düz tutmaya zorladım.

Mesaj bana ve Bash'e gönderilmişti. Bash'in Zander'dan ayrı olarak sokaklarda olduğunu biliyordum. Hapisten kaçtığım sıralarda Scale Ridge'e taşınan uçucu vampir klanının merkezini arıyorduk.

Bash'le birlikte kaldırım taşlarını döverken çok daha faydalıydım. August peşimdeyken, haydut vampirleri öldürmeye geri döneceğime dair kanıt ararken bu bir seçenek değildi. O gider gitmez yine işe koyulacaktım.

Bildirim ekranımı tekrar aydınlattı.

ZANDER

Evan, Eric Reiner için çalışıyor. Genç, doğuştan vampir ve hiç kayıt yaptırmamış. Babası Charlie Deel ve yaşlı adama neredeyse tıpatıp benziyor. Charlie'yi partinize onun yerine gitmesi için ikna etti.

BEN

Siktir

Charlie ailemin eski bir dostuydu ve vampirleri hizada tutmak için benimle, kardeşlerimle ve babamla aktif olarak çalışan tek vampir klanlarından birinin başıydı.

Eric Reiner'ın kız kardeşinin ölümü beni hapse attırdı. İnsanlara zulmettiğine dair hikâyeler yüzyıllardır dilden dile dolaşıyordu ama bunu kanıtlayacak delilleri elde edene kadar peşine düşmedik. Toplanması neredeyse yüz yıl sürmüştü ama elimizdeydi. Yakalandığımızda, onu da teslim ettik.

Sadece hükümetimiz için önemli değildi.

Çok yaşlıydı, çok fazla arkadaşı vardı.

BASH

Çöp konteynerindeki kanı takip ederek ofis binasına girdim. arkasındaydı. Hala en son yürüdüğüm zamanki kadar açık. Bizden ne kadar iyi saklandıklarını geliştirdiler ya da burada değiller.

BEN

Daha yeraltına inmedik mi?

ZANDER

Hala üzerinde çalışıyorum. Bizi izlemeye devam edin.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Tatum'un hayatımın bu kısmını kabul etmek gibi bir planı yoktu. İnsanları vampirlerden korumak için kardeşlerimle birlikte çalıştığım gerçeğini benimsemeyecekti.

Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefonuma baktı, aynı anda başka bir mesaj daha geldi.

BASH

Tatum'u Miley'nin dönüşmüş olabileceği konusunda uyardınız mı?

Tatum'un yüzündeki kan çekildi ve bakışları bir kalp atışı sonra beni delip geçti. Sesi alçak ve düzdü, "Bunu açıkla. Şimdi."

Cehenneme gidecektim.

Scale Ridge'e daha erken gidebilmek için özel bir uçak ayırtmışım, böylece ihtiyacımız olan tüm mahremiyete sahip olacaktık. Dinamiklerimizi daha fazla bozmak istemiyordum.

"Bazı vampir klanlarının sapkın intikam fikirleri vardır. Doğaüstü varlıkların yakın olduğu insanları dönüştürür ve onları aç bırakırlar. Doğaüstü varlıklar onlara istediklerini vermezse, genellikle yeni vampirlerin kalıcı olarak taş dönüşmesine izin verirler."

"Ne istiyorlar?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun, Tater-tot." Saçının birkaç telini yanağından çekmeye çalıştım ama elini kaldırıp bileğimi yakalayarak beni durdurdu.

"Dokunma bana. Bana yalan söyledin, aylardır yalan söylüyorsun." Bileğimi bıraktı, onun izni olmadan ona dokunmayacağımı biliyordu.

"Sana hiç yalan söylemedim. Sen cevap istemediğin sorular sormadın, ben de senin sormadığın sorulara cevap vermedim." Karnımda büyüyen korkuya tepki vermemek için kendimi zorladım.

Eğer arkadaşı ölürse, beni affetmez.

İstediğimin tam tersi olduğunu bile bile hayatlarımızı olabildiğince ayrı yaşamamız için ne gerekiyorsa yapardı.

Onun yanında geçirdiğim onca zamandan sonra ondan uzak kalmak beni öldürürdü. "Bunu benim üzerime yıkmaya çalışma," diye tısladı. "Ben sır saklamadım. Sen ."

"İşim hakkında ne hissettiğinizi açıkça belirttiniz; kaç vampirin ölmemi istediğine dair gerçekleri anlatmayacaktım."

"Bana söylemeniz sizi ne kadar rahatsız etmiş olursa olsun, arkadaşlarımın ve benim tehlikede olduğumuzu bilmeyi hak ediyordum. Dikkatli olurduk. Şüphelenirdik. Bunun yerine, Miley sonunda kendisini iyi hissettirecek bir erkek bulduğu için heyecanlandık. O asla iyi hissetmez. Her zaman her konuda streslidir. Sadece onunla konuşarak onu koruyabilirdim ama şimdi gitmesinin sebebi benim." Son söylerken sesi çatallaştı ve kaçan bir damla gözyaşını şiddetle sildi.

Suçluluk duygusuyla çenemi

sıktım. O haklıydı.

Ve bir özrü hak etti.

"Üzgünüm, Tatum. Eğer geri dönebilseydim, seni uyarırdım. Arkadaşlarınızın üzerinde kameralarımız ve adamlarımız vardı; kolay hedef değildiniz. Bunu tahmin edemedik ve buna hazırlıklı değildik ve üzgünüm. Size söylemeliydim."

"Ne? Güvenlik görevlileri mi vardı?"

"Kardeşlerim seninle tanıştığım gün telefonunu dairene kadar takip etmişler. Biz yapabiliyorsak düşmanlarımızın da yapabileceğini bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyiz. Bash ve Zander seninle tanışmadan önce Miley ve Brynn için güvenlik ayarlamışlardı. İşimizi sevmiyor olabilirsiniz ama bu işte çok iyiyiz."

"Peki bu nasıl oldu?" Sesi biraz titredi ve birkaç damla gözyaşını daha sildi.

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme için kendimi zor tuttum.

Eric ve Charlie'nin oğluyla ilgili durumu açıkladım. Açıklamam devam ederken sandalyesine daha da yaslandı.

Sonunda bitirdiğimde Tatum inledi. "Bu tam bir karmaşı, Raf." Benim takma adımı kullanıyordu.

Bu iyiye işaretti.

"Ölümsüzlük berbat bir şey," dedim

basitçe. "Senin mantığın boktan."

"Öyle olduğunu biliyorum."

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Tekrar konuşıtuğunda sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Miles'ın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet." Tereddüt etmedim ve bu bir yalan değildi. "Vampirler beni ve kardeşlerimi istiyor. Muhtemelen onu dönüştürecekler ve önümüzdeki on iki ila yirmi dört saat içinde bir fıdye videosu gönderecekler. Bir takas isteyecekler; Miley'ye karşılık beni. Eğer o olmadan onu geri almanın bir yolunu bulamazsak, takası gerçekleştireceğiz."

Tatum ellerini alnına götürdü. "Hayatını nasıl yaşıyorsun? Ruhsal bir çöküntü yaşayacakmışım gibi hissediyorum."

"İhtiyacımız olduğunda yıkılıyoruz ve sonra devam ediyoruz, çünkü elimizdeki tek seçenek bu."

"Tek seçenek bu değil. Yürüyüp gidebilirsin. Normal bir hayat yaşayabilirsin ya da bir iblis için bunun karşılığı neyse onu yaşayabilirsin."

"İnsanların hayatını kurtarmak benim için dünyanın dört bir yanında sikişmekten çok daha değerli, Tater-tot. Sana mantıklı gelmediği için üzgünüm ama gerçek bu."

Başını iki yana salladı. "Kardeşlerinle yaptığın mesajlaşmaya beni de ekle. Her şeyi bilmek istiyorum Raf. Benden başka *bir şey* sakladığını öğrenirsem, işimiz biter. İkimiz de açıktan ölebiliriz, umurumda değil." Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve hiçbir açıklama yapmadan jetin yaşam alanını geçerek, sahip olduğu tek yatak odasına kapandı.

Uzun bir nefes daha verdim.

Aramızdaki her şeyi berbat etmiştim... ve bunu düzeltmenin bir yolu olup olmadığını bilmiyordum.

Eğer varsa bile, Miley tekrar güvende olana kadar onu bulma şansım olmazdı.

Ve o gittiğinde, benim de gitmiş olma ihtimalim çok yüksek görünüyordu.

OceanofPDF.com

onsekiz

OceanofPDF.com

TATUM

Dairenin kapısından içeri adımımı atar atmaz BRYNN kollarını şiddetle bana doladı. Uzun zamandır tuttuğum gözyaşları gözlerimi yaktı ve ben de onu aynı sıklıkla kavradım.

"Zander onun hayatta olduğunu düşünüyorsa bana söylemeyecek," dedi Brynn ve bir elini bırakarak kendi gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Rafael bir şey söyledi mi?"

Piç kurusu bir sürü şey söylemişti.

"Kan tutkusuyla işkence etmek için onu vampire dönüştürdüklerini ve Rafla takas etmeyi teklif edeceklerini düşünüyor," diye itiraf ettim.

Gerçeğin tamamını en az benim kadar, hatta daha fazla hak ediyordu.

"Haber nazikçe vermenin yolu," diye mırıldandı biri. Başımı yukarı kaldırdığımda Zander'ı rahat bir kanepede oturmuş, parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde hızla hareket ederken buldum. Her iki yanında birer tane daha açık dizüstü bilgisayar vardı ama şu anda onlara hiç dikkat etmiyordu.

"Kahretsin." Brynn daha fazla gözyaşı sildi. "Kardeşlerimi aramalıyım. Muhtemelen bir şey yapamazlar ama... Onları aramalıyım."

"Ejderhalar sahiplenicidir. Onları ararsan büyük ihtimalle seni buradan çok uzaklara götürürler ve Miley'ye ne olduğunu öğrenemezsin," dedi Zander dalgın dalgın, parmakları hâlâ klavyenin üzerinde uçuşurken.

"Haklı olmasından nefret ediyorum. Rafael nerede?"

"Onun dairesinde, eşyalarımı topluyorum." Yağlı saçlarımın birkaç telini gözlerimden uzaklaştırdım. Cennetten ayrılmadan önce duş alacak zamanım olmamıştı ve hem kumu hem de biraz güneş kremi temizlemem gerekiyordu.

Zander'ın tuşlarının tıkırtısı durakladı.

Brynn'in gözleri büyüdü. "Ne oldu?

Neden?"

"Ona güvenemem. Bana tehlikede olduğumuzu söylemedi ve şu anda Miley'nin muhtemelen acı çekiyor olması benim suçum."

Zander'in tuşları tıklamaya devam etmedi.

"Bu dairenin ona ait olduğunu bile bilmiyordum - belli ki o piç bana da güvenmiyor." Mutfığa doğru yürüdüm, açlık midemi sıkıştırıyordu.

Benim ve Raf'ın dairesine bu kadar benzeyen ama bir o kadar da farklı olan daireyi görmek beni biraz rahatsız etti. Kat planı tamamen aynıydı ama tersine çevrilmişti. Renkler daha açıktı - dolaplar beyazdı, yerler açık doğal ahşaptı ve mobilyalar daha yumuşaktı. Bizim dairemizde sevdiğim sert kenarlar ve kontrast yoktu.

Buzdolabını açtığımda, lanet şey boştu.

Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardığımda ekranda bir mesaj belirdi.

RAFAEL

Yemek sipariş ettim. On dakika içinde burada olur. Eşyalarını istiyorsan, buraya gelip kendin alabilirsin.

Burun deliklerim alevlendi.

BEN

Paketleme işini halledeceğini söylemiştin.

RAFAEL

Fikrimi değiştirdim. Beni terk etmene yardım etmeyeceğim.

Buzdolabının kapağını biraz fazla sert kapattım.

"Görünüşe göre Raf yemek sipariş etmiş. Kıyafetlerinden birkaçını ödünç alabilir miyim?" Brynn'e sordum.

Nedenini sormadı. "Devam edin. Merdivenlerin solundaki odayı ben aldım. Sağdaki Miles için, eğer..." diye devam etti ve gözleri doldu.

Benimki de öyle.

Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Döndüğünde."

"O döndüğünde," diye fısıldadı Brynn. "Ben de seninle geleceğim. Zander'la yalnız kalmaktan bıktım. Sorularımın hiçbirine cevap vermiyor."

Homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Ona doğru kaşlarını çattı ve merdivenlere doğru yürürken kolumu tuttu.

"Potansiyel eş olmadığınızı söyleyebilir miyiz?" Şaka yapmaya çalışarak sordum.

Kızın burnu kırıştı. "Hayır. Son on iki saati birlikte geçirdik ve şimdiden başka bir kardeş gibi hissediyor."

"O küçümsemeyi duydum," diye seslendi.

"Zaten çok fazla kardeşim var," diye karşılık verdi ve sonra bana baktı. "Gerçekten Rafael'i terk mi ediyorsun?" diye sorarken sesi yumuşaktı.

"Evet." Sesim kendinden emindi, ta ki kendimi dairemize girerken ve eşyalarımı toplarken hayal edene kadar. "Hayır." Sesim dalgalandı. "Bilmiyorum. Benden ne kadar çok şey sakladığınızı bilmek canımı acıtıyor."

Tuttuğu kolumu sıktı. "Özür dilerim."

"Ben de öyle. Keşke Miles benim yüzümden acı çekmeseydi. Bunun için kendimi bok gibi hissediyorum."

Brynn kısık bir sesle, "Onu dönüştürebilirler," dedi.

"Raf'ın söylediklerine bakılırsa, bence bu kaçınılmaz. Ya olanlar yüzünden benden nefret ederse? Ya açlığı onu çıldırtırsa? Ya-"

Brynn kolumu tekrar sıktı. "Keşkelerle kendini kaybetme. İçimizde en mantıklı ve yetenekli olan Miles. Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız. Eğer senden nefret ederse, onu çikolatayla geri kazanırız."

"Çikolatalarımı nadiren yediğini biliyorsun," diye karşılık verdim.

"Kanla o zaman. İkimizde de bundan bolca var." Bana küçük bir gülümseme verdi ve ben de yardım edemedim ama karşılık verdim.

Ben duşa girerken Brynn tuvalete oturdu. "Vampirler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Pek değil. Kardeşlerim dışında doğaüstü varlıklarla pek muhatap olmuyorum ve sizler de hep benimlesiniz. Onları çok sık görmediğimi biliyorsunuz."

Beni görmemesine rağmen başımı salladım ve saçımı yıkamaya başladım.

"Sence Rafael, sorarsak onlarla ilgili tüm sorularımıza cevap verir mi?" diye merak etti.

Tereddüt ettim. Bir yanımda hayır demek istiyordu, çünkü hâlâ ve kızgındım. Ama dürüst olmak gerekirse... "Evet," diye itiraf ettim. "Benden başka bir şey saklarsa, ilişkimizin sonsuza dek biteceğini söyledim. Sanırım bana inandı."

"Kendine inandın mı?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kapattım ve sıcak suyun üzerimde yuvarlanmasına izin verdim. "Sanırım biliyorum. Daha önce ona güvenmiştim. Bir parçam hâlâ güveniyor. Eğer yine yalan söylerse ya da başka bir şey saklarsa, o parçam yok olacak. Bundan sonra nereye gidebileceğimizi bilmiyorum." Bir süre durakladıktan sonra ona sessizce sordum: "Sence bundan sonra birinin içeri girmesine izin vermesi ne kadar sürer?"

"Çok uzun." Sözleri ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Keşke onun yerine beni hedef alsalardı. Açlıktan kurtulacak... ama oraya ulaşması zaman alacak. En azından ben olsaydım kardeşlerimin orada olacağını biliyorum. Bana bilinmesi gereken her şeyi öğretirlerdi, bunu yapmak için birkaç kafayı kırmaları gerekse bile."

"O zaman onun için kardeşiniz olmamız gerekecek."

"Biz ." Sesinde şüphe vardı ve bunu duyduğumda hafifçe güldüm. O da güldü. "Özgüven üzerinde çalışacağım. Onu geri aldığımızda hazır olacağım."

"İkimiz de " Duşta işimi bitirdim, kurulandım ve Brynn'in odasından aldığı uyku tişörtünü üzerime geçirdim.

Banyodan çıktığımızda aşağıda Rafael'in sesini duydum ve olduğum yerde durdum.

Brynn tekrar kolumdan tutup beni merdivenlerden aşağı çekti ve "Saklanarak bir yere varamazsın," diye fısıldadı.

Ona bir yüz ifadesi takındım ve dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı.

Aşağı indiğimizde Rafael mutfakta telefonla konuşuyordu ve biz doğruca paket yemeğe giderken telefon görüşmesini sonlandırdı. En sevdiğim yerlerden biri olduğunu bildiği bir yerden sipariş vermişti; belli ki beni yumuşatmaya çalışıyordu.

İşe yaramayacaktı.

Brynn tabakları ve çatal bıçak takımlarını aldı, ben de çantaları mutfak masasına taşıdım. Rafael de beni takip etti. Eli kalçama o kadar hafif dokundu ki bana gerçekten dokunduğundan emin olamadım, yoksa sadece hayal mi etmiştim.

Yine de kolumda tüylerim diken diken oldu. Bana son dokunuşundan bu yana neredeyse on saat geçmişti... Gerçi ben takip etmiyordum.

Brynn tabağına yemek koyarken Rafael'e açıkça, "Bize vampirler hakkında her şeyi anlatmanı istiyoruz," dedi.

Raf tabağıımı aldı ve doldurmaya başladı. Geri almaya çalıştığımda bana uyarıcı bir bakış attı ve ben de yerime oturdum. Onunla bu konuda tartışmak istiyordum ama bunu yaparsam vampirler hakkındaki açıklamasına gelmemin daha uzun süreceğini biliyordum.

Piç kurusu, tatil köylerinde olduğu gibi yine benimle ilgilenmekte ısrar edecekti.

"Vampirler iblislere çok benzer, ancak şehvet kanla çalışırlar. Bir vampir formları vardır ve erkekler doyumsuzdur, tıpkı erkek

iblisler. İblislerin aksine, açlıklarını gideren bir vampir, işin içinde kan olduğu için şiddete başvurabilir. Eğer dikkatli olurlarsa, beslenmek acı vermez ve aslında kanı içtikleri kişiye zevk verir."

Rafael tabağını önüme koydu ve kendi tabağını doldurmaya başladı. "Aradaki en büyük fark, vampirlerin sistemlerinde vampir kanı varken bir insanın kanını emerek vampir olabilmeleridir. Bizim avladığımız ve öldürdüğümüz vampirler sebepsiz yere insanları dönüştürenler ve beslendikleri insanları sakatlayacak ya da öldürecek kadar şiddetle beslenenlerdir. Onları hizada tutan biri olmasaydı, çok daha fazla ölüm olurdu. Kontrolsüz bir vampir gözünü kırpmadan günde bir düzine insanı öldürebilir."

Kaşlarımı kaldırma içgüdüsüyle savaştım.

Günde bir düzine insan mı?

Bana açıklarken kesinlikle bu kısımdan bahsetmemiştii ve ben ona katil diyordum.

"Vay be. Sizler kahramansınız o zaman." Brynn'in sesinde alaycılık yoktu, sadece saygı vardı. "Sizi neden hapse attılar?"

Öldürdükleri kadim vampir kadın hakkındaki hikâyesini ve kardeşleri serbest kalabilsin diye bu suçu nasıl üstlendiğini yeniden anlattı.

"Ve August daha fazla vampir öldürmediğinden emin olmak için seni izliyor mu?" Brynn'in kaşları alnında yukarı kalkmıştı.

"Konu insan ve doğaüstü çatışmaları olduğunda ejderha şekil değiştirenler tarafsızdır. İnsanlara iblisler gibi saygı duymazlar çünkü size ihtiyaçları yoktur," dedi Rafael basitçe.

Kaşları düştü ve bakışları da öyle oldu.

Ben konuşana kadar hepimiz bir dakika sessizce yemek yedik. "Ejderhaların da bazen insan eşleri oluyor mu?"

Raf bana baktı, bakışları yavaşça yüzümde gezinirken okunamıyordu. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Brynn'den de anladığınız gibi, ejderha şekil değiştirenler gizemlidir. Ölçekli Dağlar'ın derinliklerinde, hapishanenin ötesinde, eşlerini götürdükleri bir yerle ilgili efsaneler duydum. Doğru olabilir de olmayabilir de. Çoğu hikâyede oraya bir isim verilmiyor ve sadece *Eş Dağı* deniyor."

Brynn'in bakışları tekrar ona döndü, gözleri irileşmişti.

Tek kelime etmedi ama içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu. Mate Mountain diye bir yer vardı.

Yemeğine geri döndü ve bana dönüp baktığında göz kırptı.

Göz kırptı.

Sanki ona hala kızgın değilmişim gibi.

Onu terslemek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Bunun yerine konuyu değiştirdim ve aynı anda yemeğime odaklandım. "Miles'ı geri getirme planın nedir?"

Rafael, "Bash birkaç dakika önce telefonda konuşurken aldığım bir ipucunu takip etmek için yola çıktı," dedi.

Brynn'in yaptığı gibi benim de dikkatim tekrar onunkine yöneldi, gözlerim kısıldı.

"Bir dahaki sefere eline aldığı anda telefonunda aramızdaki mesajları göreceksin." Sonunda bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu.

Telefonumu elime alıp kontrol etme isteğimi görmezden geldim. Doğruyu söylediğinden emin olmak için bunu onun izlemediği bir zamanda yapacaktım.

"Eğer bu ipucu düşündüğümüz kadar umut vericiyse, bu gece Eric'i ortaya çıkarmak için dışarı çıkacağım. Hâlâ fidye göndermedi, bu yüzden onu bulmamızı beklediğini düşünüyoruz."

"Bu güvenli mi?" Kelimeleri ya da endişemi düşünmeden sordum.

"Yeterince güvenli. Peşimde bir ejderha şekil değiştiren olacak ve yas tutan bir Reiner bile bir ejderha izlerken bir Villin'i öldürecek kadar aptal değildir."

"Bu bir garanti gibi görünmüyor."

"Bizim dünyamızda eş bağları dışında hiçbir şeyin garantisi yoktur, Tater-tot." Bir ısırık daha aldı.

Çenesinin hareket edişini ve yutkunurken adem elmasının sallanışını

izledim. Bu adam bu kadar çekici olmak zorunda mıydı?

"Bir iblisin eşi ölürse ona ne olur?" Brynn sordu. Donup kaldım.

Rafael yemeye devam etti. "Eşler bir olarak yaşar ya da ölür."

"Bütün doğaüstü varlıklar bunu yapar," diye ekledi Zander kanepede oturduğu yerden. "Ruhlar bağlandığında, kalıcı olarak bağlanırlar."

"Kimse ölmeyecek," dedim, yemeğimden bir ısırık daha almak için kendimi zorlayarak. "Zaten hayatlarımız birbirine bağlıysa, Rafael bensiz hiçbir vampirle tanışmayacak."

"Seni benden intikam almak isteyen vampirlerle dolu bir odaya sokmayacağım." Raf'ın hırlaması anıydı, her zamanki pürüzsüz sesi sertti. "Hayatta olmaz."

"O zaman sen de bu işin içine girmeyeceksin." Bir ısırık daha aldım. Çatalını yere bıraktı. "Bu senin kararın değil Tatum."

Zander'in bilgisayarından bir ses geldi ve "Reiner hatta" diye seslendi. O daha konuşmasını bitirmeden hepimiz odanın içinde koşuşturmaya başlamıştık.

Zander bir düğmeye basarak görüntülü aramayı açtı ve aynı anda kamerasını yapışkan bir notla engelledi.

Miley ekranda belirdiğinde Brynn ve ben boğuk sesler çıkardık, gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve derisi kurumuş kanla beneklenmişti. Her zamankinden daha da zayıf görünüyordu, bileklerine kilitlenmiş metal zincirleri çılgınca çekiştiriyordu. Üzerinde sadece bir spor sütyeni ve bir çift şort vardı, vücudu iblis formlarımızda sahip olduğumuz aynı büyüğü dövmelele kaplıydı ve ayakları *griydi*. Gri renk bacaklarına da yayılıyor gibiydi.

Raf beni göğsüne çekti ve ben de elimde olmadan kollarımı ona doladım, destek için ona yapıştım. Beni kendine yakın tuttu ve bir parmağını dudaklarına götürerek bana ve Brynn'e sessiz olmalarını söyledi.

Bir süre sonra arama kesildi ve bir mesaj .

BİLİNMIYOR

Arkadaşına karşılık senin eşin.

Rafael bu mesaj üzerine hırladı ve Zander'in omuzları gerildi.

Bir süre sonra bir adres geldi ve Zander hemen telefona sarıldı.

Bash sesli mesaja geçmeden hemen önce cevap verdi. "Ne istiyorsun? Sanırım sonunda onları buldum."

"Elimizde bir adres var; az önce size gönderdim. Tatum'u istiyorlar."

Bir an geçti. "Haklıymışım; gönderdiğin adresteyim. Bir plana yardımcı olmak için geri dönmeden önce etrafa bakacağım."

"Dikkatli ol," diye geveledi

Brynn. Bir an sessizlik oldu.

Yüzü pembeleşti, Miley'i gördüğü için gözleri hâlâ yaşlarla doluydu.

Sonunda, arama kesilmeden önce Bash'in ucundan garip bir "Yapacağım" sesi geldi.

OceanofPDF.com

on dokuz

OceanofPDF.com

TATUM

BRYNN ve ben kanepede oturup birbirimizin elini sıkıca tutarken Rafael kapana kısılmış bir hayvan gibi oturma odasında volta atıyordu. Kanepenin karşısında Zander'ın parmakları sanki ele geçirilmiş gibi dizüstü bilgisayarının klavyesinin üzerinde geziniyordu.

Bash sonunda daireye adımını attı. Telefon görüşmesinin üzerinden sadece bir buçuk saat geçmişti ama sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Bakışları hemen bana ve Brynn'e kaydı ve omuzları biraz gevşedi. "Deck Caddesi'ndeki yeni gece kulübüne yerleştiler."

"Bilmeliydim," diye mırıldandı Zander.

"Güvenlik çok sıkı. Alarm vermeden geçemeyiz. Miley tamamen taşa dönüşmeden olmaz."

Brynn'in elimi tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Muhtemelen benimki de onunkini sıkı.

Rafael, "O halde birlikte giriyoruz," dedi.

"Hepimiz." Sebastian hâlâ bana ve Brynn'e bakıyordu. "Ben de mi?" Brynn fısıldadı.

"Hayır." Cevabı hızlı ve sertti. "Sen bizden biri değilsin." Kadının gözleri daha fazla yaşla doldu ve adamın bakışları karardı.

"Bu bir hakaret değildi. Güvendesin çünkü bir Villin değilsin," dedi Zander ve sonunda dizüstü bilgisayarını kapatıp kanepeye bıraktı. Aynı şeyi diğer ikisi için de yaptı ve sonra bana ve Brynn'e baktı. "Ayakları taş gibiydi ve bacaklarına doğru yayılıyordu. Bu da dönüştüğünden beri kimsenin onu beslemediği anlamına geliyor. Acı dayanılmaz olacak ve eğer izin verirse bir günden kısa bir süre içinde onu öldürecek."

"Vampirlerin ve iblislerin açlıktan ölmesinin yıllar aldığını sanıyordum," dedim. "Sağlıklı olanlar. Yeni bir vampir çok daha kırılgandır."

Kahretsin.

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Hayatını riske atmayacağım," diye karşılık verdi Rafael.

"Onu istiyorlar. O olmadan bizi içeri almazlar," diye karşı çıktı Zander. "O artık bir Villin. Onu güvende tutacağız."

Raf yine hırladı.

Onunla konuşmam gerekecekti.

Kızgın ve kırgın olmama rağmen beni dinleyeceğini biliyordum. Başkasıyla konuşmasa bile bu konu hakkında konuşacaktı.

Brynn'in elini son bir kez sıktıktan sonra bıraktım ve ayağa kalktım. Yanına yaklaşıp elini tuttuğumda Rafael'in gözleri kısılmıştı. Beni Brynn'inkinden bile daha sıkı. "Hazırlanıp birkaç dakika içinde döneceğiz."

"etmeyin. Yola çıkmadan önce yedekleri yerleştirmemiz ve birkaç şeyi daha halletmemiz gerekiyor," dedi Bash.

Raf'ı apartmandan dışarı çektim. Çenesi öyle sıkılmıştı ki dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. Şifreyi girmem sadece bir dakika sürdü ve kapı sorunsuzca açılıp kilitlendi.

Rafael kapıyı arkamızdan kapattı. Kapının önünde durdu, sanki gitmemi engelleyecekmiş gibi sırtı girişe dönüktü. "Canının yanması riskini göze alamam, Tater- tot."

O buna bu kadar karşıyken tartışmak beni bir yere götürmezdi. Dürüst olmak gerekirse, tartışmak beni onunla hiçbir yere götürmedi. Dürüst, mantıklı bir konuşma yapmak, ikimizin de rahat edeceği bir karara varmanın tek yoluydu.

Ben de ona yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum. O da belime doğru kalktı ve beni kendine çekti.

"Miley benim ailem," dedim ona basitçe. "Senin Zander ve Bash'in var; benim Brynn ve Miles'ım var. O yaşıyor ve acı çekiyor. Eğer Bash ya da Zander onun yerinde olsaydı, onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım. Senin de benim için aynısını yapmanı istiyorum."

Gözlerini kapattı, çenesi tekrar sıkıştı.

Olduğum yerde kaldım ve ona düşünmesi, işlemesi ve ne yapacağına karar vermesi için zaman tanıdım.

Rafael aptal olmaktan çok uzaktı. Bunun sadece en iyi arkadaşımı kurtarmakla ilgili bir karar olmadığını biliyordu. Yapması gereken seçim ya Miles'ı kurtarmak için benim hayatımı riske atmak ya da onun ölmesine izin vererek beni kaybetmekti.

"Hiçbir şey için yanımdan ayrılmıyorsun," diye homurdandı sonunda, gözlerini açarak. Bakışları sert ve ciddiydi. "Orada bulunduğumuz süre boyunca fiziksel teması sürdürüyoruz."

Başımı salladım. "Bu adil."

"Eğer biz oradayken bir emir veririm, ona uyacaksın. Seni bir yere saklarsam, ben dönene kadar orada kalacaksın. Ve eğer sana yer değiştirip kaçmanı söylersem, yer değiştirip kaçacaksın."

Tekrar başımı salladım. "Anlaşıldı."

Uzun bir nefes verdi ve sonra beni serbest bıraktı.

Hâlâ kırgın ve öfkeliydim ama yine de kollarımı boynuna doladım. Bana sıkıca sarıldı ve ben de yüzümü boynuna gömdüm. "Teşekkür ederim, Raf."

Bir an geçti ve onu serbest bıraktım. Beni bıraktı, ben geri adım atarken keskin bakışları beni takip ediyordu. "Gece kulübü için giyinmemiz gerekiyor, değil mi?"

Üzerinde zaten pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış açık mavi bir düğme vardı, yani hazırdı.

Rafael onaylamak için başını eğdi.

Raf beni dolabın içinde, elinde küçük makyaj çantamla karşıladığında siyah, ısıltılı braletimi çoktan giymiş, uyumlu mini eteğimin fermuarını çekmeye çalışıyordum. Gözleri hızla üzerimde gezindi ve ondan zar zor yayılan şehvet daha canlı bir hal aldı.

"Dön." Makyaj çantasını kolunun altına sıkıştırdı.

İsteksizce döndüm.

Bir eliyle sert kumaşı bir arada tutarken diğer eliyle fermuarı yukarı kaldırdı.

"Bunu ne zaman aldın?"

"Brynn birkaç yıl önce bana ve Miles'a onunla dansa gitmemizi istediğini söyledi ve bunun için bize kıyafet aldırdı. Bir gece kulübüne gittik ve oradan *nefret etti*. Çok gürültülü ve kalabalıktı, sadece yirmi dakika dayanabildik. Eve döndüğümüzde müziği açtı ve mutfakta kendi dans partimizi yaptık."

Yanağımı ısırdım, arkadaşım için duyduğum korku yine midemi

şişirdi. Ya ona ulaşamazsak?

Ya bizi öldürmeyi başarırlarsa? Ya-

Eteğimin fermuarını kapatırken Raf'ın dudakları hafifçe omzuma dokundu. "Onu geri alacağız ve eve tek parça halinde döneceğiz, Tater-tot." Sesi hâlâ her zamankinden daha kısıktı ama yumuşaklığı geri gelmişti.

"Gerçekten, gerçekten öyle umuyorum," diye fısıldadım.

Dudakları tekrar omzuma değdi ve sırtımı göğsüne yasladım. Bir elini çok açıkta duran göbeğimin üzerinde gezdirdi ve göğsü hafifçe gümbürdedi. "Eğer durum farklı olsaydı, seni biraz daha örtecek bir kıyafet için mağazaya götürüyor olurdum."

"Eğer durum farklı olsaydı, sen beni evde kalıp seninle soyunmaya ikna edene kadar üstümü değiştirmeyi reddederdim.

gece kulübü."

Arkamı dönüp elinden makyaj çantamı alırken dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı.

Kapı aralığına yaslandı ve bir buçuk dakika boyunca makyaj yapmamı izledi. Tezgâhın üzerine bıraktığımda koluna girdim ve birlikte merdivenlerden aşağı indik.

Ona hâlâ kızgındım ama öfkem Miles güvende olana kadar beklemek zorundaydı. Ondan sonra, hayatımı onunla paylaşmaya devam edecek kadar ona güvenip güvenmediğime karar verecektim.

Eğer değilse... mecbur kalana kadar bunu .

Diğer daireye döndüğümüzde BASH ve ZANDER hazırды. Brynn'e sarıldım, sonra da onları asansöre kadar takip ettim.

"Plan nedir?" doğru inerken onlara sordum. "İçeri gir. Miley ile birlikte çık.

Hayatta kal." Zander gerçekleri söyledi.

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Plan yok mu?"

"Plan yapacak zamanımız yok," dedi açıkça. "Onu orada tutacaklarının bile garantisi yok. Ama ekibimin kulübün kameralarına girmesi birkaç gün sürer ve Miley'nin birkaç günü yok. Körlemesine gidiyoruz."

Asansörden çıktık ve Bash'i aracına kadar takip ettik. Parlak siyah boyalı, devasa bir Hummer'dı. Camı diğerlerinden daha kalın görünüyordu, bu da bana muhtemelen birkaç güvenlik yükseltmesinden daha fazlasına sahip olduğunu düşündürdü. Bash hakkında bildiklerime göre, etrafta iyi gizlenmiş bir tank gibi bir şeyle dolaştığını varsaymak mantıklı görünüyordu.

Raf ve ben arka geçtik ve Bash garajdan çıkarken, "Bunu mezar taşıma yazın. *Plan falan yoktu.*"

Rafael'in göğsü uyarırcasına gümbürdedi.

Benim ölümüm hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı, sadece kendisinin de öleceği anlamına geldiği için değil.

Bash araya girdi. "Sen ve Rafe Eric'in dikkatini çekeceksiniz. Zander ve ben Miley'i bulana ya da orada olmadığına karar verene kadar binayı dolaşacağız. Kim bulursa onu dışarı çıkaracak. Hangimiz onu alamazsa size katılacak, Reiner'ı öldüreceğiz ve çıkacağız. August'un bununla bir sorunu varsa, bu sefer *beni* hapse atabilir."

Birkaç tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım. Hâlâ biraz nemliydi ve muhtemelen harika görünmüyordu ama umurunda değildi. "En azından körlemesine gitmekten iyidir."

"İyi olacağız." Zander dizime vurmak için uzandı ama Raf elini geri çekti.

"Adamlarımız bu gecenin normal kalabalığıyla birlikte yavaş yavaş kulübe sızıyor. Gözleri üzerimizde olacak, böylece arkamız dönükken kimse bizi öldüremeyecek," dedi Rafael. "Ve unutma-"

"Senin yanından ayrılmıyorum. Biliyorum. Bunu kabul ettim."

Cevaptan sadece biraz tatmin olmuş görünüyordu. Ölmemizi isteyen vampirlerle dolu bir gece kulübüne girmek üzere olduğumuzu düşünürsek, onu suçlayamazdım.

BASH TANKINI, yani Hummer'ını otoparkta normal arabaların yanına **park etti**. Bir başparmak gibi göze çarpıyordu, ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu, sadece kilitledi ve anahtarı cebine soktu.

Scale Ridge'de fazla suç işlenmiyordu, yani muhtemelen güvenliydi. Ve içimden bir ses içeri girmeye çalışan birinin pişman olacağını söylüyordu.

Rafael bir kolunu belime doladı, dördümüz büyük bir depoya benzeyen kapılara doğru yürürken eli kalçama indi. Biz yaklaştıkça içeride çalan müziğin sesi daha da yükseliyordu ve ben yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum.

Az da olsa edindiğim tecrübe bana gece kulüplerini sevmediğimi söylemişti.

Çocuklar sırada bekleme zahmetine girmediler ve kapıdaki fedailer bizi gördüklerinde hiç duraksamadan el sallayarak içeri aldılar.

Aklıma Bash ve Zander'ın muhtemelen daha önce orada bulundukları geldi. Rafael hapisteydi, ama bildiğim kadarıyla Zander ve Bash bunca zamandır Scale Ridge'de yaşıyorlardı. Orada yaşamak orada yemek yemek anlamına geliyordu ve Raf bana hayatlarının bu kısmını kolaylaştırmak için gece kulüpleri gibi halka açık yerlerde beslenmeyi tercih ettiklerini söylemişti.

Rafael'in eli kalçamda sıkılaşıırken benim kâbus anlayışına doğru ilerliyorduk. Önümüzdeki dans pistinde dirsek dirseğe dizilmiş yüzlerce insan vardı. Onlardan ya da belki de sadece kulakları sağır edecek kadar yüksek sesli müzikten enerji yayılıyor gibiydi.

Üzerlerinden topluca kızıl dumanlar yükseliyordu ve bu dumanları görünce gözlerim büyüdü.

Şehvet.

Çok fazla şehvet.

Erkeklerin beslenmek için gece kulüplerine gelmesine şaşmamalı.

Sol tarafımızda yarım düzine barmenin çalıştığı bir bar vardı. Etrafındaki neredeyse tüm tabureler doluydu.

Sağımızda iki sıra masa vardı. Etraflarındaki ışıklar loştu ve kulübün o kısmından yükselen şehveti gördüğümde gözlerim daha da büyüdü.

Vay anasını.

Raf kulağıma bir şeyler fısıldadı ve ben ona doğru sarsıldım. Kendi kulağına dokundu ve sesinin yumuşak ipeği doğrudan benimkine mırıldandı,

"Böylece birbirimizi duyabiliriz."

"Bash ve ben dışarı çıkıyoruz. Yakında misafiriniz olacak, eminim. Arkanızı kollayın." Zander'ın sesi Rafael'inkini takip etti.

Tüm adamlar telsizlerimizden bağlı olduğu için parmak uçlarımda yükseldim ve Raf'a seslendim, "Ne yapacağız?"

Müzik o kadar yüksekti ki neredeyse bağırarak zorunda kalacaktım.

Bana yarım bir gülümseme verdi, sonra beni dans eden kalabalığa doğru çekti.

Kalabalığın içine çekilme ve tüm o hareket eden bedenlerin arasında sıkışıp kalma fikri neredeyse tüylerimi ürpertiyordu.

Tepkimi fark etti ve vites değiştirdi, dönüp beni kabinlere doğru götürdü.

Şehvetin daha da yoğun olduğu yerde.

Beni bir şekilde etkileyeceğinden endişeleniyordum ama en azından dansçı kalabalığı değildi.

Her neyse, Miles'ı geri almak için oradaydık. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım.

Yanlarından geçerken içerideki insanlara bakmamaya çalıştım ama bu çok zordu. Kabinler küp şeklindeydi, bu yüzden kulübün geri kalanıyla neredeyse tamamen kapatılmışlardı, ancak açıklıklar bize bakıyordu. Bir tanesinde birkaç kalça gördüğümde yüzüm kızardı ve başımı çevirirken rastgele bir kadının çıplak göğüslerini gördüm ve bir adamın dişlerini boynuna gömdüğünü fark ettim.

Vay be.

Rafael'e yaklaştım.

Gece kulübünün sahibi her kimse onun tarafından kapatılmış olan bir kabinin önünde durmadan önce beni yanına çekti. Eric Reiner, büyük ihtimalle.

Raf bölmeyi hareket ettirdi, sonra beni önündeki kabine soktu. Etrafımızdaki duvarlar sayesinde müzik biraz boğuklaştı ve bir an için minderlere gömülüp rahatladım.

"Kuzey koridoru temiz. Sekiz vampir vuruldu," dedi Zander kulağıma.

Bash'in sesi onu takip etti. "Güney de temiz. Benim tarafımda dört kişi öldü."

Gözlerim büyüdü.

"Bilinçsiz," dedi Raf. "Sadece hak ettiklerinden emin olduğumuzda öldürürüz."

Biraz rahatladım.

Bana doğru kayarken dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve kolunu tekrar sırtıma doladı. "Gece kulüplerini sevmez misin?"

Yüzümü buruşturdum, o da kıkırdarak beni kendine çekti. "O kabinlerden birinde bir vampir gördüm."

"Dünyadaki gece kulüplerinin çoğunun sahibi ve işletmecisi vampirler," diye kabul etti. "Bizim gibi uzaktan beslenemezler, bu yüzden kolayca yiyecek bulabilecekleri bir yere sahip olmak onlara fayda sağlar. Kulüplere giden çoğu erkek ve kadın bir noktada bir vampir tarafından teklif edilmiştir."

"Vay canına."

"İçinde ne kadar uzun süre kalırsan dünyanın doğaüstü yanını o kadar iyi tanıyacaksın." Omzumu öptü. "Eric her an bize katılabilir. Bırak konuşmayı ben yapayım, lütfen. Zaten sahip olduğundan daha fazla dikkatinin senin üzerinde olmasını istemiyorum. Adam delinin teki."

Başımı salladım ve kabine oturup beklemeye başladık.

OceanofPDF.com

yirmi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TATUM

Uzun süre beklemek zorunda kalmadık.

Soluk tenli ve beyaz-sarı saçlı uzun boylu bir adam, korumaları olduğunu tahmin ettiğim kişiler tarafından iki yanımıza sıkıştırılmış bir şekilde bizimle birlikte kabine girdi.

"Kızı geri ver Eric." Rafael dolandırmakla vakit kaybetmedi, hatta piçi etkilemeye bile çalışmadı. "Kızın en yakın arkadaşının bir sürü ejderha şekil değiştiren kardeşi var; onları gerçekten bu işe karıştırmak istiyor musun?"

Eric'in gözlerinde bir şey parıldadı.

Korkuya çok benziyordu.

Elbette ortaya çıkar çıkmaz kayboldu.

Bash ve Zander birkaç odanın daha temiz olduğunu belirttiler ama ben onları zar zor duydum.

Reiner, "Bunda bulaşacak ne var ki? Tek yapmam gereken mülkü senin üzerine yapmak ve ölüm haberini vermek; hükümet onu senin öldürdüğüne inanacak. Ben de güzel küçük arkadaşının hapisanede açlıktan ölmesini izleyeceğini bilmenin zevkini yaşayacağım."

Rafael'in kolu hafifçe belime dolandı ama kıkırdadı. "O kadar kolay olsaydı, çoktan parmaklıklar ardına dönmüş olurdum. Çaresizsin; çaresizlik seni dikkatsiz yapar."

"bilirsin, değil mi? O kafeye bir insanla konuşarak seni eşi olarak kabul etmesini sağladıktan sonra."

Bakışlarımın Rafael'inkilere kaymasına izin

vermedim. Eric bunu nereden biliyordu?

Raf'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer eşim hakkında kendine yalan söylemek seni daha iyi hissettirecekse, devam et. İkimiz de, bağı mühürleyene kadar onu senden uzak tutmayı başardığım için kızgın olduğunu biliyoruz. Ben kilit altındayken onu öldürmek çok daha kolay olurdu, değil mi?"

Eric'in gözleri kısıldı, sırtıışı hâlâ yüzündeydi. "Ben hiç insan öldürmedim. Asla da öldürmem."

"Tabii ki hayır. Kız kardeşinin aksine, sen bunun için fazla medenisin."

Eric ayağa fırladı ve masanın üzerine eğilirken avuçlarını masaya vurdu. Rafael ondan hemen önce kalçamı sıktı, bu yüzden vampirin ani patlaması karşısında sıçramadım.

İlk kez adamın gözlerindeki delilik parıltısını gördüm. "O sadece bunu hak eden insanları öldürdü."

"Yüzyıllar boyunca *yüzlerce* insanın onun öldürdüğü kadar acı çekerek ölmeyi hak ettiğine içtenlikle inanıyor musun?" Rafael'in sesi hâlâ pürüzsüzdü.

Kardeşleri binada çalışırken o da vampiri oyalıyordu.

Onlar ilerlerken sesleri her bir iki dakikada bir hala kulaklarımızdaydı.

"İnsanlar sığırdır. Onların ölümü benim vicdanımı onunkinden daha fazla rahatsız etmiyor." Eric tekrar yerine oturdu. "şimdi, buraya bir takas için geldik. Senin eşiine karşılık onun arkadaşı."

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." Sözlerine rağmen Rafael'in parmakları kalçama saplandı. "Ya kızı bize verirsin ya da bir sonraki hedefimiz sen olursun."

Eric karanlık bir şekilde güldü. "Sanki kardeşlerin odaları ararken gece kulübünde zaten iblisler dolaşmıyormuş gibi. Yaşlı olabilirim ama aptal değilim. O burada değil."

Midem sıkıştı.

Gerçekten körlemesine gitmiştik.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Rafael kolayca yalan söyledi. Çok kolay.

"Ben-"

Kalın, dövmeleli bir vücut kabinin girişine adım attığımda Eric sözünü kesti. August kayarak içeri girdi, Rafael'in yanına oturdu ve yanımdaki dört adam da onu görünce aynı derecede şaşırılmış görünüyor. Raf bunu diğerlerinden daha iyi saklıyordu ama maskesinin arkasını görebiliyordum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" August masadakilere ters ters baktı.

Hiçbiri cevap vermeyince bir an sessizlik oldu.

Ya da hepsi düzgün bir cevap bulmaya çalışırken. Ama ben onlara bakmadım; August'a bakmakla meşguldüm.

Yüzünde Brynn'den *çok şey* vardı. Çatık kaşlarında. Gözlerinin renginde ve burnunun şeklinde. Kesinlikle kardeşiler.

Kardeşleriyle resmi olarak tanışmamış olabilirdim ama onlar hakkında düzinelerce hikaye duymuştum. Onu onlar büyütmişti, her doğum gününde şehre gelip onu yemeğe götürürlerdi, dükkânından bir sürü şeker sipariş ederlerdi ve o bunları yiyip yemediklerini bile bilmezdi...

İnsanlar ve şekil değiştirenler arasındaki bariz farklara rağmen, Brynn'in kardeşlerinden herhangi birinin en iyi arkadaşının alınıp kendi isteği dışında dönüştürülmesini umursamayacağına inanmadım.

Ben de Rafa verdiği söz bozduğum ve ona gerçeği söyledim. Elim Eric'e doğru gitti. "Bu adam Miley'i baştan çıkarması için birine para verdi, sonra onu kaçırdı ve bir vampire dönüştürdü. Şimdi de açlıktan ölüyor. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyoruz ama kabul edeceği tek takas benim hayatıma karşılık Miles'inki."

August bana göz kırptı.

Eric bana göz kırptı.

Rafael de bana göz kırptı.

"Kanıtınız var mı?" diye sordu ejderha sonunda.

Telefonunu cebinden çıkaran Rafael'e baktım. Miles'in videosunu açtı ve onu August'a doğru kaydırduğında kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Etrafım beş devasa doğaüstü yaratıkla çevriliyken gözyaşı dökmenin bana bir faydası olmazdı.

Video oynatılırken August'un gözleri kısıldı. Video sona erdiğinde videoyu Rafael'e geri verdi ve bakışlarını Eric'e çevirdi.

Eric, "Eğer telefonundaysa, bu kızın onda olduğunun kanıtıdır," diye karşı çıkmaya çalıştı. "Burada kızın kurtarılmasını savunmak için bulunan benim."

"Miley, Rafael'le çiftleştiğimizden beri Villinler'in koruması altında. Brynn de öyle. Ara onu; sana doğruyu söyleyeceğini biliyorsun," dedim hemen.

August sessizce cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa dokundu. Bir iki dakika daha geçti ve sonra telefonu kulağına götürdü.

"Neredesin?"

Brynn'in sesi boğuk çıkıyordu. "Uzun hikâye ama işler sarpa sardı. Villinler şu anda beni güvende tutuyor. Neden?"

Sorusuna cevap vermedi. "Miley nerede?" Uzun bir duraklama oldu.

Konuştığında sesi cevabı duyamayacağım kadar kısıktı.

"Ben halledeceğim." August'un sesindeki sertlik ödümü koparmaya yetmişti.

Bash ve Zander'ın sesleri kulaklarımızı doldurdu. "O burada değil. Burası boş. Sizinle buluşmak ve Reiner'la ilgilenmek için geri dönüyoruz."

Zaten Rafael'in yanına yapışmamış olsaydım, daha da yaklaşırdım.

August telefonu kapattı, telefonunu cebine koydu ve ellerini masanın üzerine koydu.

Ejderha şekil değiştiren yavaşça bakışlarını vampirin bakışlarına doğru kaldırırken Eric'in yüzü soldu.

August sesi alçak ve sertti, "Kızın yerini iki dakika içinde Villins'in eline ver, yoksa seni ve tüm klanını hapishaneye sürüklerim. Siz açlıktan ölürken, *sizin yüzünüzden* orada olduklarını bilmelerini sağlarım."

Eric'in gözlerindeki korku o kadar yoğunlu ki neredeyse tadını alabiliyordum. Başını sallayarak onayladı ve telefonuna bir şeyler yazdı. Bir an sonra Rafael'in telefonu çaldı.

Mesajı açtı ve canlı bir kameraya giden bir bağlantı buldu. Miles ekrandaydı ve bileklerindeki zincirlere karşı mücadele ediyordu. Ayaklarındaki ve bileklerindeki griler son videodan bu yana uyluklarının ortasına kadar yayılmıştı ve korku kalbimin sert çarpmasına neden oldu. Sayfada koordinatlar da vardı ve konumun bu olduğunu varsaydım.

"Anladın mı?" August Raf'a sordu.

"Evet. Teşekkür ." Rafael bakışlarını ejderhanınkilere doğru kaldırdı.

August başını öne eğdi. "Herkesin bildiği kadarıyla, bu konuşma hiç yaşanmadı."

"Anlaştık."

"Şimdi çekip gideceğim. Eğer vampir bu masadan canlı kalkarsa, *seni* hapishaneye geri götüreceğim. Anlaştık mı?"

"Kristal." Rafael'in bakışları tekrar gözleri kısılan vampirlere kaydı. "Eşime kapıya kadar eşlik et."

Protesto etmek için ağzımı açtım ve sonra bunun aptalca olduğunu fark ettim, çünkü lanet olası bir vampirle dövüşemezdim.

Ben de kapattım.

Rafael beni kucağına aldığında ve August kolumdan tuttuğunda, beni masadan uzaklaştırmasına izin verdim. Adam beni sürüklemek zorunda kaldı çünkü dikkatim arkamdaki kabindeydi.

Ben gittiğim anda kıyamet koptu. Bir masanın bir şeye -ya da birine- çarptığını duydum ve dehşet içime işledi.

Bakışlarım Bash ve Zander'a takıldı ve çılgınca kulübeye doğru işaret ettim. Kulağımdaki cihaza dokunarak, "Raf, Eric ve korumalarıyla birlikte içeride," dedim.

Kardeşler kabine doğru koşmaya başladılar. Onlar oraya varmadan Rafael dışarı çıktı.

Elleri kan içindeydi, iblis formunun dövmeleeri, kanatları ve boynuzları ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde yok oldular.

Kardeşlerine başıyla işaret etti ve onlar da yavaşladılar.

August kolumu bıraktı ve yürümeye devam ederek omzunun üzerinden seslendi: "Köylüler bana kız kardeşimin yerini bildirsin."

Onunla tartışmayacağıma adım gibi emindim.

Raf kolumdan tuttu ve kapıya doğru ilerlerken beni yanına çekti. Elleri kanlıydı ama ikimizin de umurunda değildi.

Zander omzumun üzerinden baktığımı fark edince, "Adamlarımız ortalığı temizleyecek," dedi. "Bulacak kanıt kalmayacak."

Güzel.

Bu iyiydi.

Ve şimdi, Miley'i geri alma zamanı gelmişti.

yirmi bir

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RAFAEL

Bash Miles'ın tutulduğu depoya giderken Tatum'u göğsüme bastırdım. Onlar Miley'i çıkarırken arabada kalacağımızı söylediğimde itiraz etmedi.

Yine de nedenini sordu.

Miles'ın açlıktan ve onu yemek tabağında istemediğimi açıkladığımda sessizleşti.

Onun da gözleri biraz yaşardı.

Ama itiraz etmedi.

Yirmi dakika sonra Zander kollarında Miley ile dışarı çıktı. Titriyordu ama bacaklarındaki gri renk solmuş ve vampir formundan çıkmıştı.

Zander Miles'ı yolcu koltuğuna oturtup kemerini bağladıktan sonra binanın içinde kayboldu. Kapıya doğru top gibi kıvrıldı ve ne bir kelime söyledi ne de bize baktı.

Tatum bana kararsız bir bakış fırlattı ve ben de sessizce başımı sallayarak arkadaşını rahat bırakmasını söyledim.

Miley'nin bize saldırmaması, *birinden* çok kan emdiği anlamına geliyordu. Bahsimi Bash'e yatırmıştım.

Zander tekrar dışarı çıktığında Bash'i taşıyordu.

Tatum'u bir öpücükle koltuğa bıraktım ve ağabeyime yardım etmek için dışarı çıktım.

Bash onu arabaya götürürken, "Bu küçük şey çok güçlü," diye mırıldandı. "Göründüğünden daha dayanıklı."

İlk defa ikimiz de ukalaca bir cevap vermedik.

Onu Tatum'un yanındaki koltuğa oturttuk ve Zander sürücü koltuğuna doğru yürümeden önce kalçasına hafifçe vurdu.

Dönüş yolculuğu sırasında Bash'in sessiz klasik müziği arabanın içinde süzülüyordu. Tatum, August'a dairenin yerini mesajla bildirmem gerektiğini fısıldadı, ben de Brynn'den numarasını aldım ve bildirdim.

Miles nihayet biz dönmeden birkaç dakika önce titremeyi bıraktı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Zander aynada Tatum'un gözlerine bakarak, "Uyandıktan kısa bir süre sonra tekrar yemek yemesi gerekecek," dedi.

"Brynn ve ben onu besleyeceğiz," dedi Tatum, çenesi düşmüş bir halde.

"Torbalanmış kanla başlarsa onun için daha kolay olur. Daha az bunaltıcı olur. Eğer onunla bu konuda konuşmak istersen gidip biraz bulabilirim."

Rahatlayarak omuzlarını gevşetti. "Bu harika olur."

Zander başını salladı.

"Şehirde zulası olan birkaç vampir tanıyorum. Birkaç yeri arayacağım," dedim.

Yolculuğun son birkaç dakikasını telefonda geçirdim ve Zander'a torbalanmış kanlarının bir kısmını gönülsüzce veren vampirlerin adreslerini mesaj attım.

Miles'ı o taşıdı, ben de Bash'in ağır kışını çektim, Tatum da kardeşimin ağırlığını taşımama yardım etmeye çalıştı. Asansörü beklerken bakışlarım onun yüzünde gezindi ve uzun, sessiz bir nefes verdim.

Güvendeydi.

Reiner ölmüştü.

Eğer ona yan gözle baksaydım, tıpkı benim gibi, hayatın birlikte yaşamaya başladığımızdan beri olduğu gibi devam edeceğine neredeyse kendimi inandırabilirdim.

Mutlulu
k verici.

Sıcak.

Eğlenceli.

Tatum'la birlikte olduğum zamanlardaki kadar saf bir *eğlence yaşamayalı* çok uzun zaman olmuştu. Kadın, alaycı, savunmacı, tarçın saçlı bir kabuğa sarılmış güneş ışığıydı.

Ama onu incitmiştim.

Ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Zamana ihtiyacı varsa, ona zaman verirdim, ama beni terk etmesini kolaylaştırmayacaktım.

Çekip gitmeyeceğimden emin olacaktı.

OceanofPDF.com

yirmi iki

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TATUM

"KOLAY," diye mırıldandım Miley'ye, hızla doğrulduğunda. Her zaman gri olan gözleri kırmızının soluk bir tonuna bürünmüştü ve üzerine örttüğümüz battaniyeyi can simidiymiş gibi sıkıca kavramıştı.

Gözlerini kırptırarak dairenin etrafına bakarken başı sarsıldı. Ve yavaşça vücudu biraz gevşedi.

Daha önce birkaç kez oraya gittiği benim ve Raf'ın dairesinde uyanmasının en iyisi olacağını düşünmüştük.

"Ne oldu?" Sesi boğazı kurumuş gibi hırıltılıydı. "Brynn nerede?"

"Yan dairedeymiş, kardeşiyle konuşuyormuş. Görünüşe göre Raf, Bash ve Zander bu apartman kompleksinin sahibi." Ona gözlerimi devirdim. Onu farklı görmediğimi anlamasını sağlamak için olabildiğince normal davranmam söylenmişti, ben de elimden geleni yapıyordum.

Miles söylediğim hiçbir şeyi duymuyor gibiydi, ellerine bakıyordu. Bana farklı görünmüyorlardı ama belki de ona öyle görünüyorlardı.

"Ne oldu Tatum?" Sesi ikinci kez daha sessizdi. Daha çaresizdi.

Ona normal davranıyor olsaydım, dolandırmazdım. Bunu birbirimize yapmadık.

"Evan, Villinler'den intikam almak isteyen bazı vampirlerle çalışıyordu. Seni kaçırdıklarında ne olduğunu bilmiyorum ama seni dönüştürdüler ve sonra aç bıraktılar. Sana olabildiğince hızlı ulaştık ve sen de Bash'in kanından çok içtin. O iyi ve yardım etmekten memnun oldu. Koca piçin zaten çok fazla kanı vardı."

Şakam isabet etmedi; gülümsemedi.

O kadar da komik değildi ama yine de denedim.

"Anılar bulanık, ama burada." Gözleri uzun bir an için kapandı. "Hâlâ açım. Güzel kokuyorsun. Aile gibi değil, bir yemek gibi. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Bu normal Miles. İstersen benden içebilirsin. Ama bu şekilde yemeyi tercih edersen Zander her an torbalanmış kanla dönebilir."

"Bu daha kolay olabilir." Dizlerini göğsüne çekerek kanepeye yaslandı.

Kapı açıldı ve Zander içeri adım attı. Kollarında devasa bir buz sandığı vardı ama kapının hemen içinde durdu.

Şehvet hemen kollarında ve omuzlarında patlak verdi ve bakışlarını Miley'ye doğru takip ettim.

Ondan biraz şehvet de yayılıyordu ki bu onun için alışılmadık bir şeydi.

Miles, Zander'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde, "*Çok* güzel kokuyor," diye fısıldadı. Kızın gözleri ona yapışmıştı.

Arkama baktığımda hâlâ ona bakıyordu.

Anastasia'nın potansiyel bir eş bulan bir adamla ilgili açıklaması kulaklarımda yankılandı ama bunu yüksek sesle söyleyemedim. Miles hiçbir zaman bir hayat arkadaşı istememişti. Eğer Zander isteseydi, çoktan bir tane bulmuş olurdu.

"Ben, uh..." Sustu.

Miley sonunda kafasını sallayarak kendini toparladı.

Zander buz sandığını aniden kapının yanına bıraktı. "Gitmem gerek. Kan orada. İyi şanslar."

Bununla birlikte, kapıdan çıkıp gözden

kayboldu. Gözlerimi kırptım.

Miley ayağa kalkmaya başladı ama ben bacağını hafifçe okşadım. "Ben alırım. Çocuklar dinlenmen gerektiğini söyledi."

Başını salladı, koltuk minderlerine yaslanıp rahatlarırken yüzü biraz kızarmıştı. "Özür dilerim. Teşekkür ederim."

"Eğer birimizin özür dilemesi gerekiyorsa, o benim. Seni bütün bunların içine sokan sürtük benim." Odayı geçtim ve buz sandığını mutfığa sürükledim. "Soğuk mu, ılık mı, sıcak mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Sıcak. Ve bu senin hatan değil, bir vampirin benimle gerçekten ilgilenebileceğini düşünen moron benim."

Yüzümü buruşturdum. "Ben de aynısını bir ibisle yaptım, bu yüzden seni suçlayamam."

"Rafael Evan gibi *değil*." Karmakarışık, terden kabuk bağlamış bir tutam bukleyi yüzünün kenarından sıyrıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "O seni seviyor. Gözleri olan herkes bunu görebilir. Beni kurtarmaları ve beslemeleri için kardeşlerini bile gönderdi. Sanırım zavallı adamı bayılttım."

"Yaptın, ama sadece bir dakikalığına." Birkaç torba kanı sıcak suyun altına koydum ve buzluaktaki diğer her şeyi dondurucuya taşımaya başladım. "Bash bunu sana karşı kullanmayacak."

"Umarım öyle değildir." Gözlerini tekrar kapattı ve uzun, titrek bir nefes verdi. "Şimdi ne yapacağım? Buradan nereye gideceğim?"

"Buradan *gitmiyorsun*. Raf ve kardeşleri gerçekten de apartman kompleksinin sahibi; Rafael taşınacak. Sen burada, benimle ve Brynn'le kalacaksın. B ve ben sarılabiliriz."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Ya size zarar verirsem?"

"Ben bir iblisim. Beni öldürmek için biraz kan emmekten daha fazlası gerektiğine eminim."

"Brynn değil."

"O zaman yan odada kalabilir."

Miley iç çekti. "Bilmiyorum Tatum."

"Bilmenize gerek yok. İlk dükkânda yaptığımız gibi bunu da ilerledikçe çözeceğiz."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Menajerimi kontrol etmem gerek." "Brynn onu çoktan aradı. Dükkânınız gayet iyi durumda."

"Bu iyi, sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?" Hafifçe alay ettim.

Minik gülümsemesi geri döndü ama çabucak soldu. "Bir plana ihtiyacım var. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Bir yolunu bulacağım."

"Tabii ki yapacaksın."

Bakışları devasa pencerelere kaydı ve manzarada oyalandı. "Burası gerçekten çok güzel bir daire. Manzarayı yenemezsin."

"Öyle," diye kabul ettim.

Sesi yumuşaktı. "Onunla kalmalısın. Onunla mutlusun. Eğer gerçekten en güvenli yer burasıysa, diğer dairelerinden birine taşınabilirim."

Bu boktan durumla başa çıkmak için gömdüğüm acı ve öfke su yüzüne çıktı ve boğazım şişti. "Yapamam. Bana yalan söyledi."

"Ne hakkında?"

"Bana tehlikede olduğumuzu hiç söylemedi. Sizi güvende tutmak için peşinize adam taktığını bilmiyordum. Endişelenmem gerektiğini bilmiyordum."

"Bunlar yalan değil Tatum. Yalan birine zarar verir. Rafael sana her şeyi anlatmadı ama seni incitmedi, durum incitti. Brynn ve ben adamlarının bizi takip ettiğini biliyorduk. Bu konuda sinsî değillerdi. İzlenmeden Evan'la buluşmak için onlardan kaçtım çünkü bana mahremiyet istediğini söyledi. Aptalca kararlarım benim hatamdı, başka kimsenin değil."

"Yine de bana söylemeliydi. Tehlikede olsaydım ya da siz tehlikede bana söyleyeceğine güvenmiştim. Bunu öylece ." Aktarmayı bitirdim

Buz sandığındaki her şeyi dondurucuya koydu, sonra kapıyı açtı ve sandığı dışarı sürükledi.

Kapı tekrar kapandığında Miley, "Anlıyorum. Sadece senin için daha fazlasını istiyorum. O iyi bir adam ve seni seviyor."

"Biliyorsa bile bana hiç söylemedi." Kan torbalarını kontrol ettim ve büyük ölçüde çözülmüş olduklarını gördüm. "Kanı mikrodalgaya koyabilir misin?"

Miles homurdandı. "Sormak zorunda kalacağımızı hiç düşünmediğimiz onca soru varken." Gülümsedim. "Zander'a sorarım."

Neredeyse mesajı gönderir göndermez, talimatlarla birlikte olumlu bir cevap verdi. Mesajı aldığı anda, çok fazla ısıtmaması konusunda uyarıldığını, aksi takdirde kızın bunu yutamayacağını da ekledi.

"Poşette mi yoksa bardakta mı içmek istersin?" Ben sordum.

"Bu noktada bir bardağı hak etmiyorum. Çantayı getir."

"Bunun için bir fincan alacaksın." Bir hışımla dolabı açtım ve Rafael'in şüphesiz pahalı bardaklarından birini çıkardım. "*Süslü* bir tane."

Bu bana küçük bir gülümseme daha kazandırdı. "Onun yanına taşındığından beri daha mutlusun. Bu kadar kolay gitmesine izin verme."

Kapı açıldı ve Miles konuşmasını bitirirken Brynn içeri süzüldü. Miley'yi uyanık ve dimdik görünce gözleri parladı ama bunu büyütmedi. "Kimin bu kadar kolay gitmesine izin vermiyorsun?"

"Rafael. Onu bırakmak istiyor."

"Onu *bırakamam*. Biz kalıcı olarak çiftleştik. Çıkmaya çalıştığım başka bir erkeği muhtemelen yumruklardı. Benden bu kadar çok şey sakladıktan sonra ona hâlâ güvenip güvenemeyeceğime karar verebilmek için ondan biraz uzaklaşmak istiyorum," diye düzelttim.

"Boşluk iyi olabilir." Brynn kanepeye doğru yöneldi ve Miley onu işaret etti.

"Orada kal."

Brynn durdu ve gözlerini kırptırdı.

"Senin sevimli insan halin ona çok güzel kokuyor," diye açıkladım Miles'a. Yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

Brynn bar taburelerinden birine oturmadan önce geri çekildi. "Bu nasıl?"

"Daha iyi." Miley biraz rahatladı. "Ve Rafael onu kalıcı olarak terk etmeye çalışmadığını bildiği sürece boşluk iyidir."

"Rafael onu kalıcı olarak terk etmesine *izin vermeyecektir*. Onun eşi o," dedi Brynn kesin bir ifadeyle. "Onu hayatına geri sokmadan önce ne kadar süre vereceğine dair bahse girmeliyiz."

Miles'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Ne üzerine bahse girelim?"

"Tehlikede olduğum konusunda bana gerçeği söylemeyen bir adamla tekrar birlikte olacağıma dair bahse giremezsin," diye karşılık verdim ve mikrodalgadan ilk kan torbasını çıkardım. "Bilseydim, Evan'dan daha fazla şüphelenirdim. Seni uyarırdım."

"Ben olsam dinlemezdim," dedi Miley kesin bir ifadeyle.

"Oldukça inatçı biri," diye belirtti Brynn.

"Hepimiz oldukça inatçıyız ama yine de birbirimizin tavsiyelerini dinliyoruz."

"Ona aşık olduğumu sanıyordum." Tekrar pencerelere döndü, bakışları yine dağlarda geziniyordu. "Birkaç *gün* sonra. Bu ne kadar berbat bir şey? Bir daha asla seks yapmayacağım. Aklımı çok fazla karıştırdı."

Brynn, "August boş yatağımı aldı, böylece tüm o kedi ve köpeklerle birlikte üzgün ve yalnız olabiliriz," diye teklif etti.

Homurdandım.

Miles yüzünü buruşturdu. "Yaşasın."

İkinci bir fincanı kanla doldurmayı bitirdim ve ikisini de ona getirdim. de kabul ettiğinde yüzünü buruşturdu ama gözleri kapalıydı.

Tırnakları daha da keskinleşti ve gözlüğü kavrarken teninde beliren dövmlerin belli belirsiz hatlarını gördüm.

Çocuklar kan içmenin onun için zor bir alışma süreci olacağını söylemişlerdi ve Miles'in özel olarak başa çıkmayı tercih ettiğini biliyordum. Bu yüzden Brynn'in kolunu tuttum ve onu bar taburesinden çektim.

"Size birkaç dakika vereceğiz. Hâlâ açsanız diye birkaç poşet daha çözdürdüm ve nasıl ısıtacağınıza dair talimatları size mesaj attım," dedim.

"İyi şanslar!" Brynn seslendi.

Biz diğer daireye girdiğimizde RAFAEL, August ve Bash masada oturuyorlardı. Raf yeni duş almıştı, bu yüzden saçları ıslaktı ve temiz, gündelik kıyafetler giymişti. Bash onunla tanıştığımdan beri ilk kez biraz dağınık görünüyordu. Ve August... şey, o normal görünüyordu. Onun için normal olan yırtık bir kot pantolon ve dar bir tişört gibi görünüyordu.

Adamlar katil vampirleri nasıl izledikleri ve öldürdükleri hakkında derin bir sohbeta dalmışlardı ama Rafael biz odaya adımımızı atar atmaz koltuğunu terk etti. Beni kollarına çekti ve benimki de otomatik olarak ona sarıldı.

Brynn hızlı bir gülümsemeyle yanımızdan geçip gitti ve izin istemeye gerek duymadan Rafael'in oturduğu koltuğa oturdu. August onunla Bash'in arasındaydı ama Bash açıklamaya devam ederken vücudu kaskatı kesilmişti.

"O nasıl?" Rafael'in sesi alçak ve pürüzsüzdü ve hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu.

Hain bedenim ona kızgın olmamız gerektiğini anlamamış gibiydi.

"Bununla başa çıkmaya çalışıyor. Kaybolmuş gibi görünüyor."

"Tüm hayatı değişti. Kaybolmak mantıklı." Eli yavaşça sırtımda gezindi.

"Öyle." Masada oturan gruba bir göz attım. Odaklanmışlardı ama etrafta bu kadar insan varken ilişkimizin geleceği hakkında konuşacak değildim. "Duş almam gerek; cildimde hâlâ kan varmış gibi hissediyorum. Birkaç saat sonra konuşalım."

Raf başını eğip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra masaya döndü ve Bash'in yanındaki sandalyeye oturdu.

Uzun bir nefes alarak yukarı çıktım ve günün ikinci duşunu aldım.

BRYNN ve ben Miley iki saat sonra mesaj atana kadar onun yeni dairesinde takıldık.

MİLLER

İstersen geri gelebilirsin.

Bakıştık ve hemen oraya yöneldik.

İkimiz de kapının hemen önünde durduk ve onu kanepenin köşesinde birden fazla battaniyenin altına sokulmuş bir şekilde otururken bulduk. Koyu renk bukleleri gevşek ve nemliydi ve durduğumuz yerden şampuanımın kokusunu alabiliyordum.

Mutfağa bir göz attığımda her şeyin temiz olduğunu gördüm ve limonlu dezenfektan kokusu bana tezgahları da silecek kadar ileri gittiğini söyledi.

Televizyon açıldı ve bir yayın hizmeti açıldı ama henüz hiçbir şey oynamıyordu.

Miley battaniyesinden başını kaldırıp bize baktı. "Patlamış mısırı çikolatalı yapabilir misin?"

Gülümsedim. "Elbette."

"Hâlâ nefis kokuyor muyum?" Brynn kıpırdandı ve Miley'nin yüzü yumuşadı.

"O kadar da değil. Gel sarılalım."

Brynn odayı geçip kanepenin arkasına atladı ve Miley'nin yanına oturdu. Bir homurtu aldı ve gülümsemem genişledi.

Bizden bir şeyler istiyordu ki bu Miles için nadir görülen bir şeydi. Patlamış mısır ve sarılma şeklinde bile olsa yardım istemesi için çok şey gerekiyordu. Yine de ne olursa olsun onun için orada olacaktık.

"Ne izliyoruz?" Brynn dağ gibi battaniyelerin altına sokularak sordu.

"Bilmiyorum. Vampirlerin ya da kanın olmadığı bir şey."

Brynn kumandayı kapıp bir film açarak, "Dandik bir Noel filmi," dedi. "Tatum'un naneli trüflerinden hiç olmaması çok kötü. Şu anda bir tane için adam öldürürdüm."

"Öldürmekten de bahsetmiyoruz," dedi Miley hemen. "Bir tanesi için ağlardım," diye düzeltti Brynn.

"Ağlamana gerek yok. Rafael'in burada kendi şeker stoğu var." Buzdolabını açtım ve hâlâ onun bıraktığı yerde duran kutuyu çıkardım. Onu görünce boğazım şişti.

Patlamış mısır patlarken kutuyu kanepeye getirdim, ardından malzemeleri çıptım ve teker teker üzerine gezdirdim. Soğumasını beklemeden bir kase dolusu patlamış mısırı kanepeye getirdim.

"Artık mutlu ölebilirim," diye mırıldandı Miley bir ağız dolusu patlamış mısırın etrafında.

"Ölümden bahsetmiyoruz," diye hatırlattı Brynn ona, kendi lokmasının içinden.

Bacaklarımı kızlarıinkiyle birlikte battaniyenin altına soktum ve günün geri kalanında hareket etmemekten memnun oldum. Rafael' konuşmam gerektiğini biliyordum ama bekleyebilirdi. "Bir insan, iblis ve vampir bir bara girdi..."

Miley homurdandı ve Brynn güldü.

Filme başladık ve neredeyse hepimizin beş parasız olduğu ve işimizi başlatmak için mücadele ettiğimiz eski zamanlardaki gibi hissettik.

Neredeyse eski zamanlardaki gibi... Ama daha iyi.

Yaşanan her şeye rağmen, Rafaelin kafeme geldiği güne geri dönebilseydim, her şeyi daha önce yaptığım gibi yapacağımı biliyordum.

Ve bu beni çok korkuttu.

OceanofPDF.com

yirmi üç

OceanofPDF.com

TATUM

Rafael'le konuşmadan kanepede uyuyakalmışım. Beni kontrol etmek için içeri girdiğini duyduğumda biraz uyandım ve sabah konuşacağımızı mırıldanmadan önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığını hissettim. Gözlerimi tekrar kapattığımda uykulu bir gülümsemeyi hak eden yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak beni olduğum yerde bıraktı.

Ertesi sabah Brynn üçümüze kahvaltı hazırlarken Miley mesafeli görünüyordu. Telefonumda Zander'dan gelen birkaç mesaj vardı, vampirler hakkında araştırma yaptığını ve yeni vampirlerin geçiş sürecinde çok fazla kana ihtiyaç duyduklarını öğrendiğini söylüyordu. Görünüşe göre buz sandığını almıştı ve o gün daha fazla kan bırakacaktı.

Durumu fazla düşünmeme ya da neyden şüphelendiğimi düşünmeme izin vermedim.

Miles ya da Zander bir eş istiyorlarsa, bunu kendileri halledebilirlerdi. Benim bu işe karışmam kötü bir fikirdi, özellikle de arkadaş grubumla Villin kardeşler arasındaki barışı bozabileceği düşünüldüğünde.

Brynn eve tıkılıp kalmaktan bıkmıştı, bu yüzden August'u peşine takarak dükkânına doğru yola çıktı; tahmin etmem gerekirse, Villins'in güvenlik görevlileri de *onun* peşindeydi.

Miles, her dükkân için stoklamamız gereken tüm şekerlerin bir listesini hazırladı ve gelecek siparişlerimizi tamamlamak için bitirdi. Bu lanet şey çok zordu. Önümde mutfakta geçireceğim bir sürü saat vardı.

Ama Miley'e şöyle bir bakınca Rafael'in mutfağında yemek pişirmeyeceğimi anladım.

Bir battaniyeyi göğsüne bastırılmış, dağlara bakıyordu. Boşluğa ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bu yüzden, ortalıkta görünmemenin zamanı gelmişti.

Zander'ın mesajlarının ekran görüntülerini ona gönderdim, böylece bana söylediği her şeyi biliyordu. Sonra kıyafetlerimi değiştirdim, ona sarıldım ve dışarı çıkmadan önce anahtarlarımın bulunduğu kordonu aldım.

Kapılarımız ile asansör arasındaki kısa koridora adımımı atar atmaz durdum.

Rafael duvara yaslanmış, ellerini spor pantolonunun ceplerine sokmuştu. Saçları dağınık ve tişörtü buruşuktu ama beni görünce dudakları yine de yukarı doğru kıvrıldı. "Hey, Tater-tot."

Kahretsin, kalbim gerçekten de küt atmaya başladı. "Hey, Riffraff." Dudakları daha da kıvrıldı.

Yine de kendimi ona kaptıramazdım. Gerçekten ne istediğimi ve ona tekrar güvenip güvenemeyeceğimi anlayana kadar olmazdı.

Asansörün düğmesine bastım ve kapılar açıldığında Rafael yanımda asansöre bindi.

O bana dokunmadı, ben de ona dokunmadım.

Mesafe yabancıydı. Gerçekten çok yabancıydı.

Yine de aramızda yabancı olmayan ne vardı ki? Paylaştığımız daireye geri dönmüştük ama sanki *onunmuş* gibi hissediyordum. Benden sır saklıyordu, bu da bizi eşit olarak görmediğini hissetmeme neden oluyordu. Fiziksel olarak hâlâ ayrı kalamıyorduk ama şimdi duygusal olarak bizi ayıran kocaman bir duvar varmış gibi hissediyordum.

Oradan nereye gittik?

"Bütün günümü kafede şekerleme yaparak geçirmek zorundayım," dedim, sesim sakın ve biraz da kararsızdı.

"Mutfağımız çalışmıyor mu?"

"Miles kendi başına daha iyi işler. Eğer onu boğarsak, bize gerçekten ihtiyacı olduğunda bize gelmeyecektir. Sizin dairenizde rahat, bu yüzden ondan gitmesini istemek istemiyorum. Kalabileceğin başka bir yer var mı?" Yüzünde göreceğim her şeyin hislerimi değiştireceğini bildiğimden bakışlarına karşılık vermedim.

"Sadece ben mi?" Sesi dikkatliydi.

"Şu anda onunla kalmama ihtiyacı var ve benim de ikimiz hakkında ne yapmak istediğime karar vermek için zamana ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

"Biz dostuz, Tatum. *Yapılacak* tek şey bunu nasıl atlatacağımızı bulmak. Yapabilseydim bile gitmene izin vermezdim."

Eli koluma indi ve beni dikkatlice kendisine doğru çevirdi, gözlerimiz buluşana kadar başımı geriye eğdi.

Asansörün kapıları açıldı ama ikimiz de inmek için hareket etmedik.

"Beni incittin," dedim sessizce. "Benden bir şeyler sakladın ve bu beni incitti. Eğer hayatımıza devam edeceksek, buna hazır olduğuma karar vermem için bana zaman tanımalısın."

Adem elması sallanıyordu.

Alnı benimkine indi ve alnıma yaslandı. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve başparmağı yanağımda yavaşça gezindi.

O ana kadar ona dokunmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Sana bir hafta veriyorum," diye mırıldandı sonunda, konuşurken dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

Yüzüm kaşlarını çattı ve ondan uzaklaşmama izin vermeden önce beni hafifçe öptü. "Seni ne zaman affedeceğime sen karar veremezsin Raf."

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Bana istediğin kadar kızabilirsin, Tater-tot - benden nefret etmeye devam edemeyecek kadar çok özlemen için bir hafta veriyorum."

Kaşlarım çatıldı ve topuklarımın üzerinde döndüm. Asansörün kapılarının kapandığını fark ettiğimde durdum.

Rafael bir düğmeye bastı ve kapılar bir çınlamayla tekrar açıldı.

Beni kapalı otoparka kadar takip etti, arabamı en son kullandığımızda park ettiğimden emin olduğum sıraya kadar. Uzun zaman olmuştu ama orada olması gerektiğinden emindim...

Kaşlarımı çatarak bip sesi çıkarması için kilit düğmesine bastım.

Ses farklıydı ve garajın diğer tarafından .

Oradayken tekrar vurdum ve ne olduğunu anladığımda gözlerim kısıldı.

Bir arabanın arkasına doğru yürürken Raf'la yüzleşmek için döndüm. "Arabamı nereye koydun?"

"Bu senin araban. Daha güvenli, geliştirilmiş bir versiyonu. Düşmanlarımızın takip edemeyeceği ya da hackleyemeyeceği bir versiyon. Arkadaşlarınızinkini de değiştirdik."

Kazanmasına izin vermek istemedim.

Ama Miley ile olanlardan sonra, bunun gerekliliğini görebiliyordum.

Oflayıp puflayarak kapıları açtım ve sürücü koltuğuna oturdum.

Rafael onu benim için yukarı kaldırmıştı bile, böylece aramızdaki boy farkı yüzünden lanet şeyin yerine oturmasını beklemek için beş dakika harcamak zorunda kalmamıştım. Çok düşünceliydi.

"Bana *söyleyebilirdin*," dedim yolcu tarafına geçip sormadan koltuğa otururken.

"Ben yaptım. Bash ve ben, senin de bir parçası olduğun grup sohbetinde bu konu hakkında mesajlaşıyorduk."

Parmaklarım sıkıştı. Kahretsin.

O sabah grup sohbetindeki bildirimleri görmüştüm ama mesajları okumaya fırsat .

Sesi nazikti, "Burada kötü adamın ben olduğumu düşündüğünü biliyorum, Tater-tot, ama yemin ederim sana zarar vermek gibi bir niyetim asla olmadı. Hayatım boyunca insanları korumak için elimden geleni yaptım; seni de korumaya çalışıyorum, bildiğim tek yolla. Sana tehlikeden bahsetmeliydim ve bir dahaki sefere tereddüt etmeden bahsedeceğim."

O haklıydı.

Haklı olduğunu *biliyordum* ve bu her nasılsa durumu

daha da kötüleştiriyordu. Daha da zorlaştırdı.

Beni incitmişti ama bu kasıtlı bir saldırı değildi. Ona aramızda hiçbir sır olamayacağını söylediğinden beri, şeffaflık için çabalıyor gibi görünüyordu.

"Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum Raf. Sen bir katil değilsin; sen bir kahramansın. Hiçbir zaman bana *her şeyi* anlatacağın izlenimine kapılmadım ama bana önemli şeyleri anlatacağına güvenmiştim. Bu güveni nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum." Sonunda park yerinden çıktım ve arabanın kesinlikle bir rüya olduğunu sessizce kabul etmek zorunda kaldım.

Galerideki en pahalı arabayı seçmemişti; benim kendim için seçeceğimi bildiği arabayı almıştı.

"Belli ki yeterince açık olamamışım, eğer böyle hissediyorsan," dedi ben trafiğe karışırken yolu izleyerek. "İğrenç bir şekilde açık bir kitap olacağım."

"Gördüğüm zaman inanacağım."

Kıkırdadı. "Bana hakkında daha fazla şey bilmek istediğin şeyleri

söyle." "Apartman. Ne kadarına sahipsiniz?"

"Sadece bir katım var ve dört daire var. Diğer iki daireye ulaşmak için binanın diğer asansörlerini kullanmanız gerekiyor. Etrafta sürekli insanlar varken eşleşmemiş bir iblis olarak işlev görmek daha zor, bu yüzden alana ihtiyacım vardı. Zander'ın da bir katı var, benimkinin biraz üstünde. Geri kalanının sahibi Bash. Binanın çoğunda kiracıları var."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Düşündüğüm kadar bilgisiz değilmişim.

"Bash sitede yaşamıyor," diye ekledi Rafael. "Dağlarda tercih ettiği bir evi ve yakın olması gereken zamanlar için şehrin dışında bir evi daha var. İnsanlarla uğraşmak zorunda kalmayacağı kadar uzakta kalmayı seviyor. Zander de genellikle orada yaşamıyor; şehir merkezinin en işlek yerinde bir evi var. Piç kurusu, genellikle olaylara karışmasa da kargaşanın ortasında olmayı seviyor."

Omuzlarım biraz daha gevşedi. "Kaç tane evin var?" Bana şehirde hiç evi olmadığını söylemişti ya da en azından ilk çiftleştığımızda bana bir tane almayı teklif etmişti. Bu konuyu bir daha açmamıştım ama yine de bilmek istiyordum.

"Dünya çapında mı? Bir düzine. Bu şehirde bir tane bile yok. İş hayatıyla hiç ilgilenmedim, bu yüzden servet biriktirmeye ve ev toplamaya hiç odaklanmadım."

Bu beni daha da iyi hissettirdi.

"Yine de zengin misin?"

"Bunu tespit ettik, Tater-tot. Paranız ve zamanınız olduğunda güvenli, uzun vadeli şeylere yatırım yapmak ve kâr elde etmek yeterince kolay."

Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. "Bunu kanıtlamak için bugün beni bankaya götürmeni istiyorum. Artık bana yalan söylediğın ya da benden bir şeyler sakladığın konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Buradan dön." Bir sokağı işaret etti ve muhtemelen dönmem gerekenden biraz daha hızlı döndüm. Lastikler gıcırdayınca güldü, ben de mahcup bir şekilde sııttım.

"Yeni arabaya henüz alışamadım."

"Eğer kendine söylemek zorunda olduğun şey buysa."

Benden bir kahkaha kaçtı ve bacağına bir şaplak attım. Elimi yakaladı, dudaklarına götürdü ve bırakmadan önce arkasına bir öpücük kondurdu.

Birkaç yön daha tarif ettikten sonra bir bankanın önüne park ettim.

Aceleyle dışarı çıkmak yerine arabayı bir dakikalığına çalışır halde bıraktım. Yanıma geldi ve kapımı açarak bana elini uzattı.

Bunun yerine ona baktım. "Güvensiz davranıyorum, değil mi?"

"Hayır. Öyle olsan bile, birazcık güvensizlik ikimizi de öldürmez. Eğer bunu sana kanıtlamak seni bir nebze olsun daha iyi hissettirecekse, bunu yapmaktan mutluluk duyarım." Kemerimi açmak için eğildi, sonra geri çekildi ve elimi tuttu. Beni dışarı çektiğinde, parmaklarımı onunkilerin arasına sokmaktan kendimi alamadım.

Lanet olası hain vücut.

Şehirdeki beş farklı bankada üç saat geçirdik. Rafael, son bankadan çıktığımızda telefonuna altıncı bankanın bilgilerini yükledi ve ardından dünyanın dört bir yanında sahip olduğu evlerin ve araçların tapularını, unvanlarını ve resimlerini içeren çevrimiçi bir klasör oluşturdu.

Raf'ın sahip olduğu her şey zaten benimdi. Hepsinin

üzerinde benim adım vardı.

Onu Rafael'inkinin yanında görmek tam bir akıl tutulmasıydı.

Tatum Villin.

"almamdan bahsetmediğini *biliyorum*," dedim sonunda, telefonunu geri verirken. Zihnim dönüyordu ama kötü anlamda değil.

Azıcık bile değil.

Bana çapkın bir sırıtış fırlattı ve park yerinden çıktı. Birkaç banka önce sürücü koltuğundaki yerimi almıştı ve geri almak gibi bir isteğim yoktu. "Doğaüstü varlıklar eski moda. Değişim otomatik oldu. Yeni ehliyetini birkaç hafta önce cüzdanına koydum; sadece sen fark etmedin."

Cüzdanı çıkardım ve tamamen farklı bir kimliğin üzerinde aynı iğrenç resim vardı.

Tatum Villin'in altında *Doğaüstü Tür yazan bir bölüm* vardı: *İblis*.

Bir süre ona baktım.

Dürüst olmak gerekirse, biraz fazla uzun.

Ehliyeti kaldırırken cüzdanımın normalden daha kalın olduğunu fark ettim.

Normalden çok daha kalın.

Para bölümünü açtım ve kafam hemen Rafael'e doğru gitti. "Neden bu kadar çok nakit param var?"

"Çaldığım şekerin parasını sana ödemem gerekiyordu, unuttun mu?"

Paraları çıkarıp göz gezdirdim. "Üç yüz dolarda anlaşmıştık Raf. Birlikte yaşadığımız süre boyunca sadece yemek için bundan çok daha fazlasını harcadın. Bu da üç *bin* dolar. Ne zamandır bu kadar parayla dolaşıyorum?!"

Hatırlayabildiğim kadarıyla cüzdanımı... Yani Rafael kafeye geldiğinden beri çıkarmamıştım.

Neredeyse sürekli birlikteydik ve *her şeyin* parasını o ödüyordu. Miles ve Brynn ile aldığım fitness dersleri online ödemeliydi ve ödemeler gerçekleşmediğinde internetten kontrol etmiş ve hatta onun kartının hesabıma eklendiğini görmüştüm.

Ne kadar parası olduğunu gördükten sonra, ödemesine izin verdiğim için kendimi zerre kadar kötü hissetmedim, ama yine de.

Meselenin esası buydu.

"Çiftleştikten birkaç gün sonra oraya koydum."

İçimi çektim ve sandalyeme yaslandım. "Sana kızgın kalmamı gerçekten zorlaştırıyorsun. Görünüşe göre, para ve koşucularla baştan çıkarılabilirim."

"Takım elbiselerimden ne kadar nefret ettiğini bana daha önce söylemeliydin," dedi başını sallayarak. "Seni baştan çıkarmanın yolunun jogger giymek olduğunu bilseydim, şimdiye elime düşmüş olurdun."

Homurdandım. "Hayatımın seni etkilemesi gerekmeyen bir parçası gibi görünüyordu. Sana karşı bir şey değildi, sadece bilmen gerekmiyordu."

Bu sözleri söylerken Rafael'in bakış açısını biraz daha iyi anladım.

O da aynı durumda değil miydi?

Kıyafetlerini beğenmiyordum ve onun bildiği kadarıyla işini de beğenmiyordum. İkimiz de düşüncelerimizi kendimize saklıyorduk çünkü bu daha kolay görünüyordu. Açıkçası, onun sessizliği benimkinden daha etkiliydi, ama konsept aynıydı.

"Dediğim gibi, kendimi senin için mümkün olduğunca çekici hale getirmeye çalışıyorum. Bir dahaki sefere, söyle bana." Eli gün boyunca ilk kez kalçama indi ve hafifçe sıktı.

"Yapacağım." Kelimeler dürüsttü.

Kalçamı bir kez daha sıktı, sonra bıraktı.

Ve kendimi aramıza koyduğum mesafeyi gerçekten ne kadar koruyabileceğimi merak ederken buldum.

OceanofPDF.com

yirmi dört

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TATUM

Sophie günü kapatana kadar RAFAEL mutfakta bana yardım etti. Onunla ve diğer çalışanlarımla o kadar iyi anlaşıyordu ki, gülünçtü. Herkesle hasret gidermek güzeldi ama Sophie kapıyı kilitleyip dışarı çıktığında gerçekten rahatlamıştım.

O gittiğinde, müziğimi açıp yalnız çalışabilmek için onu mutfaktan kovdum. Telefonuyla kabinlerden birine yayılmıştı ve o tarafa doğru her yürüdüğümde bakışlarımın ona gitmesine engel olamıyordum.

Sonunda işim bittiğinde ona bir fincan kahve yaptım ve müziği kapattım. Ona doğru ilerledikten sonra yanındaki banka oturdum. Beni hemen kucağına çekti ve ben de telefonunun ekranına baktım. "Bu bir ev mi?"

"Mmhm. Ev sahibem beni birkaç saat önce tahliye etti." Ev sahibesi bendim.

Ve sanırım onu tahliye etmiştim.

Hoppala.

"Tam bir orospuya benziyor," dedim telefonu elinden resimlere bakarken.

"İyi bir nedeni vardı." Boynumu hafifçe öptü. "Ama eşim zaten hep bir ev almak isterdi, bu yüzden bu mükemmel bir fırsat."

"Çok bakımlı birine benziyor." "Hayır.

O bu haliyle mükemmel."

"Burası muhteşem bir yer, Raf." Telefondan başımı kaldırdım, gözleriyle buluşabilmek için yana doğru eğildim. Tanıştığımızda beklediğim gibi saçma bir malikane değildi, sadece mümkün olan her türlü iyileştirmeye sahip geniş bir evdi. Bir de bana bir damla gözyaşı döktürecek kadar büyük bir mutfak. "Sen mi aldın?"

"Bizim için bir ev seçmekten daha iyisini biliyorum, Tater-tot. Sana mutlu olacağım bir düzine evin linkini gönderdim; bak ve en beğendiklerini seç. Yarın gidip onları inceleyeceğiz." Gözlerimin önünden bir tutam saçı çekti.

"Sana kızgın olmam gerekiyordu," diye hatırlattım ona, ama daha önceki konuşmamızdan beri bunu gerçekten hissetmemiştim.

"Öfkenizi destekliyorum. Eve gitmeye hazır mısınız?"

Sözleri karşısında gülümsememi engellemenin hiçbir yolu yoktu. "Sanırım."

Bizi siteye geri götürdü ve ben bütün yol boyunca evlere baktım.

Onlar hakkında

konuşmak. Onları

eleştirmek.

Hangisini daha çok sevdiğim konusunda gidip geliyorum.

Eski dairesinin kapısında onu öptüğümde, Rafael'in gülümsemesi bana çoktan kazandığını bildiğini söylüyordu. Biraz daha dayanabilirdim ama affetmek kaçınılmazdı.

BASH ve güvendikleri birkaç adam, ben Miley'nin benim için hazırladığı bir çanta hariç, benim ve Rafael'in tüm eşyalarını taşımışlardı. Döndüklerinde Miles'in tüm eşyaları yanlarındaydı.

Günü eşyalarını düzenleyerek geçirdi ve değişikliklerle beklediğimden daha barışık görünüyordu.

Brynn, Miles ve ben bir başka Noel filmi için kanepeye yerleşirken hepimiz dizüstü bilgisayarlarımızı çıkardık. Saat çoktan geç olmuştu ve ben hâlâ şekerleri bitirememiştim ama bu yarının sorunuymdu.

Çünkü geceyi evlere bakarak geçiriyorduk.

Birlikte övgüler yağdırdık ve tartıştık. Her zaman olduğu gibi Brynn zarif kemarlere veya tavandan tabana pencerelere aşık olan romantik kişiydi. Ve beklendiği gibi Miley her seçeneğin potansiyel olumlu ve olumsuz yanlarına dikkat çekti.

Yine de tüm evler çok güzeldi. Karar

veremedik.

O gece Brynn'le birlikte Raf'ın ve benim eski yatağımıza kıvrıldık. Çarşaflar ve yorgan paylaştığımız zamankinden farklıydı ve her şey çamaşır deterjanı gibi kokuyordu.

Brynn neredeyse devasa yatağın tamamına yayılmıştı ama ben hemen uykuya dalmadım.

Yan yatarak beş dakika boyunca telefonuma baktım ve sonunda elime alıp Rafael'e mesaj attım.

BEN

Nerede uyuyorsun?

RAF

Brynn'in yeni evindeki kanepede. August onun yatağı konusunda cömert davranmıyor.

BEN

Özür
dilerim.

RAF

Olma. Ben bir , bu yüzden cezayı hak ediyorum

Gerçekten bir pislik değildi, ama yine de bu duyguyu takdir ettim.

BEN

Sence gözlerim kızarana kadar ne kadar zamanım var?

RAF

Söylemesi zor. Herkes için farklı. Annem yaklaşık bir hafta dayanabiliyor ve sonra yemek yiyene kadar tam bir baş belası oluyor. Bunun sadece iki kez olduğunu gördüm, babamla bir konuda anlaşmazlığa düştüklerinde.

BEN

Kavga ettiklerini düşünemiyorum.

RAF

Her iki seferde de, özellikle güçlü bir vampire karşı kanıt toplamamıza yardım etmişti. Onun için endişeleniyordu. Onu birkaç gün aç bıraktığı için kimse onu suçlamadı, kendisi de dahil.

Yüzüme yayılan küçük gülümsemeye engel olamadım.

BEN

Brynn ve Miles ile evlere biraz daha baktım. Hala hangilerini görmek istediğime dair bir fikrim yok.

RAF

O zaman hepsini gezeceğiz.

BEN

Bu aşırı görünüyor.

RAF

İblisliğe hoş geldin ;)

Gülümsemem biraz daha arttı.

BEN

Yarın yapamayacak kadar işimin gerisindeyim. Her şey raftan uçuyor ve her türlü tatil siparişimiz yaklaşıyor. Çok telaşlı olacak.

RAF

Sizinle birlikte yemek yapması için başka birini tutun ya da Brynn veya Miles'a nasıl yapılacağını öğretin.

Göz kırptım.

RAF

İşin bu kısmını başkası üstlense de iyi para kazanırsınız. Müşterilerin geri gelmesini sağlayan şey tariflerinizdir, onları kendiniz yapıyor olmanız değil.

BEN

Bunu düşüneceğim.

RAF

Yarın evleri gezmek için erken kalkabilir ve eğer isterseniz yine geç saatlere kadar kalabiliriz.

BEN

Tamam, beni ikna ettin.

RAF

Kahretsin, sen sert bir kadınsın.

Hafifçe güldüm.

BEN

Bu bir iltifat olsa iyi olur.

RAF

Her
zaman

Bir saatte anlaştık ve randevuları ayarlayacağını söyledi. Telefonumu tekrar komodinin üzerine koyduğumda acı bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldım.

Rafael'in yanında uyumayı özledim.

Ertesi sabah evleri gezmek gerçeküstüydü. İçeri girdiğimiz anda ikincisini istediğimi biliyordum ama karar vermeden önce emin olmalıydım.

Emlakçıyla sonuncuyu da gördükten sonra Raf ona en çok beğendiğim ev için teklif yapmasını söyledi.

Sonra geri döndük, şekerleme üzerinde çalışıyorduk.

Noel'e sadece iki hafta kalmıştı, dolayısıyla dükkândaki siparişler giderek artıyor ve sıklaşıyordu, bu da mutfakta daha fazla zaman geçirilmesi anlamına geliyordu.

Raf'la benim eski dairemizin ferah ve sessiz ortamında çalıştıktan sonra *Coffee & Toffee*'nin mutfağı artık yeterli gelmiyordu.

Ama tatil yaklaştığı için evin satıcısı hızlı bir kapanış yapmayı kabul etmişti. Evrak işleri biter bitmez anahtarları alacaktık - ki Rafael'e göre bu çok yakında olacaktı.

Sonraki birkaç gün çabuk geçti. Miley ve Brynn'i seviyordum ama ikisi de mesafeli görünüyordu. Brynn sürekli ağabeyi tarafından takip edilmekten bitkin düşmüştü, Miles ise hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Yine de Rafael'in kapımıza bıraktığı her yeni çiçek demetine hepimiz gülüyorduk, genellikle biri sabah biri de akşam olurdu. Ev kırmızı güllerle doluydu ve hepsinin üzerinde el yazısıyla yazılmış komik bir not vardı.

*O küçük, sevimli, sinirli ifadenle saçını
açmanı izlemeyi özledim.*

duvardan kığımız harika görünüyor.

*Şu anda joggers'ımın altında hiçbir şey yok
;)*

/Beni mutlu ediyorsun. Ve azdırıyorsun.

*Bacaklarını kucağıma yayarak film izlemeyi ve
iğneleyici yorumlarını özlüyorum.*

*Kalçandaki batık tekrar yalanmak için
yalvarıyor.*

Uyurken saçlarıyla boğulmayı özledim.

Birlikte geçirdiğimiz her gün ve her aptalca notla gülümsemem daha da
hüzünlendi ve kalan güvensizliğim daha da azaldı.

Noel'den bir hafta önce devasa bir yapılacaklar listesi ve daha da büyük
bir baş ağrısıyla uyandım.

Karnım
ağrıyordu.

Göğsüm
ağrıyordu.

Başıma biri çivi çakmış gibi hissediyordum.

Ve lanet olsun, *kızgındım*. Nedenini bile söyleyemiyordum,
sadece . Tökezleyerek banyoya girdim ve görünüşüme kaşlarımı
çattım.

Gözlerim kızarmıştı. Tabii ki lanet olası şeyler kırmızıydı. Bunun olacağını
tahmin etmeliydim.

Öfkem, kesinlikle hala orada olsa da, biraz azaldı.

O noktada bir haftadır gerçeklerden kaçıyordum ve artık bundan kaçamazdım.

Miley'nin ikimizden de uzak durmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

Ve Brynn ben çıkar ıkmaı yan daireye taşınmayı planlıyordu, yani sorunlarımız onu tüm eşyalarından bir koridor uzakta yaşamaya mahkûm ediyordu.

Rafael ve ben anahtarları aldığımızda taşınmak zorunda kaldım.

Sorun şuydu ki, taşınmak demek Rafael'le her şeye atlamak demektir. Bu düşünce beni itiraf etmek istediğimden daha fazla gerdi.

Son kez birlikte yaşadığımızda, bunu başka seçeneğimiz olmadığı için yapmıştık. Çünkü insanları ilişkimizin henüz başında olmadığıma inandırmamız gerekiyordu.

Ona ait bir daireye taşınmıştım. Ayrı yatmasak bile kendi yataklarımız vardı. Birlikteydik çünkü birlikte olmak zorundaydık.

Bunların hepsi değişecek.

İstediğimiz için birlikte yaşıyor olacaktık. *Kendi* evimizde. Son sözü bana vermiş olsa bile, birlikte karar verdiğimiz bir ev. İkimizin de adının yazılı olduğu bir banka hesabından ödediğimiz bir ev.

Diğer mobilyalarımızla birlikte yatağımızı da paylaşacaktık. İlişkimiz gerçekti.

Eşlik bağımız gerçekti.

Evliliğimiz gerçekti.

Her ne kadar karşı koymaya çalışsam da kocama aşıktım. Miles ve Brynn benim ailemdi ama Rafael ailem olmuştu. Ona güveniyordum.

Onunla çok eğlendim.

Ve aramıza koyduğum mesafeden o kadar yorulmuştum ki.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandı Brynn, kapı aralığına yaslanıp karışmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken. "Sonunda Rafael'in peşinden gidecek misin?"

"Öyleyim." Saçımı taramakla ya da kıyafetlerimi değiştirmekle uğraşmadım. Omzumun üzerinden, "Ben gelene kadar koridordan uzak dur," diye seslendim.

Brynn güldü, de çıkarken onu tersledim.

Daha yüksek sesle güldüğünde dudaklarım bir sırtışıla gerildi.

Kapı arkamdan kapandı ve August ile Raf'ın uyuduğu Brynn'in dairesinin kapısını yüksek sesle çaldım.

Kimse hemen cevap vermeyince kapıyı daha yüksek sesle çaldım. Şifreyi hatırlayamıyordum, bu yüzden kendimi içeri alamazdım.

Hâlâ cevap gelmeyince, "Aç şu lanet kapıyı Raf!" diye bağırdım. Bir an sessizlik oldu ve sonra kapı açıldı.

Arkadaşım kapının girişindeydi, o nefis bronz teniyle üzerimde yükseliyordu. Üzerinde sadece bir eşofman vardı ve saçları dağınıktı.

Mükemmel.

O mükemmeldi.

Dudakları uykulu, seksi bir gülümsemeyle gerildi ve etrafındaki şehvet daha kalın ve daha kırmızı hale geldi. "Biraz acıktın mı, Tater-tot?"

Onu koridora çektim, o da dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kapı kapandıktan bir kalp atışı sonra sırtı kapıya çarptı, onu tahtaya doğru ittim, ağzını kendime çektim ve onu öptüm.

Sert.

Çenemi kavradı, bir eliyle başımı daha da geriye yatırırken diğer eliyle beni kendine çekti. Ereksiyonu karnımın alt kısmıyla buluştu ve öpüştük.

Mükemmeldi.

Ama ben daha fazlasını istedim.

Kendimi daha yükseğe kaldırmak için bir bacağımı beline doladım ve o da hareket etti. Bir nefes sonra sırtım kapıya çarptı ve iki bacağım da ona dolandı.

"Aken çok ateşlisin," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Sen her zaman ateşlisin. Bir şekilde ayak uydurmalıyım."

Nefesimi kesecek şekilde sikini klitorisime doğru sallayarak bana homurdandı. "Kendini aşığılamak yok. Sen mkemmelsin. Söyle."

"Ben mkemmelim."

"yle." Bana karşı tekrar sallandı ve ben inledim. "Sana ihtiyaım var."

"nce beni özlediğini söyle."

"Seni o kadar özledim ki bu çok saçma." Hareket ettiğinde haykırdım, vücudum o kadar uzun süre boşalmadan kaldıktan sonra gerilmişti. Adam beni ona ihtiyaç duymam için eğitmişti ve geri dönmek için hiçbir arzum yoktu.

"Bana kızgınmış gibi davranmayı bıraktığını söyle, Tater-tot."

"Bitirdim. Kızgın değilim. Sadece seni istiyorum."

Gömleğimi çekip çıkaracak kadar bedenini benimkinden uzaklaştırdı ve yere fırlattı. "Anahtarlarımız hazır olur olmaz yanıma taşınacağını söyle."

"yleyim. Olmaya karar verdim bile."

"Bu klotun çıkmasını beklemeyeceğim," diye homurdandı, danteli yana çekti ve sikinin başını açıklığıyla hizaladı. "Seni Şimdi istiyorum Tatum."

"Beni al o zaman," diye talep ettim.

Tek bir yumuşak hareketle içime girdi ve Şehvetimi derin bir nefesle içine çekti.

Zevkin yoğunluğuyla sırtım kamburlaştı ve o yer değiştirirken siki kabarıp orgazmımı başlatırken çığlıklar benden kaçtı.

"Besle, Tater-tot. Şimdi." Ben kontrolümü kaybetmişken verdiği emir vücudumun harekete geçmesi için yeterliydi. Şehvetini içime çektim ve vücudumun değiştiğini hissettim.

Ellerinden biri kuyruğumu yakaladı ve diğeri boynuzlarımdan birini kavrayarak hassas ucunun üzerinde sürükledi. "Benim için çığlık attığını duymak istiyorum."

"Oraya varıyorsun," diye inledim. Rafael bedenimi tamamen kontrol ediyordu ve bunu biliyordu.

Şehvetimden derin bir nefes daha aldı ve kanatları arkasına doğru açıldı. Duvarlara çarpmış olmalıydılar.

Raf'ın da benim onun için kaybolduğum gibi benim için kaybolmasını istiyordum. Ellerim omuzlarındaydı, vücudumu ona bağlıyordu.

Ben de onları geriye doğru kaydırdım ve yumuşak, kıpkırmızı tüylerin arasına gömdüm.

Rafael içime girip kuyruğumu ve boynuzumu o kadar sıkı kavrıyordu ki neredeyse yer yerinden oynayacaktı. Bu hassas parçaların üzerindeki şiddetli baskı beni uçurumun kenarına gönderdi ve birlikte sert ve hızlı bir şekilde doruğa ulaştığımızda çığlık attım.

İkimiz de yükseklerden aşağı inerken birbirimizin şehvetini derin derin içimize çektik, ikimizin de işi bitmemişti.

"Tüylerimi kapmak alçakça bir hareket, Tater-tot." Sesi ipeksiydi, tonu neredeyse beni ürpertecekti.

"Bunu bana geri ödemek zorunda kalacaksın, çünkü gitmeme izin vermeyeceğim." Kavrayışımı sıkılaştırdım, sikine karşı sallandım.

Gözleri parladı ve elleri kanatlarımdan üzerinden kayarak kuyruğumu ve boynuzumu serbest bıraktı.

Sanki ruhuma dokunuyormuş gibi hissettim.

"Bir daha asla ayrı yaşamayacağız. Eğer seni kızdırırsam, ikimizi de tatmin edecek bir çözüme ulaşana kadar benimle bu konuda kavgaya edeceksin" dedi.

"Anlaştık."

"Kalıcı olarak benimsin. Söyle." Ellerini yavaşça kanatlarımın üzerinde gezdirirken içime girdi, zevk o kadar yoğundu ki kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum.

"Sonsuza dek seninim."

"Şimdi iç, . Parçalandığında şehvetimin dilinde olmasını istiyorum."

Dediğini yaptım ve yine birlikte paramparça olduk.

Zevk azalırken göğüslerimiz kabardı ama gözlerimiz hâlâ birbirine kilitliydi.

"Seni seviyorum, Tater-tot. Hapishanede seni hayal ettiğimden beri seni seviyorum ve ikimiz de bu Dünya'dan ayrıldıktan sonra da seni sevmeye devam edeceğim. *Aeternum*."

Kelimeyi tanıdığımda gözlerim acıdı. Kahve dükkanında aramızdaki bağı mühürlemek için bana söylediği kelimeyi. "*Aeternum*, Raf. Ben de seni seviyorum."

Ağzımı içine aldı ve benimle tekrar sevişti. Daha yavaş.

Daha tatlı.

Ve o kadar çok duyguyla, hiç bitmemesini diledim.

OceanofPDF.com

yirmi beş

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RAFAEL

Eski dairemize dönerken Tatum'un deyimiyle "utanç yürüyüşü" yaptık. Ben utanmadığım için bunun yeterli olduğunu düşünmüyordum ama yanaklarındaki kızarıklık ve arkadaşlarının ona doğru attığı sırtışlar bunun utanç verici olduğundan emin olmasını sağladı.

O sabah anahtarları alacağımızı bildirmek için bir gece önce ona mesaj atmıştım ama kadın beni almaya gelmeden önce mesajlarına bakmamıştı.

Ya da sikimin üzerine defalarca *boşalmadan* önce.

Bu yüzden onun çantasını topladık, benimkini almak için durduk ve sonra yola çıktık. Eşyalarımızın çoğu zaten kutulanmıştı, bu da işimizi kolaylaştırdı.

"İblisler uçabilir mi?" diye sordu bana eve giderken, sesinde merak vardı. Elim kalçasının iç kısmında geziniyordu ve beni durdurmaya çalışmamıştı. Sonunda aramızdaki lanet olası boşlukla işimiz bitmişti.

"Yapabiliriz ama çok uzağa değil. Kanatlarımız çoğunlukla zevk içindir. Her şeyi ayarladıktan sonra seni evimizin arkasına uçuracağım. Nakliyeciler biz çalışırken mobilyalarımızı ve kutularımızı bırakacaklar ve Bash ile Zander biz dükkândan döner dönmez her şeyin yerine yerleştirilmesine yardımcı olmak için orada olmayı planlıyorlar."

Gözleri parladı, muhteşem yeşili sikimi yeniden sertleştirdi.

Ona asla doyamazdım.

Tatum, "Brynn'le tatiller bittikten sonra daha fazla pişirme işini üstlenmesi konusunda konuştum," dedi. "Aslında çok heyecanlandı; artık onunla kaldığı için August'a karşı daha rahat olacak. Programı öyle ayarlayacağız ki yemeklerin üçte ikisini o yapacak, böylece tarifler üzerinde çalışmam için bana da zaman kalacak. Ve gerektiğinde seninle seyahat etmek için."

Bakışlarım ona kaydı ve yola dönüp baktığımda ışık kırmızıya döndüğünde frene tercih ettiğimden daha sert basmak zorunda kaldım. "Ne?"

"İnsanların hayatını kurtarıyorsunuz. Vicdanen senden insanları korumayı bırakmanı isteyemem, özellikle de bundan ne kadar zevk aldığını bilerek. Fırın konusunda beni destekliyorsun; benim de seni... yani vampirleri öldürme konusunda desteklememin zamanı geldi."

Güldüm. "Teşekkürler, Tater-tot."

"Rica ederim. Zaten seyahat etmeyi dört gözle bekliyorum. Dünyanın pek fazla yerini görmedim ve gittiğimiz her yerde bana en güzel yerleri göstermeni sağlayacağım."

"Elbette." Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

Yanakları kırmızının en sevdiğim tonuna döndü. "Ben de seni seviyorum."

Fırının önüne geldim ve hapisten çıktığım gün eski arabasını park ettiği yere park ettim.

Cehennemde bir yıl geçirdim ama bu beni sevdiğim kadına getirdi.

...oraya ulaşmak için alışılmadık bir yol izlemiş olsak bile.

Epilog

OceanofPDF.com

TATUM-6 AY SONRA

"DAHA HIZLI!" Raf daha hızlı koşmam için eliyle şiddetle şaret ederek bağırdı. İşe yaramıyordu.

Daha hızlısı yoktu.

Denediğimi haykırmak istedim ama tüm enerjim koşmaya odaklanmıştı.

dağlar, solumda evimiz uzanırken, spor ayakkabılarım toprağı dövüyor ve ben ağaçların arasından koşuyordum.

"Kanatlar, şimdi!" Rafael'in komutu ormanda yankılandı ve ben de tüm sırtımdaki kanatlara verdim.

Beni ilk kez yerden kaldırdıklarında çığlık attım. Onlarca kez denemiş ama başarılı olamamıştık ama sonunda işe yaramıştı.

Ve lanet olsun, çok korkutucuydu.

İçimdeki panikle kanatlarımın hareketleri tersine döndü. Kendimi yanlışlıkla bir ağaca doğru fırlattım ve bir çığlık daha havayı yırttı.

Ben yere çakılmadan hemen önce Rafael'in kalın, kaslı vücudu bana çarptı. Bir an spiral çizdik ve sonra yumuşak bir şekilde yere doğru süzüldük.

Beni ayağa kaldırdığında piç sırtıyordu. Ona sarıldım, göğsüm hâlâ kabarıyor ve panik hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

"!" Bana şiddetle sarıldı. "Bu mükemmeldi, Tater-tot."

"Neredeyse bir ağaca çarpıyordum!" Ona daha sıkı sarıldım. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Güldü, ayaklarımı yerden kesti ve beni evimize doğru sürükledi. "Sana biraz kahve içireceğiz ve tekrar deneyeceğiz. İkinci seferde daha iyi olacaksın."

"Bu *on dokuzuncu* seferdi."

"Havada ikinci kez o zaman."

İnlediğimde bana bir sırtıma daha yaptı.

Yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. "Peki, tekrar deneyeceğim. Sadece bir kez daha."

"Tek ihtiyacın olan bir tane daha." Mutfığa doğru gözden kaybolmadan önce beni kanepemize fırlattı. Son derece rahat mobilyalara çarpmadan önce otomatik olarak insan formuma geri döndüm.

"Bunu son on sekiz söylüyorsun, Rafael," diye seslendim omzumun üzerinden.

"Ve bir sonraki on sekizinde de söyleyeceğim," diye

karşılık verdi. İnatçı gülümsemem biraz daha büyüdü.

İki dakika sonra, tadına bakmadan bile mükemmel olduğunu bildiğim bir fincan kahve ile geri geldi. Tadına baktığımda mutlulukla iç geçirdim ve haklı olduğumu kanıtladım.

Raf beni göğsüne bastırdı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Orada iyi görünüyordun, terör bir yana."

İsteksizce gülümsedim ve ona doğru eğildim. "Bana bunu yaptırdığın için teşekkürler. Tüm şikâyetlerime rağmen, öğrendiğim için mutluyum."

"Tabii ki." Kahvemi çaldı, geri vermeden önce hızlıca bir yudum aldı. Adam eskisi kadar çok çikolata tüketmiyordu ama yine de tatlıya düşkünlüğü vardı. "Sabah Londra'ya gidiyoruz, o yüzden seni bu gece uçağa bindirmeliyiz."

İçimi çektim, o da sırtıttı.

İçkiden uzun bir yudum daha aldıktan sonra nihayet ona geri uzattım. "Hadi yapalım şunu."

Kahveyi masaya bıraktı, beni koltuktan kaldırdı ve omzuna attı. Kapiya doğru yürürken içimden bir kahkaha yükseldi ve ben de kendimi tutamayıp manzaraya baktım.

Kahretsin, kıcı joggers içinde iyi görünüyordu.

Eli kıcıma indi ve sıktı. "Şehvetini görebiliyorum, Tater-tot. Seni bir ağaca yaslamaktan başka seçeneğim kalmadan önce dizginle."

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?"

"Hayır, bu bir söz." Kıcıımı tokatladı, sonra beni ayağa kaldırdı. "Benim için uç, Tater-tot, sonra sevişiriz."

Sırtarak kanatlarımı açtım. O sıcak, mavi gözler iblis formumda üzerimden geçti ve tekrar koşmaya başladım.

Bir Villin olarak hayat çok eğlenceliydi.

OceanofPDF.com

SON DÜŞÜNCELER

Böylece bu kitap ortaya çıktı.

Evet.

Vay

canına

En hafif tabirle beklenmedik bir şeydi. Hem de hiç beklenmedik.

Ama gerçekten mi?

Bunu yazarken uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettim. Daha çok gülümsedim. Daha çok sııttım. Aptalca şakalarım daha çok güldüm.

Ve çok eğlendim.

Çok eğlenceli.

İşte bu yüzden kitapları seviyorum, çünkü beni mutlu ediyorlar. Ve umarım sizi de mutlu ederler.

Miley, Brynn, Zander ve Bash'in kendi hikayeleri olacak mı? Ve belki de çakışacaklar mı?

Yeppppp.

Ne de olsa bugünlerde sonsuza dek mutlu olma işindeyim.

Miles'ın hikâyesi *Bir Canavarla Nasıl Aşık Olunur*'da, Brynn'in hikâyesi ise *Bir Şeytanla Nasıl Şehvete Düşülür*'de üçüncü sırada yer alacak.

Hangisinin hangi kardeşle birlikte olacağını belirlediniz mi?

Olasılıklarla oynarken çok eğlendim ;)

Her neyse, umarım siz de Scale Ridge'de benim kadar !

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teşekkürler!

Sevgilerimle,

Lola Glass <3

iletişimde kalın

Lola'nın yeni bültenlerini almak istiyorsanız (spam yok!) bu bağlantıyı kullanın:

[LINK](#)

Ya da onu bulun:

[FACEBOOK](#)

[TIKTOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[PINTEREST](#)

[GOODREADS](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

lola glass'in tüm serileri

Bağımsızlar:

Aldatma ve Bağlılık
Kurt Tarafından
Sahiplenildi
Yasak Eşler Vahşi
Av
Felaketin Kralları
Gecenin Laneti
Outcast Paketi
Feral Paketi
Eş Avı

Seri:

Yanan Krallık Fae Kralı
Şekil Değiştiren Kraliçe'ye
Kurban Edildi
Kurtboğan
Şekil
Değiştiren
Şehir
Doğaüstü Yeraltı Dünyası
Canavarların Ayı Reddedilen
Eş Sığınağı

lütfen gözden geçirin

burada. Kitabın sonunda yazarın yorum bırakmanız için size yalvardığı garip sayfa.

İnan bana, senden daha çok nefret ediyorum.

Ama bu benim gururumu ayaklar altına alıp sormam.

Bu hikayeyi sevseniz de nefret etseniz de buraya kadar gelebildiniz, bu yüzden lütfen yorum yapın! Yorumlarınız başkalarının kitaplarımı okuyup okumayacağını belirlemede BÜYÜK bir rol oynuyor ve sonuçta yazmak benim için bir iş - gelmiş geçmiş en iyi iş olsa bile - bu yüzden insanların okuduklarını yazıyorum.

Okuyup okumadığınızdan bağımsız olarak, okuduğunuz için çok teşekkür ederim <3

-Lola

OceanofPDF.com

yazar hakkında

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşka -gerçek aşka- tutkusu olan bir kitapseverdir. Çiçekler ve çikolatalar gibi bir aşk değil, iki insanın uzun sürece kadar güçlü bir ilişki kurduğu türden bir aşk. Bu, onun okumayı sevdiği ve kitaplarında tasvir etmeye çalıştığı türden bir ilişki.

Şımarık kadınlar ve kocaman, büyülü erkeklerle ilgili eğlenceli hikayeler olsalar da ;)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.